

DRAUDZES LOMA SABIEDRĪBĀ

GASPARS F. KOLONS UN MEJA ELĒNA M. KOLONA

**BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2016. GADA 3. CETURKSĻIM**

Viss evaņģēlijs

Mācītājs rādīja draudzei Bībeli. Tā bija driskās, pilna ar caurumiem. Seminārā viņš kopā ar dažiem kursa biedriem bija lasījis cauri Bībeli un pasvītījis visus pantus, kuros bija runa par taisnību, nabadzību, bagātību un apspiestību. Tad viņi ar šķērēm izgrieza visus pantus par šīm tēmām. Kad viņi pabeidza, Bībele bija izjukusi. Viscaur Rakstos šīs tēmas ir tik centrālas, ka tad, ja tās izņemtu, būtu jūtams liels iztrūkums. Sadriskātā Bībele spēcīgi un skaļi runā par to, kas Dievam rūp.

Ko šim stāstam vajadzētu stāstīt mums, septītās dienas adventistiem? Daudz. Pētījumi rāda, ka aptuveni 30% septītās dienas adventistu ir iesaistīti ārpus draudzes sabiedrības vajadzību apmierināšanā. Kā ir ar pārējiem 70%? Jēzus aicina visu Savu gala laika draudzi pasludināt un izdzīvot visu "mūžīgo evaņģēliju" (Atkl. 14:6).

Kas ir viss evaņģēlijs? Jēzus misija un kalpošana, kas attēlota Lūk. 4:16-21, aino visu evaņģēliju kā kaut ko vairāk nekā glābšanas patiesības sludināšanu ticībā, lai arī cik fundamentāls tas ir visā, ko mēs darām. Jēzus parāda mums, ka evaņģēlija sludināšana nozīmē arī taustāmu mīlestības un līdzjutības izpausmi pret trūcīgajiem, izsalkušajiem, slimajiem, sirdī salauztajiem, apspiestajiem, izstumtajiem un apcietinātajiem. Runa ir par taisnību, kā tā ir atklāta Bībelē, un par pretdarbību tam, ko ir izdarījis velns, vismaz tik lielā mērā, cik mēs to tagad varam, gaidot Jēzus galējo uzvaru pār ļaunumu laiku beigās.

Šajā cetursnī mēs pētīsim šo "mūžīgā evaņģēlija" visaptverošo versiju un izzināsim draudzes lomu, radot ietekmi sabiedrībā ar šo evaņģēliju. Mēs definējam "draudzi" kā cilvēku sabiedrību, kas kopā pastāv nevis sevis dēļ, bet kas ir aicināta dzīvēt atklāt un sludināt mūžīgo evaņģēliju, kā tas ir izteikts Jēzus kalpošanā. Tas nozīmē ne tikai evaņģēlija sludināšanu, bet arī tā atklāšanu savā dzīvē, kalpojot vietējās sabiedrības cilvēku vajadzībām.

Kā organizatoriskā ziņā tava vietējā draudze kalpo tiem, kam ir kādas vajadzības? Visas draudzes kalpošanas nodaļas (piem., veselības, ģimenes, jauniešu, sabatskolas, draudzkopības) pastāv tāpēc, lai strādātu kopā, kalpojot sabiedrībai, kā arī draudzes locekļiem. Adventistu Kalpošana Sabiedrībai

(ACS – Adventist Community Services) darbojas kā centrs draudzes darbam, lai atklātu evaņģēliju un sagatavotu ceļu Dieva Vārda sludināšanai. Dažās pasaules daļās ACS sauc par "Tabitas biedrību", "Adventistu vīri" vai citādāk. ADRA, septītās dienas adventistu draudzes humānās palīdzības aģentūra, kurai ir nevalstiskās organizācijas statuss, ir vēl viena svarīga daļa, lai aizsniegtu tos, kam ir vajadzīga palīdzība.

Kā tu personīgi izsaki savu pateicību par to, ko Dievs tevis labā ir izdarījis Kristū? Kāds draudzes loceklis to ir izteicis šādi:

"Uz ielas es redzēju mazu meiteni,
Tai bija auksti, viņa drebēja plānajās drēbēs,
Nebija cerību labi paēst.
Es kļuvu dusmīgs un teicu Dievam:
'Kāpēc Tu to pieļauj?
Kāpēc Tu neko nedari, lai palīdzētu?'
Dievs kādu brīdi neteica nekā.
Tad naktī Viņš pēkšņi atbildēja:
'Es noteikti darīju kaut ko, lai palīdzētu.
Es radīju tevi.'"

(Dvairs Nelsons "Pursuing the Passion of Jesus" (Nampa, Idaho: Pacific Press® Publishing Association, 2005), p. 78.)

Rakstot šo Bībeles izpētes materiālu, Gaspars Kolons bija Reliģijas nodaļas vadītājs Vašingtonas Adventistu Universitātē Merilendā, ASV. Meja Elēna Kolona ir Ģenerāļkonferences Sabatskolas un personīgās kalpošanas nodaļas direktora vietniece un "Adventist Community Services International" direktore. Viņi ir kalpojuši kā misionāri Āfrikā un bijušajā Padomju Savienībā 9 gadus. Viņiem ir divi pieauguši bērni un divi mazbērni.

Piezīme. Bībeles citātiem izmantots jaunais latviešu valodas Bībeles tulkojums.

VISU LIETU ATJAUNOŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 1:26, 27; 5. Moz. 6:5; 1. Moz. 3:8-19; Jēk. 4:4; Gal. 4:19; Marka 2:1-12; Jāņa 10:10.

ATMIŅAS PANTS:

“Un Dievs radīja cilvēku pēc sava tēla, pēc Dieva tēla viņš radīja to – vīrieti un sievieti viņš radīja!” (1. Moz. 1:27).

Biss, kas ir jādara, lai redzētu, par ko ir runa, ir jāpaskatās apkārt uz pasauli, uz sevi, uz saviem tuvākajiem. Un par ko ir runa? Kaut kas ir nogājis pavisam greizi.

To sauc par grēkā krišanu, to sauc par grēku, to sauc par sacelšanos, un to sauc par lielo cīņu.

Un tomēr labā ziņa ir tā, ka tas nebūs ilgstoši. Tas nebūs mūžīgi. Jēzus atnāca, nomira par pasaules grēkiem un apsolīja atgriezties. Un, kad Viņš atgriezīsies, nekas no šīs pasaules netiks saglabāts. Sāksies jauna valstība, Viņa mūžīgā valstība. “Šo ķēniņu laikā debesu Dievs cels valsti, kas nekad netiks izpostīta, – šī valsts netiks atstāta citiem ļaudīm, tā dragās un nobeigs visas citas valstis, bet pati būs mūžīga!” (Dan. 2:44)

Kāda atjaunošana!

Bet mums nav jāgaida līdz otrajai nākšanai, lai sāktos atjaunošana. Tie, kas ir Kristū, ir jauni radījumi tagad (2. Kor. 5:17), un mēs esam radīti, lai būtu līdzīgi Jēzum tagad (Rom. 8:29). Viņš aicina mūs un dod spēku mums kā Savai draudzei, lai mēs varētu darboties arī pie citu cilvēku atjaunošanas.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 2. jūlijā.

Pēc Dieva tēla

Bībele saka, ka cilvēce sākotnēji tika radīta pēc Dieva "tēla" (1. Moz. 1:27). Tēls var būt vai nu divās dimensijās, kā, piemēram, spoguļattēls vai fotogrāfija, vai trīsdimensionāls kā statuja vai hologramma. Tēls var būt arī nesataustāms kā garīgs tēls, doma, kas ir mūsu prātos. Ko Bībele saprot ar šo vārdu?

Izlasi 1. Moz. 1:26, 27. Kā Raksti paskaidro, ko nozīmē būt radītam pēc Dieva "tēla"? Sk. arī 1. Moz. 1:31, 5. Moz. 6:5 un 1. Tes. 5:23. _____

Radot pirmos vecākus, Dievs iedibināja jaunu standartu dzīvei uz zemes: vīrieti un sievieti. Starp visiem citiem radījumiem, kas tika radīti tajā laikā, viņi vienīgie bija pēc Dieva tēla. Viņi nebija evolūcijas ceļā attīstījušies pērtiķi. Mēs un viņi, būdami cilvēki, esam radikāli atšķirīgi no visām citām dzīvības formām virs zemes, un jebkura teoloģija, kas mazina šo atšķirību, degradē cilvēci.

Dievs "nosauca tos par Ādamu" (1. Moz. 5:2, KJV). Tas ir, viņi abi – vīrietis un sieviete – bija viens, lai gan bija atsevišķas, atšķirīgas būtnes. Kopā viņi visā savā pilnībā aino Dieva tēlu.

Dieva tēla būtība ir visaptveroša: "Kad Ādams iznāca no Radītāja rokām, viņš fiziski, mentāli un garīgi bija līdzīgs savam Radītājam." (E. Vaita "Audzināšana" 15. lpp.)

Vārds "tēls" ebreju valodā ir "tselem", vārds "līdzība" ir "demuth". Šiem vārdiem blakus nozīmes var būt fizisks (tselem) un iekšējs (demuth), kas ietver garīgos cilvēces aspektus. Elena Vaita izsaka šo domu šādi – cilvēks tika radīts pēc Dieva tēla "gan ārējā līdzībā, gan raksturā" ("Sentēvi un pravieši" 45. lpp.)

5. Moz. 6:5 min dažādas cilvēka dimensijas: dvēsele (garīgums), sirds (prāts, emocijas) un spēks (fiziskā miesa). Līdzīgs paraugs ir dots 1. Tes. 5:23. Cilvēks, kas ir radīts pēc Dieva līdzības, dabiski sastāv no visām šīm dimensijām.

Lai gan doma par to, ka cilvēks ir radīts "pēc Dieva tēla", ietver daudz vairāk, Bībele runā skaidri: cilvēks ir īpašs un unikāls radījums virs zemes. Tam nelīdzinās neviens cits radījums. Kāpēc ir svarīgi, lai mēs vienmēr atcerētos šo atšķirību? _____

Grēkā krišana un tās sekas

Bībelē nav teikts, cik ilgs laiks pagāja starp pabeigto radību un grēkā krišanu. Dienas, nedēļas, gadi – mēs to nezinām.

Tomēr mēs zinām, ka grēkā krišana notika un ka tās sekas bija tūlītējas un acīmredzamas.

Pirmās minētās sekas tam, ka Ādams un Ieva ēda no labā un ļaunā atzišanas koka, bija tas, ka viņi pēkšņi ieraudzīja savu kailumu (1. Moz. 3:7). Viņi mēģināja apsegties Dieva klātbūtnē. Viņu gaismas tērps bija pazudis (sk. Elena Vaita "Sentēvi un pravieši" 57. lpp.). Viņu tuvās attiecības ar Dievu bija pārrautas, jo viņi tikko bija atklājuši tuvību ar Jauno pievēršanos sev. Tad Dievs centās pastāstīt pirmajam pārim par sekām, kādas tiem bija atnesis grēks.

Izlasi sekojošos pantus un nosaki tūlītējās Ādama un Ievas grēka sekas, kā tās ir redzamas katrā rakstvietā. Kā šīs pašas sekas atklājas mūsdienās?

1. Moz. 3:8-10 _____

1. Moz. 3:12 _____

1. Moz. 3:13 _____

1. Moz. 3:16 _____

1. Moz. 3:17-19 _____

Nav šaubu, grēkā krišana bija reāla, tā bija smaga un atstāja briesmīgas sekas. Garais un skumjais cilvēces vēstures stāsts līdz pat mūsdienai notikumiem atklāj šīs traģiskās sekas.

Cik pateicīgi mēs varam būt par apsolījumu, ka kādu dienu grēka traģēdija beigsies un nekad neatkārtosies!

Kā mēs katru dienu dzīvojam ar mūsu pašu grēku sekām? _____

Ienaidis un salīdzināšana

Izlasi 1. Moz. 3:14, 15. Ko Dievs domāja, sakot sātanam: "Un es celšu ienaidu starp tevi un sievu, starp tavu pēcnācēju un viņas pēcnācēju! – viņš tev sadragās galvu, bet tu viņam sadzelsi papēdi!" (1. Moz. 3:15)? Kādu cerību mēs šeit varam sev atrast? _____

Vārdam "ienaidis" ebreju valodā ir tāda pati sakne kā ebreju vārdam "ienīst" un vārdam "ienaidnieks". Ēdot no labā un Jaunā atzišanas koka, pāris nostādīja sevi un visu cilvēci kā Dieva ienaidniekus (sk. Rom. 5:10, Kol. 1:21, Jēk. 4:4). Dieva apsolījums šeit ietver to, ka Dievs iedarbinās Savu plānu, lai vilktu cilvēci atpakaļ pie Sevis, tādējādi novirzot ienaidu uz sātanu. Pavēršot ienaidu pret sātanu, Dievs izveidoja ceļu, pa kuru glābt cilvēci, vienlaikus nepārkāpjot Savus dievišķās pārvaldes principus. Sākotnēji to sauc par "salīdzināšanu", ko Dievs ir izdarījis un dara, lai pilnībā atjaunotu to, kas ir zaudēts ar grēkā krišanu.

Ko šie panti atklāj par salīdzināšanu? 3. Moz. 1:3, 4; 1. Kor. 5:7; 1. Jāņa 1:9.

Teologi reizēm izmanto vārdu "izpirkšana", runājot par to, kā šī salīdzināšana darbojas. Latīņu vārds "expiare" nozīmē "izpirkt" un tā nozīme ietver domu par pārestības izlīdzināšanu. Kāds ir izdarījis kaut ko nepareizu, pārkāpis likumu, un taisnība pieprasa maksāt sodu par šo netaisnību. Reizēm tiek izmantots tāds teiciens, ka vainīgais cilvēks ir "parādā sabiedrībai" par to, ko viņš vai viņa ir izdarījis.

Mēs atrodamies situācijā, kurā grēkojam, bet glābšanas plāns, salīdzināšana, Kristus upura nāve atbrīvo mūs no šīs nepareizās rīcības likumīgajām sekām. Tā vietā Kristus pats ir samaksājis sodu mūsu vietā. Sods, kas likumīgi (jā, Dieva valdībai ir likumi) pienācās mums, tika uzlikts Jēzum. Šādā veidā tika apmierinātas taisnības prasības, bet tās tika apmierinātas Jēzū, nevis mūsos. Lai gan mēs esam grēcinieki, lai gan esam dzīvojuši nepareizi, mums ir piedots un mēs esam taisni Viņa acīs. Šis ir svarīgs un izšķirošs solis, lai visu atjaunotu (Ap. d. 3:21).

Atjaunošana Jēzū

“Mani bērni, kuru dēļ es atkal ciešu dzemdību sāpes, lai Kristus beidzot izveidojas jūsos.” (Gal. 4:19)

Sākotnēji mēs esam radīti kā pilnīgas un pabeigtas būtnes pilnīgā un pabeigtā pasaulē. Diemžēl šī paradīze tika zaudēta, krītot grēkā, un pasaule, kādu mēs to pazīstam, ir pilna nāves, vardarbības, ciešanu, baiļu un neziņas. Glābšanas plāns tika radīts, lai atgrieztu šai pasaulei sākotnējo pilnību. Kristus nāca, lai atgūtu to, kas tika zaudēts grēkā krišanās.

“Iesākumā Dievs radīja cilvēku pēc savas līdzības. Viņš tam piešķīra cēlas īpašības. Prāts bija līdzsvarots, un visi būtnes spēki darbojās saskaņīgi. Bet grēkā krišana un tās iespaids šīs dāvanas samaitāja. Grēks sagānīja un gandrīz izdzēsa Dieva līdzību cilvēkā. Tās atjaunošanai tika izveidots atpestīšanas plāns un pārbaudei piešķirts dzīvības laiks. Vest cilvēku atpakaļ pie pilnības, kādā tas iesākumā tika radīts, ir dzīves lielais mērķis, kas sevī ietver visu citu.” (E. Vaita “Sentēvi un pravieši” 595. lpp.) Lai gan šī atjaunošana nebūs pabeigta, kamēr nebūs jaunas debesis un jauna zeme, process ir sācies mūsos jau tagad!

Izlasi Gal. 4:19. Neskatoties uz to, par ko tieši šeit ir runa, kādu svarīgu garīgu domu Pāvils šeit izsaka? _____

Ebr. 1:3 Kristus pats ir atklāts kā Dieva tēls – “Dieva .. būtības atveids” (salīdzini ar Jāņa 14:9, 2. Kor. 4:4, Kol. 1:15). Viņš ilgojas savienoties ar mums, lai atjaunotu mūsos Dieva tēlu. Ja mēs piekrītam, Kristus, Dieva tēls, var būt mūsos: “Kristus jūsos – dievišķās godības cerība.” (Kol. 1:27)

Pilnīga atjaunošana pēc Viņa tēla notiks pie Jēzus otrās nākšanas (sk. 1. Kor. 15:49, 1. Jāņa 3:2). Tomēr, kad Kristus ir mūsos un mēs Kristū, process, lai atjaunotu Dieva tēlu mūsos, sākas šajā debess pusē. Kad tas notiek, mēs ilgojamies vest cilvēkus, kas ir mūsu sabiedrībā, pie Tā, kas arī viņus var atjaunot.

Lai gan darbs, lai mūs atjaunotu, sākas mūsos tagad, kāpēc mums ir vienmēr jāatceras, ka atjaunošana nebūs pilnībā pabeigta līdz Jēzus otrajai nākšanai?

Draudzes loma atjaunošanā

Kā mēs redzējam, mūsu pasaule, lai gan radīta pilnīga, ir kritusi, un tam ir postošas sekas. Bet Dievs nav mūs pametis likteņa – mūžīgas iznīcības – varā (zinātne apgalvo, ka šāds liktenis mūs sagaida). Tā vietā Dievs sagatavoja glābšanas plānu, pat pirms sākās pasaule (sk. 1. Pēt. 1:2), un Jēzus nāca uz šo pasauli, kas Viņam maksāja ļoti dārgi. Viņš izcieta sodu pie krusta un apsolīja atgriezties. Un laikā, kad viss ir pagājis un grēks ir iznīcināts, pasaule, kas bija zudusi, būs pilnībā atjaunota.

Tomēr pārsteidzoši ir tas, ka Dievs aicina mūs, Savu draudzi, jau tagad piedalīties šajā atjaunošanas darbā.

Izlasi Marka 2:1-12 stāstu par to, kā daži draugi neatlaidīgi darbojās kopā, lai nogādātu paralizēto pie Jēzus. Kā šis stāsts ilustrē draudzes lomu cilvēku dziedināšanā un atjaunošanā? _____

Māja bija pārpildīta, jo tur bija Jēzus. Viņa mīlestība uz cilvēkiem piesaistīja pūļus. Četri vīri iztaisīja lielu caurumu jumtā, lai nogādātu pie Jēzus fiziski un garīgi slimo vīru. Tad Jēzus atjaunoja viņu, piedodot grēkus, dodot sirdsmieru un pavēlot celties un staigāt. Jēzus parādīja, ka neviens nav patiesi dziedināts, ja nav atjaunots visā pilnībā.

Kā apustulis Jānis apraksta iemeslu, kāpēc Kristus nāca uz šo zemi? Kādu cerību mēs varam rast šajos apsolījumos? Izlasi Jāņa 10:10, 1. Jāņa 3:8. _____

Dzirdēts, ka Jāņa 10:10 ir septītās dienas adventistu vēsts kopsavilkums. Tā noteikti bija Kristus misijas definīcija. Kristus miesas, Viņa draudzes, galvenā loma ir sekot Viņa pēdās un iznīcināt velna darbus, aizstājot nāvi ar dzīvības pārpilnību (sk. Ap.d. 10:38, 1. Jāņa 2:6). Draudze ir aicināta sadarboties ar Kristu, vadot cilvēkus pie atjaunošanas pēc Dieva tēla gan fiziski, gan garīgi.

Kuriem cilvēkiem tieši tagad ir vajadzīga tava palīdzība – palīdzība, ko sniegt tu esi īpaši gatavs? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi arī citas rakstvietas par atjaunošanu Dieva līdzībā: Rom. 8:29, Kol. 1:15, 3:9-11, 2. Kor. 3:18, 5:17. Izlasi E. Vaitas grāmatā "Sentēvi un pravieši" nodaļas "Radīšana", "Kārdināšana un grēkā krišana" un "Glābšanas plāns" 44.-70. lpp.

Dievs ir aicinājis mūs kā tautu strādāt citu labā, meklēt iespējas norādīt citiem uz cerības un atjaunošanas apsolījumiem, kas mums ir doti Jēzū. Ir dažādi veidi, kā Kungs var ar mūsu starpniecību to darīt. Dažas draudzes sniedz fizisku atjaunošanu vietējiem iedzīvotājiem ar veselības programmu un pakalpojumu palīdzību. Arī draudzes slimnīcu un klīniku sistēmai ir tāds pats mērķis. Garīgā atjaunošanās un bagātināšanās var tikt nodrošināta kursos, kas sagatavo vietējos iedzīvotājus viņu dzīves vajadzību apmierināšanā. Draudzes var arī dibināt jaunas skolas vai uzlabot esošās, mācīt amatu, nodrošināt rakstītprasmes mācīšanu, padomdošanu, mentoringu un psiholoģisko palīdzību. Turpinot meklēt atjaunošanu un dzīvības pārpilnību, daudzi sabiedrības cilvēki sapratīs, ka viņiem ir vajadzīga arī garīga un morāla atjaunošanās, pat ja viņi sākumā tā nebija domājuši. Patiesībā šis ir galvenais aspekts atjaunošanai pēc Dieva līdzības (sk. Ef. 4:22-24). Draudzei ir unikāla vieta un tai ir viss nepieciešamais, lai apmierinātu šīs garīgās vajadzības labāk nekā jebkura laicīga sociālā vai veselības organizācija.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pastāsti, ko tava draudze jau dara, lai vietējie cilvēki varētu piedzīvot fizisku un garīgu atjaunošanos? Ko tava draudze dara šajā ziņā? Līdzdali Bībeles izpētes grupā savas idejas, kā paplašināt draudzes kalpošanu, lai veicinātu sabiedrības atjaunošanos.

2. Kā mēs saprotam domu par fizisko atjaunošanos? Galu galā, vai tad ir svarīgi, ko mēs darām, lai palīdzētu citiem atgūt veselību, ja Kungs neatnāks viņu dzīves laikā, – lielākā daļa nomirs no kādas slimības un vecuma. Kāpēc šis ir lielāks pierādījums tam, ka pilnīga atjaunošana var notikt tikai pēc Jēzus atgriešanās?

3. Pārrunājiet ideju, ko nozīmē sākt atjaunošanos pēc Dieva tēla jau tagad. Kā tas darbojas? Kā mēs varam zināt, vai progresējam šajā ziņā? Kāpēc mums ir jābūt skaidrai izpratnei par Dievu, lai šī atjaunošanās varētu notikt? Kā mēs varam iemācīties nepadoties mazdūšībai, ja neredzam progresu, kādam, pēc mūsu domām, vajadzētu būt?

ATJAUNOJOT PĀRVALDĪBU

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 1:26-28, Ps. 8:3-8, 1. Moz. 2:15, Rom. 8:20-22, 2. Moz. 20:1-17, Rom. 1:25, 2. Tes. 3:10.

ATMIŅAS PANTS:

“Un Dievs teica: ‘Taisīsim cilvēku pēc mūsu tēla, pēc mūsu līdzības, lai tas valda pār zivīm jūrā un pār putniem debesīs, un pār lopiem, un pār visu zemi, un pār visiem rāpuļiem, kas rāpo pa zemi!’” (1. Moz. 1:26)

Szdarot grēku, mūsu pirmie vecāki zaudēja vairāk nekā tikai savu sākotnējo Dieva līdzību. “Ne tikai cilvēks, bet arī zeme grēka dēļ nonāca ļauno spēku pārvaldībā, un tai ir jātiek atjaunotai ar glābšanas plāna palīdzību. Pie radīšanas Ādams tika iecelts par zemes pārvaldnieku. Bet, padodoties kārdināšanai, viņš nonāca sātana varā, un pārvaldība, kas viņam bija, nonāca iekarotāja rokās. Tādējādi sātans kļuva par “šīs pasaules dievu”. Viņš bija uzurpējis šīs zemes pārvaldnieka tiesības, kas sākotnēji tika iedotas Ādamam. Bet Kristus, ar savu upuri samaksājis grēka sodu, ne tikai atpirka cilvēku, bet arī atguva pārvaldību, ko viņš bija zaudējis. Visu, ko bija zaudējis pirmais Ādams, atjaunos otrs.” (E. Vaita “Signs of the Times” 1908. gada 4. nov.)

Nav šaubu, pēc grēkā krišanas cilvēki zaudēja ļoti daudz, ieskaitot “pārvaldību”, kas sākotnēji mums bija dota.

Kāda bija šī zaudētā pārvaldība? Lai gan doma par “valdīšanu” mūsdienās bieži saistās ar kaut ko negatīvu, Ēdenē tas tā noteikti nebija. Ko tas nozīmēja tad, kad cilvēkiem tika pirmo reizi dota zemes pārvaldība? Un ko draudze var darīt, lai palīdzētu cilvēkiem atgūt kaut ko no tā, kas tika zaudēts pēc mūsu pirmo vecāku traģiskās krišanas Ēdenē?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 9. jūlijā.

Radīts, lai valdītu

Kāds nesen rakstīja par kādu draugu slavenu ateisti, kas bija teikusi, ka viņa reizēm "pamostas nakts vidū satraukta par daudziem dziļiem jautājumiem: 'Vai šī pasaule patiešām ir nejaušs lielā kosmiskā sprādziena rezultāts? Kā var nebūt nekāda nodoma, nekāda lielāka mērķa mūsu un visa universa pastāvēšanai? Vai var būt, ka ikviena dzīve – tai skaitā mana personīgā, mana vīra, divu manu bērnu – ir pilnīgi nederīga un bezjēdzīga? Vai manai dzīvei nav nekādas nozīmes un nolūka?'"

Pēc grēkā krišanas cilvēce zaudēja daudz. Kā parāda grēkā krišanas stāsts, mēs atsvešinājāmies ne tikai no Dieva, bet arī cits no cita. Izmainījās pat mūsu attiecības ar pašu zemi. Un, kā parāda jautājumi, ko uzdeva iepriekš aprakstītā sieviete, mēs arī cīnāmies ar domām, kas mēs esam un kāda ir mūsu dzīves jēga. Daudziem šīs problēmas vēl smagākas padara dominējošais uzskats, ka mūsu eksistence ir tikai nejaušības rezultāts bez jebkāda Dieva Radītāja nodoma vai mērķa.

Ko šie panti māca mums par cilvēces radīšanas nolūku? 1. Moz. 1:26-28;

Ps. 8:3-8; Jes. 43:6, 7. Ko nozīmē "radījis savam godam" (Jes. 43:7)?

Kā Viņa [Dieva] gods ir saistīts ar pārvaldību? _____

Kā mēs varam redzēt 1. Mozus grāmatas pantos, lai arī kādi bija iemesli, kāpēc Dievs radīja Ādamu un Ievu, viņi tika radīti, lai pārvaldītu zemi (1. Moz. 1:26-28). Atspoguļojot Dieva godību un raksturu, pirmais pāris kopā bija kānāls, pa kuru Viņš, kam piederēja augstākais gods un pārvaldība (Atkl. 1:5, 6), varēja gādāt, rūpēties un vadīt pārējos zemes radījumus. Kas lai zina, kā caur viņiem tiktu atklāta Dieva godība un kāda būtu viņu pārvaldība pār pasauli, ja nebūtu izcēlies grēks?

Tomēr arī tagad caur ticību Jēzum, caur mūsu dzīves pakļaušanu Viņam ticībā, paklausībā un sadarbībā, mēs varam teikt kopā ar Dāvidu: "Kungs piepildīs Savu nodomu ar mani." (Ps. 138:8, ESV) Zināt, ka Dievam ir kāds nodoms ar katru no mums, ir iemesls pašāvivai un priekam, īpaši kad esam nodevušies Viņam tā, ka Viņa griba var tikt piepildīta mūsos.

Ja kāds tev jautātu: "Ko tu kā kristietis saki, kāda ir dzīves jēga?", ko tu atbildētu un kāpēc? _____

Pārvaldības priekštiesība

Kādai vajadzēja būt cilvēku "pārvaldībai" pār zemi, kā tas ir izteikts 1. Moz. 1:26-28?

Bībeles vārds "valdīt" nāk no ebreju darbības vārda "radah". Šis vārds norāda uz tiesībām un atbildību valdīt. Šajā kontekstā tas ietver varas un autoritātes hierarhiju, kādā atrodas cilvēce salīdzinājumā ar pārējo dabas pasauli. Lai gan darbības vārds "radah", kā tas ir izmantots citur Vecajā Derībā, pats par sevi nedefinē, kā šī valdīšana ir jāīsteno – labvēlīgi vai ļaunprātīgi, bezgrēcīgās un nekritušās radības konteksts parāda, ka nodomam bija jābūt dabai labvēlīgam.

Līdzīgi secinājumi var tikt izdarīti par zemes pakļaušanu 1. Moz. 1:28. Darbības vārds "pakļaut", kas ir tulkojums ebreju vārdam "kavash", arī attēlo hierarhiskās attiecības, kādās ir nolikta cilvēce attiecībā pret zemi, un tai piešķirto spēku un varu pār to. Citur Vecajā Derībā darbības vārds "kavash" ir pat vēl spēcīgāks nekā "radah", kas apraksta īstu pakļautību, citu piespiešanu padoties (4. Moz. 32:22, 29; Jer. 34:11, 16; Est. 7:8; Neh. 5:5). Daudzos no šiem gadījumiem varas ļaunprātīga izmantošana ir acīmredzama un ir izteikta Dieva nepatika. Bet atkal, ņemot vērā kontekstu, kurā notiek radīšanas stāsts par bezgrēcīgu pāri, kas radīts pēc Dieva tēla, lai pārvaldītu zemi, šo zemes pakļaušanu var raksturot tikai kā labvēlīgu pakalpojumu radībai Radītāja dēļ. Tā noteikti nebija ekspluatācija.

Mēs redzam papildu dimensiju šai pārvaldības koncepcijai 1. Moz. 2:15, kur Dievs noliek Ādamu dārzā, lai to apstrādātu ("abad" – strādāt, kalpot, apstrādāt) un sargātu ("shamar" – nodrošināt, sargāt, kopt, pieskatīt, novērot, pasargāt, aplūkot, saglabāt).

Ņemot to vērā, mēs atklājam, ka pārvaldība ir gādīga un mīloša namturība vai vadība. Savās attiecībās ar Dievu mūsu pirmajiem vecākiem bija pieejami visi resursi un autoritāte, kas bija nepieciešama, lai īstenotu pārvaldi, kam bija jāatspoguļo dievišķā mīlestība pret Savu radību.

Lai gan vārdam "pārvaldība" mūsdienās bieži ir negatīva pieskaņa, tas tā noteikti nebija, kad šis vārds tika pirmo reizi izteikts Bībelē. Kādi ir daži principi, ko mēs varam paņemt no šī vārda lietojuma pirms grēkā krišanas un attiecināt uz to, kā mēs izturamies pret jebko, pār ko mēs valdām?

Robežas

Vai cilvēces valdīšana pār "visu zemi" (1. Moz. 1:26) norāda, ka mūsu pārvaldei nav robežu? Bībeles vēsture norāda, ka valdīšanai (ko var saprast arī kā "namturību") ir jābūt robežām.

Piemēram, Dievs teica Ādamam, ka labā un ļaunā atzišanas koks ir ārpus robežām (sk. 1. Moz. 2:15-17). Pirmais grēks tātad bija namturības kontekstā. Ādams un Ieva pārkāpa robežas, ko Dievs bija uzlicis viņu valdīšanai. Radīšana vēl joprojām cieš šo robežu pārkāpšanas dēļ (sk. Rom. 8:20-22).

Izlasi 2. Moz. 20:1-17. Kāda veida "robežas" mums ir iedotas Dieva likumā? Ko likums mums stāsta par cilvēka valdīšanas robežām? _____

Visā cilvēces vēsturē (piem., faraons 2. Moz. 1-14; Hērods Mat. 2. nod.) līdz pat laiku galam (sk. Atkl. 13. nod.) sātana kontrolētā cilvēku valdīšana ir bēdīgi slavēta ar saviem centieniem valdīt pār to, pār ko viņiem nav tiesību valdīt. Viņi atdarina sātanu, kas izlieto varu un padara sevi par "šīs pasaules valdnieku" (Jāņa 12:31). Valdīšana, kas aiziet nepareizā virzienā, kļūst par kundzību.

No otras puses, ir tādi, kas atsakās uzņemties kontroli pār to, kas viņiem ir jāvada (sk. Mat. 25:14-30, Lūk. 19:12-27).

Lai gan grēka dēļ cilvēce zaudēja valdīšanas līmeni, kas tai bija dots pie radīšanas, sākotnējā pārvaldība netika zaudēta pilnībā. Mūsu šī brīža atbildības lokā ir daudz – piemēram, Kristus spēkā vadīta personīgā dzīve (sk. 1. Kor. 9:25-27; Gal. 5:22, 23) un rūpes par zemi un tās radījumiem, kā arī par visu, kas mums ir dots Dievā (sk. Jēk. 1:17, Mat. 25:14-30). Mums kā kristiešiem ir jāsaprot, kādas ir mūsu robežas, un tad jādarbojas kā uzticīgiem namturiem šajās robežās.

Kādas specifiskas robežas tev ir jāievēro attiecībā pret citiem, piemēram, pret ģimeni, draugiem, darba kolēģiem? Kādus principus mēs varam izmantot, lai saprastu, kādas ir šīs robežas (sk, piem., Mat. 7:1, 12)? _____

Rūpes par zemi

"Dievs Tas Kungs ņēma cilvēku un ielika viņu Ēdenes dārzā, lai viņš to koptu un sargātu." (1. Moz. 2:15, RV) Kādus principus mēs varam paņemt no šī panta, kam vajadzētu ietekmēt to, kā mēs izturamies pret mūsu planētu un kā rūpējamies par to? _____

Pirms grēkā krišanas Ādamam un Ievai bija uzticēta pārvaldība pār visu, ko Dievs bija viņiem uzticējis. Viņiem bija jāvalda pār augu un dzīvnieku dzīvi. Tomēr pēc grēka ienākšanas, šķiet, visa daba sacēlās pret viņiem tikpat lielā mērā, kā viņi bija sacēlušies pret Dievu. Cilvēki sāka redzēt, ka viņi ir bezspēcīgi, saskaroties ar dabas elementiem (laikapstākļi, lauksaimniecība, dzīvnieku valsts).

"Starp zemākajiem radījumiem Ādams bija kā ķēniņš, un, kamēr viņš palika uzticīgs Dievam, visa daba atzina viņa valdīšanu. Bet, kad viņš izdarīja pārkāpumu, šī valdīšana tika zaudēta. Sacelšanās gars, ko viņš pats bija ielaidis, izplatījās pa visu dzīvnieku pasauli. Tādējādi ne tikai cilvēku dzīve, bet arī dzīvnieku daba, koki mežā, zāle pļavās un ikviens elpas vilciens, ko viņi ieelpoja, stāstīja skumjo stāstu par jaunā atziņu." (E. Vaita "Audzināšana" 26., 27. lpp.)

Mūsdienās vēl joprojām mūs plosa dabas katastrofas un bojā ejošā ekosistēma, vismaz dažās vietās. Tādējādi mēs pieliekam lielas pūles, lai izmantotu tehnoloģijas un industriju, lai sevi pasargātu. Tomēr, lai gan tehnoloģijas un industrija var palīdzēt mums sevi pasargāt, reizēm tās pašas tehnoloģijas ir kaitīgas mūsu planētai. Ekoloģija ir morāles, ētikas un tehnoloģisks jautājums, īpaši kad zemes izmantošana var radīt lielus sarežģījumus citiem.

"Septītās dienas adventisti aizstāv vienkāršu, veselīgu dzīvesveidu, kurā cilvēki nepadodas nevaldāmai ēstkārei, mantkārbai un atkritumu ražošanai. Mēs aicinām respektēt radību, būt saprātīgiem pasaules resursu izmantošanā, izvērtēt savas vajadzības un parādīt cieņu radītajai dzīvībai." ("Official Statement of the Seventh-day Adventist Church on Environment", 1995)

Kā iegūt pareizo līdzsvaru savā attieksmē pret zemi: būt labiem namturiem mājās, kas mums ir iedotas, vienlaikus izvairoties no briesmām padarīt zemi un vidi par dieviem, ko mēs visi pielūdzam? Kāds brīdinājums mums ir izteikts Rom. 1:25? _____

Atjaunojot “valdīšanu”

Krītot grēkā, mēs kā cilvēki esam zaudējuši ļoti daudz, ieskaitot pārvaldību, kāda mūsu pirmajiem vecākiem bija Ēdenē. Kristus nāca, lai atjaunotu to, ko mēs bijām zaudējuši.

Tā dēļ, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā, Dievs arī mūs ir aicinājis aizsniegt citus, palīdzot viņiem Kristū atgūt to, ko Viņš mums bija iedevis. Lai gan šis process netiks pabeigts līdz Jēzus otrajai nākšanai, mēs daudz varam darīt tagad, lai aizsniegtu tos, kam ir nepieciešama palīdzība, kas ir pazuduši un ko ir pārņēmusi pasaule. Dievs mūs var izmantot, lai palīdzētu uzsākt atjaunošanu jau tagad, ja mēs meklējam cilvēkus un palīdzam tiem, kam ir kāda vajadzība.

Ko šie panti pasaka tādu, kas var palīdzēt citiem atgūt caur grēku zaudēto “valdīšanu”?

5. Moz. 15:7-12 _____

Lūk. 14:12-14 _____

1. Pēt. 3:15 _____

Jēk. 1:27 _____

Jes. 58:7 _____

2. Tes. 3:10 _____

Kā draudze mēs varam darīt daudz, mums ir jādara daudz, mēs esam aicināti darīt daudz, lai aizsniegtu tos, kam ir nepieciešama mūsu palīdzība. Dažreiz tās ir pašas vienkāršākās pamatvajadzības, kas ir jāapmierina – jānodrošina ēdiens, apģērbs vai patvērums kādam, kam tas neatliekami vajadzīgs. Lai gan ir nepieciešams sniegt atvieglojumu, ir vajadzīgs kaut kas vairāk, lai palīdzētu cilvēkiem atjaunot pārvaldību viņu dzīvēs.

Lai gan mums ir vienmēr jābūt gataviem pamatot savas cerības iemeslu, mums katrā laikā un katrā vietā ir jāapmierina cilvēku fiziskās vajadzības un jānorāda viņiem uz labāku dzīves veidu.

Lai gan katra situācija un arī vajadzības ir atšķirīgas, Dievs mūs ir aicinājis būt par gaismu un dziedināšanas un cerības avotu sabiedrībā. Šī ir būtiska daļa tam, ko nozīmē liecināt pasaulei par mīlošo un glābjošo Dievu, kam mēs kalpojam. Mums jādara viss, ko varam Kunga spēkā, lai būtu par gaismas nesējiem un par cerību cietējiem. Kā kristieši mēs nevaram darīt mazāk. Pildot šo kalpošanas lomu, mēs palīdzam viņiem mācīties, kāds ir Dievs. Arī kalpojot viņu fiziskajām vajadzībām, mēs paveram ceļu uz viņu sirdīm, lai tās varētu aizsniegt Svētais Gars. Tieši to darīja Jēzus, un arī mēs uz to esam aicināti.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Audzināšana" nodaļu "Sātība un uzturs" 202.-206. lpp., "Disciplīna" 287.-290. lpp., grāmatā "Padomi par diētu un barību" nodaļu "Nepieciešams valdīt pār sevi" 73., 74. lpp., grāmatā "Padomi namturībā" nodaļas "Namturības principi" 111.-113. lpp., "Līdzdalot pestīšanas prieku" 348.-350. lpp.

No mūsu šodienas skatu punkta, kad mēs esam tik dziļi iegrimuši kritušajā pasaulē, ir tik grūti saprast, ko mēs esam zaudējuši, krītot grēkā. Šī jaunā pasaule ir viss, ko mēs zinām, un, ja nebūtu Dieva Vārda, kas atklāj mūsu izcelsmi un grēka, jaunuma un nāves rašanos, mēs to vienkārši uzskatītu par pašsaprotamu. Tomēr grēkā krišanas stāsts mums parāda, ka tam tā nav jābūt.

1. Mozus grāmatā teikts, ka Ādams un Ieva bija pasaules pārvaldnieki. Uzreiz pēc tam, kad viņi bija grēkojuši, viņu attiecības ar šo pasauli mainījās, jo viņi bija mainījušies, tāpat kā pati fiziskā pasaule. Pēkšņi valdīšana, ko viņi bija baudījuši, bija zudusi, un sekas tam bija milzīgas. "Ērkšķi un dadži (1. Moz. 3:17, 18), plūdu sekas (1. Moz. 7:12), tuksneši un džungļi, zemes saukšana pēc atbrīvošanas (Rom. 8:19-22) ir dažas ainas, ko Bībele apraksta kā grēka sekas šajā pasaulē." (Handbook of Seventh-day Adventist Theology (Hagerstown, Md.: Review and Herald® Pub. Assn.), vol. 12, p. 254) Cik pateicīgiem mums vajadzētu būt par glābšanas plānu, kas atjaunos visu, kas bija zudis, un kas piedāvā mums tādas nākotnes apsolījumu, kas ir daudz labāka nekā pagātne vai tagadne!

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi 2. Moz. 23:10-12; 5. Moz. 11:11, 12; 20:19, 20. Lai gan šo pantu tiešais konteksts nav ekoloģija, kā mēs to saprotam mūsdienās, kādus principus mēs varam no tiem paņemt, kas varētu palīdzēt mums saprast savu vajadzību būt labiem vides pārvaldniekiem? Un kā mēs varam zināt, kad esam pārkāpuši robežu starp labu zemes pārvaldnieku un tās pielūdzēju?

2. Padomā par dabas pasauli, kādu mēs to tagad pazīstam. Vai tā ir draugs vai ienaidnieks, un kā tu vari savu atbildi pamatot?

3. Pārrunājiet jautājumu svētdienas tēmas beigās par cilvēka dzīves nozīmi un nolūku. Ko tu atbildētu kādam, kas tev uzdotu šādu jautājumu? Kā mūsu atbildēm vajadzētu atšķirties no tiem, kas netic Dievam un glābšanai?

4. Kā mēs varam saprast vārdu "pārvaldība" tādā veidā, kas palīdz atjaunot tā sākotnējo nozīmi? Tas ir, kā valdīšana varēja sākmā būt laba? Kā tā var būt tāda arī mūsdienās?

TAISNĪBA UN ŽĒLASTĪBA VECAJĀ DERĪBĀ:

1. DAĻA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Moz. 22:21-23, 23:2-9, Am. 8:4-7, Jes. 1:13-17, 58:1-14, Ap.d. 20:35.

ATMIŅAS PANTS:

“Viņš .. iztiesā apspiestos, dod maizi izsalkušajiem. Kungs atbrīvo gūstekņus, Kungs atdara acis aklajiem, Kungs pieceļ nomāktos, Kungs mīl taisnos, Kungs pasargā svešinieku, bāreni un atraitni pieceļ kājās.” (Ps. 146:7-9).

Pirms daudziem gadiem kādā aukstā dienā Ņujorkā kāds 10 gadus vecs zēns basām kājām un nosalis raudzījās apavu veikala skatlogā. Kāda sieviete pienāca pie zēna un jautāja, kāpēc viņš tik nopietni skatās logā. Viņš teica, ka lūdz Dievu, lai dod viņam kurpju pāri. Sieviete paņēma viņu pie rokas un ievada veikalā. Viņa lūdza pārdevēju atnest sešus zeķu pārus. Viņa arī palūdza bļodu ar ūdeni un dvieļi. Aizvedusi puisi veikala galā, viņa novilka cimds, nomazgāja zēna kājas un nosusināja tās dvieļī. Pārdevējs atgriezās ar zeķēm. Sieviete uzvilka vienu pāri zēnam kājās un tad nopirka viņam kurpes. Viņa uzlika roku uz viņa pleca un jautāja, vai tagad viņš jūtas labāk. Kad viņa pagriezās, lai ietu, pārsteigts puisis paņēma viņu aiz rokas un bijīgi jautāja: “Vai jūs esat Dieva sieva?” (www.inspirationalstories.com/1/198.html)

Mazais zēns izteica vairāk patiesības, nekā viņš saprata. Dieva draudze ir Viņa līgava, Viņa sieva. Viņa raksturs ir izteikts atmiņas pantā. Kā pārveidotiem Viņa draudzes locekļiem mums jāatspoguļo šis raksturs. Ja patiešām piederam Viņam, mēs dedzīgi rūpēsimies un palīdzēsim trūcīgajiem un bezspēcīgajiem.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 16. jūlijā.

Žēlastība un taisnība: Dieva ļaužu pazišanas zīme

No paša sākuma sociālais taisnīgums lielā mērā bija daļa no Dieva likuma un Viņa ideāls Saviem ļaudīm. Sociālais taisnīgums ir Dieva sākotnējais nodoms cilvēku sabiedrībai: pasaulē, kurā tiek apmierinātas pamatvajadzības, cilvēki uzplaukst un valda miers.

Izlasī minētos pantus un apkopo tajos izteikto mācību par žēlastību un taisnību jeb tā saucamo "sociālo taisnīgumu". 2. Moz. 22:21-23, 23:2-9, 2. Moz. 19:10, Sak. 14:31, 29:7. _____

Žēlastība un taisnība ir izgaismota arī sabata likumos, kas tika doti senajam Israēlam. Dievs ieskicē trīs veidu sabatus.

Kā žēlastības un taisnības ideja atspoguļojas katrā no šiem sabatiem? 2. Moz. 20:8-10, 23:10, 11; 3. Moz. 25:8-55. _____

1. Septītās dienas sabata ievērošanas pamācības ietver vienādu iespēju atpūsties ikvienam, ieskaitot kalpus, dzīvniekus un svešiniekus.

2. Katrus septiņus gadus sabata gads bija laiks, lai atlaistu parādus, parādītu rūpes par trūcīgajiem un atbrīvotu vergus. Dievs pamācīja Savus ļaudis, lai viņi iekļauj dzīvniekus sabata gada ieguvumos (sk. 3. Moz. 25:6, 7).

3. Gaviļu gads bija piecdesmitajā gadā pēc septiņiem sabata gadiem. Īpašums, kas bija pārdots, tika atgriezts sākotnējam īpašniekam, parādi tika atlaisti un cietumnieki un vergi atbrīvoti. Gaviļu gads bija sabiedrības izlīdzinātājs, iespēja ikvienam sākt no jauna. Tas bija "sargs .. pret galējībām bagātībā vai trūkumā". (E. Vaita "Kristus dziedinošā kalpošana" 185. lpp.)

Šeit, ebreju sabiedrības materiālā, mēs varam redzēt, kā taisnība un žēlastība darbojas kopā par labu tiem, kas sabiedrībā nav tik veiksmīgi.

Universālas rūpes

Izlasi 1. Moz. 2:1-3. Ko tas mums stāsta par sabata universālumu? _____

Ja mēs patiesi ievērosim sabatu, mēs nepaliksim apmierināti tikai paši ar savu atpūtu (2. Moz. 23:12), glābšanu (5. Moz. 5:12-15) un galējo atjaunošanu uz jaunās zemes (Jes. 66:22, 23). Patiešām, septītās dienas sabats mums stāsta, ka Dievs ir Radītājs un atpūtas Devējs visiem, kas dzīvo virs zemes. Sabata atpūtas universālums ietver kopību starp mums visiem – gan bagātiem, gan nabagiem. Dievs kā kopīgs Tēvs nozīmē kopīgu vienlīdzību un rūpes cilvēku vidū.

Kā mēs vakar redzējām, rūpes par sociālo taisnīgumu sniedzas tālāk nekā iknedēļas sabati – līdz pat sabata gadiem un gaviļu gadam. Principi, kas ietverti šajos trīs sabatos, attēloti 3. Moz. 23. un 25. nodaļā un ir domāti arī kristiešiem. Septītās dienas sabats mūžīgi norādīs uz radišanu, kā arī uz krustu un jauno zemi. Tas stiprinās mūsu attiecības ar līdzjūtīgo Radītāju un Glābēju, tādējādi vadot mūs tuvāk tiem, ko Viņš ļoti mīl, – cilvēkiem, kam ir dziļas vajadzības, kas ir trūcīgi un cieš.

Lūdzu, ievēro tomēr, ka sabata gads un gaviļu gads ilustrē mūžīgos principus, bet tas nenozīmē, ka mums ir burtiski jāsvin šie svētki tagad. Atšķirībā no septītās dienas sabata, kas tika iecelts pie radišanas pasaulē pirms grēkā krišanas, šie ir tikai ceremoniālie sabati, kas bija "nākamības ēna" (Kol. 2:16, 17), norādot uz kalpošanu un Jēzus upuri, un tad beidzas ar Viņa nāvi pie krusta. Tā vietā šie ceremoniālie sabati norāda uz principu, kā mums vajadzētu izturēties pret citiem, īpaši tiem, kas dzīvo trūkumā. Kā atpestītiem ļaudīm Israēlam bija pienākums būt gaismai pasaulē, parādot Dieva žēlastības spēku citiem bez kāda partejiskuma. Ar pateicību viņiem bija jāatklāj Dieva raksturs tiem, kas Viņu nepazīna.

Izlasi Am. 8:4-7. Kas šeit notika un kā mēs varam pārlicināties, ka mēs savā izturēšanās veidā pret citiem neesam vainīgi tajos pašos jautājumos? Kāda nozīme, ņemot vērā kontekstu, ir vārdiem: "Nemūžam Es neaizmirsīšu, ko tie darījuši!"? _____

Praviešu balss. 1. daļa

"Ver savu muti mēmo vietā, aizstāvi visus, kam spēki zūd, ver savu muti, spried taisni, aizstāvi tiesā nabagu un sūrdieni!" (Sak. 31:8, 9) Kā mēs šeit atklātos principus varam attiecināt uz mūsdienām? _____

Šajā nedēļā mēs runājam, ka Dievs grib, lai Viņa ļaudis pauž Viņa rakstura žēlastību un taisnību kā daļu no ideālas Viņa ļaužu uzvedības. Ebreju pravieši bieži runāja trūcīgajiem par labu, aicinot Dieva ļaudis nožēlot to, ka viņi ir nepareizi atklājuši Viņa rūpes par atstumtajiem un apspiestajiem. Patiesībā Dievs pielīdzina pašaizliedzīgu, glābjošu uzvedību patiesai pielūgsmei.

Izlasi Jes. 1:13-17. Ko šis paziņojums atklāj par patiesas Dieva pielūgsmes definīciju? Kā mēs varam paņemt to, kas šeit domāts tiešajā kontekstā, un attiecināt to uz sevi mūsdienās? Tas ir, ko šiem pantiem vajadzētu atklāt mums šodien? _____

Lai gan, protams, daudzi no Vecās Derības praviešiem norādīja uz nākotnes notikumiem, kad viņu mūžs jau būs beidzies, viņi lielā mērā pievērsās arī garīgai un morālai reformai un nesavtīgai kalpošanai tagadnē. Dieva kalpu pravietiskā balss visskaļāk izskanēja tad, kad Viņa ļaudis pielika īpašas pūles pielūgsmē, bet neatspoguļoja Dieva līdzjūtību pret tiem, kas cieš. Nav iespējams iedomāties sliktākus lieciniekus par tiem, kas ir tik aizņemti, "pielūdzot" Dievu, ka viņiem nav laika palīdzēt trūkcietējiem. Vai tad tiem, kas kalpo Kungam, nevajadzētu parādīt tādu "pielūgsmes" veidu kā kalpošana citu vajadzībām?

Praviešu balss. 2. daļa

Jes. 58. nodaļa atklāj īpašu pravietisku un norājošu vēsti, kā arī Dieva ļaužu cerību Jesajas laikā un mūsdienās.

Izteicis sarūgtinājumu Savu ļaužu dēļ (sk. Jes. 58:1), kā Dievs apraksta tos, ko Viņš uzrunā? Izlasi Jes. 58:2. _____

Lai gan mēs nezinām precīzu "balss toni", kāds šeit skanēja, ir skaidrs, ka Kungs nosoda ārēju dievbijības un ticības izrādīšanu, jo Viņš zina, cik tas viss ir nepareizi. Angļu NIV tulkojumā tas izteikts šādi: "Jo dienu no dienas viņi mani meklē; viņi izskatās dedzīgi uzzināt manus ceļus, it kā viņi būtu tauta, kas dara to, kas ir taisns, un nav atmetusi Dieva pavēles." (Jes. 58:2)

Izlasi Jes. 58:3-14. Ko vēl Kungs pasaka šiem ļaudīm par to, kas nepareizs ir citiem reliģiskajās formās (šajā gadījumā gavēšanā)? Kas šeit ir galvenais?

Ievēro šeit ko svarīgu: pielūgsme ļoti bieži var būt vērsta uz sevi: Kungs, izdari man to un izdari man šo. Un, protams, ir laiks un vieta, lai meklētu Kungu mūsu personīgajām vajadzībām. Bet Kungs šeit pasaka to, ka patiesa pielūgsme ietver "izsalkušo", "apspiesto", "nabagu un trūkcietēju" aizsniegšanu. Bet pārsteidzošais ir tas, ka kalpošana nes svētības ne tikai palīdzības saņēmējiem, bet arī tiem, kas sniedz palīdzību. Izlasi, ko panti saka par to, kas notiek ar tiem, kas palīdz trūkcietējiem. Kalpojot citiem, dodot citiem, mēs saņemam svētības sev. Kurš gan kādā brīdī zināmā mērā nav piedzīvojis šo Dieva apsolījumu realitāti? Kurš gan nav piedzīvojis, kāds prieks, apmierinājums un cerība nāk tad, ja palīdzam tiem, kas paši sev nevar palīdzēt? Ir grūti iedomāties vēl labāku veidu, kā atspoguļot Kristus raksturu pasaulei.

Izlasi Ap.d. 20:35. Kā tu esi piedzīvojis šo vārdu realitāti, kalpojot citiem?

Spēks Dievam

Lai arī cik tas ir brīnišķīgi, ar kailu patiesību nepietiek. Jes. 58. nodaļā Dieva ļaudis bija iedegušies par savām reliģiskajām formām un praksēm un tomēr bija vāji ieviest ticību praktiskajā dzīvē. Dievs aicina Savu draudzi šodien būt par spēku uz labu, atbalsojot Vecās Derības praviešu aicinājumu parādīt patiesību par Viņa raksturu.

Izlasi tālāk uzskaitītos pantus! Kā jūsu vietējā draudze un pasaules draudze kopumā var censties darīt to, uz ko Dievs mūs ir aicinājis šajā jomā?

Ps. 82:3 _____

Jes. 1:17 _____

Kāda lielpilsētas draudze atrodas vietā, kurā bieži notiek bruņota vardarbība. 2011. gadā tās mācītājs sadzirdēja skaidru pravietisku balsi pilsētu evaņģelizācijas kongresa laikā kādā lielā pilsētā. Šeit būs dažas domas no viņa runas: "Kristiešiem ir jāapstādina nāves maršs!" Atsaucoties uz Bībeles stāstu, kur Jēzus apstādināja Naines atraitnes dēla bērnu gājienu (Lūk. 7:11-17), viņš paskaidroja, ka draudzei nevajadzētu laiski sēdēt, kamēr pilsētas ielās saasinās vardarbība. Viņš jautāja saviem klausītājiem: "Vai mēs vienkārši esam draudze, kas pieceļas un dzied formālas slavas dziesmas? Vai mums nav jājautā Dievam: 'Kāpēc Tu pieļauj ciešanas?' Dievs atbild: 'Kāpēc jūs pieļaujiet ciešanas?'"

Šī draudze ir arī ļoti aktīva kopienas attīstībā. Septiņus gadus draudzes koris devās pilsētas ielās. Viņi dziedāja, dalīja bukletus un piedāvāja draudzes pakalpojumus trūcīgajiem. Pateicoties šiem kontaktiem ar vietējo sabiedrību, draudze palīdzēja saviem tuvākajiem daudzos veidos, kas lielā mērā nāca par labu tiem, kam bija kāda vajadzība. Ar daudzu un dažādu programmu palīdzību draudze ienesa kopienā lielas izmaiņas.

Šī draudze ir tikai viens no daudziem piemēriem, kā draudze var būt kalpojošs un dziedinošs spēks vietējā sabiedrībā.

Ko tava draudze var darīt, lai palīdzētu trūkcimcietējiem vietējā sabiedrībā?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Sentēvi un pravieši" nodaļas "Israēlam dotais likums" 307.-314. lpp., "Dieva rūpes par trūcīgajiem" 530.-536. lpp.

Taisnības un žēlastības jēdzieni ir redzami visā Vecajā Derībā. Aplūko, piemēram, 5. Moz. 24:10-22. Iepazīsties ar īpašajiem norādījumiem, kas doti šajos gadījumos. Mēs varam skaidri redzēt Kunga rūpes par trūcīgajiem, par strādniekiem, par tiem, kas ir parādā. Šīs bažas ir izteiktas ne tikai vispārīgā un tēlainā valodā, bet vismaz šeit tās izteiktas konkrētās un praktiskās pamācībās attiecībā uz to, ko darīt un ko nedarīt specifiskos gadījumos, piemēram, kad kāds tev ir parādā vai kad strādnieks slikti strādā. Tas ir pārāk nopietni, lai atstātu pilnībā cilvēka personīgajam spriedumam to, kas ir taisnība un labvēlība. Ievēro arī, kā Kungs runā par to, kur viņi kādreiz ir bijuši, kad viņi noteikti bija starp ne tik veiksmīgajiem. "Atceries, ka tu biji vergs Ēģiptes zemē, tādēļ es tev pavēlu visu šo ievērot!" (5. Moz. 24:22). Kā kristiešiem mums, neskatoties uz mūsu finansiālo stāvokli, vienmēr jāatceras žēlastība un nepelnītā Dieva labvēlība, ar ko Dievs mūs ir apveltījis. Tādējādi arī mums savā bagātībā un pārpilnībā, kas mums ir Kristū (Ef. 3:19, Kol. 2:10), ir jābūt gataviem kalpot un palīdzēt tiem, kam ir nepieciešama mūsu palīdzība.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā ceturtajā bauslī teiktais, ka kalpiem vajadzētu atpūsties sabbatā, palīdz atklāt domu par visas cilvēces vienlīdzību Kunga priekšā? Kā tam vajadzētu palīdzēt mums saprast, kā mums vajadzētu taisnīgi izturēties pret tiem, kas mūsu labā strādā vai tiem, kas zināmā mērā atrodas mūsu kontrolē? Kā Kristus paveiktā universālums vēl vairāk atklāj cilvēku vienlīdzību Dieva priekšā?

2. "Kad Kristus prāts kļūst mūsu prāts un Viņa darbi – mūsu darbi, mums ir jābūt spējīgiem ievērot gavēni, ko aprakstījis pravietis Jesaja: "Vai ne šāds ir gavēnis, ko es pieņemu, – kad tiek atraisītas apspiestības važas, kad noņem spaidu jūgu?" (Jes. 58:6) Atrodi, kas trūcīgajiem un cietējiem ir vajadzīgs, un tad mīlestībā un maigi palīdzi viņiem gūt drosmi, cerību un pašāvību, līdzdalot viņiem visu labo, ko Dievs viņiem ir devis." (E. G. White "Pacific Union Recorder" 1904. gada 21. jūlijs) Kā mēs to darām – tas ir, kā mēs dalāmies ar to, kas mums ir dots Kristū? Vai mēs darām to pietiekami taustāmā veidā, ka tie, kam ir vajadzība, to patiešām sajūt?

TAISNĪBA UN ŽĒLASTĪBA VECAJĀ DERĪBĀ:

2. DAĻA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ec. 37:1-14, Ef. 2:10, Ec. 47:1-8, Mat. 5:16, Atkl. 22:1, 2; Jes. 61:1-11.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad dzīvos visi, kas kust, kur vien šī upe tek, arī zivju būs ļoti daudz, jo, kur vien šis ūdens plūdīs, visi būs dziedināti! Visur, kur upe plūdīs, būs dzīvība!” (Ec. 47:9).

Sabiedrība, kas uzplauka 1950. gados un 1960. gadu sākumā, bija kļuvusi par kara zonu 1960. gados un 1970. gadu sākumā. Lielākā daļa ģimeņu devās prom, atstājot aiz sevis pamestas, nolaistas un nodedzinātas būdas. Darbu dabūt nebija iespējams, tā vietā ienāca narkotikas un noziegumi, padarot sabiedrību ļoti nepatīkamu.

1986. gadā kāda kristīga ģimene pameta savas komfortablās mājas piepilsētā un pārcēlās uz šo depresīvo pilsētas kopienu. Viņiem pievienojās kāds mācītājs no citas pilsētas. Viņi atjaunoja divas nodedzinātas ēkas un izveidoja sev mājas. Abas ģimenes pavadīja laiku uz ielām, satikās ar dažādām sabiedrības grupām un sajaucās ar tiem, kas bija palikuši šajā apgabalā. Šīs divas ģimenes bija kā katalizators, ko Dievs izmantoja, lai iesāktu draudzi, kas atnestu dziedināšanu un pārmaiņu šajā mirušajā kopienā. Viņu darbs un ietekme turpinās vēl mūsdienās, ienesot lielu pārmaiņu daudzu cilvēku dzīvēs.

Dievam ir kas sakāms par Viņa draudzes lomu tādās “bezcerīgās” situācijās kā šī. Šīs nedēļas tēma turpina “ieklausīties” Vecās Derības balsu korī, kas aicina Dieva ļaudis atklāt Viņa labvēlīgo raksturu pasaulei.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 23. jūlijā.

Dzīvs Kristū

Dieva žēlastība, kas nes atmodu tiem, kas ir miruši pārkāpumos un grēkā, sāki aprakstīta Ec. 37. nodaļā. Atklāsmē pravietis Ecehiēls tiek Garā pārcelts uz ieleju, kas ir pilna ar mirušiem, sausiem un izkaisītiem kauliem. Šie kauli aino visu Israēla namu. Dievs jautā: "Cilvēka dēls, vai šie kauli var atdzīvoties?" (Ec. 37:3).

Atbilde uz šo jautājumu atklājas, kad pravietis sāk pravietot kauliem.

Izlasi Ec. 37:1-14. Ko Dievs grasījās darīt Savu ļaužu labā? _____

Rezultāts sausajiem kauliem pasludinātajai vēstij bija tāds, ka (1) tie kļuva dzīvi un nostājās uz kājām – "varen liels pulks" (Ec. 37:10); (2) Dievs izmitinās Savus ļaudis viņu pašu zemē (Ec. 37:14) (3) un viņi atzīs, ka Dievs bija tas, kas to darīja (Ec. 37:14).

Bet ar atmodu vien nepietiek. Dieva ļaudis ir atmodināti kādai misijai, kādam nolūkam. Israēlam bija jābūt par gaismu tautām.

Izlasi Ef. 2:10. Kāpēc mēs esam atdzīvināti – garīgi radīti no jauna Kristū?

"Mūsu atzišana Dieva priekšā ir droša, tikai pateicoties Viņa mīļotajam Dēlam, un labie darbi ir rezultāts Viņa grēkus piedodošās mīlestības darbībai. Tie nav mūsu nopelns, un mūsu labajos darbos nav nekā tāda, ko mēs varētu saukt par mūsu daļu dvēseles glābšanā. Glābšana ir Dieva dāvana ticīgajam, kas viņam ir iedota tikai Kristus dēļ. Satrauktā dvēsele var atrast mieru ticībā Kristum, un viņa miers būs proporcionāls viņa ticībai un uzticībai. Viņš nevar pienest savus labos darbus ar lūgumu glābt viņa dvēseli.

Bet vai labajiem darbiem nav nekādas patiesas vērtības? Vai grēcinieku, kas katru dienu izdara kādu grēku un paliek nesodīts, Dievs uzlūko ar tādu pašu labvēlību kā to, kas ticībā Kristum cenšas darīt labu? Raksti atbild: 'Mēs paši esam viņa darinājums, Kristū Jēzū radīti labiem darbiem, kurus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu.'

Pēc dievišķās kārtības, pateicoties nepelnītai Viņa labvēlībai, Kungs ir noteicis, ka labie darbi tiks atalgoti. Mēs esam pieņemti, tikai pateicoties Kristus nopelnam; un žēlastības darbi, mūsu labdarība, ir ticības augļi." (E. Vaita "Izmeklētas vēstis" 3. sēj., 199., 200. lpp.)

Plūstoša upe

Izlasi Ec. 47:1-8. Kas notiek ar templi, ko Ecehiēls redzēja atklāsmē? _____

Šķiet, templi ir radusies sūce. Tu varbūt domā, vai kāda caurule saplīsusi vai kas? Šajā gadījumā sūce bija laba lieta.

Ūdens, kas iztecēja no tempļa, plūda "uz austrumiem". Uz austrumiem no Jeruzālemes ir Sāls jūra (zināma arī kā Nāves jūra), kas ir zemākā jūra virs zemes. Starp Jeruzālemi un Nāves jūru ir apmēram 34 km galvenokārt tuksnešaina apgabala, kas ietver arī Aravas ieleju (zināma arī kā Jordānas un Nāves jūras ieklaka). Šī jūra ir tik sāļa, ka tajā nekas nevar dzīvot.

Tomēr, kad ūdens no tempļa to sasniedz, jūras mirušie ūdeņi tiek "dziedināti". To simboliski var saprast kā Dieva draudzi, templi (1. Pēt. 2:4, 5), kas iziet sabiedrībā un ir veselības un dziedināšanas avots tiem, kas ir miruši pārkāpumos un grēkos.

Izlasi Mat. 5:16. Ko Jēzus mums šeit pasaka attiecībā uz to, kā mums Viņš ir jāatklāj pasaulei? _____

Zambezi upe Zambijā, Āfrikā, sākas kā sekls strautiņš, kas iztek no koka apakšas. Plūstot Viktorijas ūdenskrituma virzienā, tā no strauta (līdz potītei) izaug par upi, kas sākumā ir līdz celim, tad līdz gurniem, un tad tā jau ir pietiekami dziļa, lai varētu peldēt. Līdzīgi arī upe no tempļa, lai gan sākumā maza, pieauga apjomā un ietekmē un kļuva par upi, kuru "nevar pārbrist". (Ec. 47:5).

Jūsu draudzes dziedinošā ietekme var sākumā būt maza, bet tā var izaugt, līdz pārveidota kļūst visa sabiedrība! "Mūsu darbs man tika atklāts kā sākumā mazs, ļoti mazs strautiņš." (E. Vaita "Liecības draudzei" 7. sēj., 171. lpp.)

Gaisma, ūdens – abi šie salīdzinājumi ir izmantoti, lai runātu par to, ko Dievs ar mūsu starpniecību var izdarīt, lai palīdzētu citiem. Kā mēs varam kļūt par labākiem kanāliem, lai kalpotu tiem, kam tas ir vajadzīgs? _____

Draudze: dzīvības avots

“Tad dzīvos visi, kas kust, kur vien šī upe tek, arī zivju būs ļoti daudz, jo, kur vien šis ūdens plūdis, visi būs dziedināti! Visur, kur upe plūdis, būs dzīvība!” (Ec. 47:9)

Ecehiēla pravietojums ilustrē to, ka tur, kur tek upe, kas nāk no Dieva draudzes, tur ir dzīvība. Ec. 47:10 vēl vairāk palielina izbrīnu par to visu. Kāds savāds skats tas būs: tāda ūdens krātuve, kas pazīstama kā upe bez zivīm, jo nekas tur nevar dzīvot, pēkšņi kļūst par vietu, kur zvejnieki izmet savus tīklus, jo tur var izzvejot daudz zivju.

Galvenā doma ir tāda, ka Dieva spēkā, kas darbojas Viņa ļaudīs, var rasties dzīvība tur, kur tās iepriekš nav bijis.

“Kur darbojas Dievs, tur nav bezcerīgas situācijas, nav ļaužu grupas, kas ir ārpus pestīšanas, nav mantojuma no nelaimīgas pagātnes, kurai mūs ir jānosoda nākotnē, kas lemta izmisumam.” (The Interpreter’s Bible, (Nashville: Abingdon Press, 1956), vol. 6, p. 328.)

Brīnišķīgā Dieva žēlastība dara brīnišķīgas lietas – ikvienam, kas to pieņems. Šeit atkal mums ir evaņģēlija vēsts. Dievs ar mūsu starpniecību var dot cerību tiem, kas, zaudējuši drosmi, nomākti, izkaltuši un mirst gan garīgi, gan fiziski.

Salīdzini Ec. 47:12 ar Atkl. 22:1, 2. Ko šie panti mums stāsta par to cilvēku mūžīgo likteni, kas ir dziedināti un ko Jēzus ar Savas draudzes starpniecību ir atdzīvinājis? _____

Kādu dienu Dieva ļaudis – ieskaitot kopienas locekļus, ko Dievs ir dziedinājis un atdzīvinājis, pateicoties draudzes locekļu nesavtīgai kalpošanai, – būs uz jaunās zemes, kur būs cita upe, kas plūdis no Dieva troņa. Nebūs tuksnešu, nebūs sausuma un nāves.

Gaidot šo svētīlaimīgo realitāti, Dievs grib, lai Viņa draudzes būtu vieta, no kurienes plūst dziedināšana un dzīvības pārpilnība visā sabiedrībā. Viņš grib strādāt caur mums, lai atdzīvinātu un pārveidotu tuksnešus, ieplakas un Nāves jūras mūsu teritorijā, ienesot tajās dzīvības pārpilnību Jēzū (Jāņa 10:10), kas ir visaptverošā adventistu vēsts dažos vārdos.

Pravietis Amoss atklāj līdzīgu ainu kā Ec. 47. nodaļā. Izlasi Am. 5:24. Kā šo ainojumu var salīdzināt ar tavas draudzes lomu vietējā sabiedrībā? Kādos taustāmos veidos tava draudze tajā ir dziedinoša upe? _____

Svinību apsolījumi

Vecā Derība ir pilna ar atziņu, ka tie, kas ir svētīti materiāli un garīgi, sniegs palīdzību tiem, kas tādi nav.

Izlasi Jes. 61:1-11. Ko Dievs saka šeit Saviem ļaudīm un kā mēs varam attiecināt to, kas šeit ir pateikts, uz sevi un uz savu aicinājumu Kunga priekšā? Sk. arī Lūk. 4:18.

Jes. 61. nodaļa sākas ar paziņojumu, ka Kunga Gars darbojas caur Svaidīto, lai sludinātu labo vēsti apspiestajiem, pārsietu salauztās sirdis, vēstītu gūstekņiem brīvību un tos, kas važās, atbrīvotu no tumsas un izmisuma (Jes. 61:1). Visi šī apsolījuma elementi ir papildījušies "Kunga laipnības gadā". "Kunga laipnības gads" ir atsauksme uz gaviļu gadu, kas, kā mēs jau redzējām, bija saistīts ar vajadzību kalpot trūcīgo labā.

Tādējādi bēdu skartie, kas ir mierināti, noskumušie Ciānā, kas ir uzlūkoti, kas ir saņēmuši "pelnu vietā .. rotas" un "sēru vietā prieka eļļu", un tie, kas "guruša gara vietā" valkā "slavas apmetni" (Jes. 61:3) ir tie, kas no jauna uzcelts senās drupas un atjaunos vietas, kas sen izpostītas. Tie, ko ir svētījušas Mesijas svinības, kļūst par sabiedrības pārveidotājiem, atjaunojot sagrautās pilsētas (Jes. 61:4). Dieva kalpi ir nosaukti par priesteriem un tiem, kas Viņam kalpo, un viņiem par labu būs apkārtējo tautu labumi (Jes. 61:5, 6).

Salīdzinājumi, ko mēs atrodam Jes. 61. nodaļā par Dieva Svaidīto, kas pārveido apkārtējās tautas ar to labklājību, kas ir derības attiecībās ar Viņu (Jes. 61:8, 9), attiecas uz tiem, kas mūsdienās ir aicināti būt par priesteriem un kalpotājiem vietējās kopienās visā pasaulē. Vai šī paša pravietojuma pārveidojošajai ietekmei nevajadzētu būt jūtamai, kad mēs jūsmojam savā Kungā, priecājamies savā Dievā un stāvam ģērbusies taisnības un pestīšanas drēbēs savas kopienas vidū (Jes. 61:10, 11)?

Izlasi Jes. 61:9. Kāda spēcīga liecība tam, ko Dievs varēja izdarīt Savos ļaudīs! Vai to pašu var teikt par mums? Kāpēc jā vai kāpēc nē?

Draudze – pārmaiņu instruments

Izlasi Mih. 6. nodaļu. Ko Kungs šeit izsaka? _____

Miha apvieno citus Vecās Derības praviešus, kas uzsver, ka ārējas reliģijas formas, kurām trūkst pazemīgas un mērķtiecīgas taisnības un žēlastības atklāšanās, nekad nav pieņemamas taisnajam un žēlsirdīgajam Dievam.

Kāda ir izšķirošā Mih. 6:8 vēsts? _____

“Patiesa reliģija ir praktiska. Tā noteikti ietver draudzes rituālus un ceremonijas, bet .. tā nav tik daudz atturēšanās no ēdiena kā dalīšanās ēdienā ar izsalkušajiem. Praktiska dievbijība ir vienīgais reliģijas veids, ko atzīst Dieva tiesa (Mat. 25:34-46).” (E. Vaita “The SDA Bible Commentary, vol. 4, p. 306)

Dievs mūsdienās vēl joprojām noraida ārēju reliģiju, kas izslēdz praktisku dievbijību, kā tā izteikta Mih. 6:8. Mūsu reliģiskās formas nav pašmērķis; tās ir līdzeklis, lai aizsniegtu mērķi, un šis mērķis ir Kristus, kam ir jāatklājas mūsos.

Šīs nedēļas tēmas ievadā mēs iepazīnām divas ģimenes, kas pārcēlās uz dzīvi “bezcerīgā” sabiedrībā, lai kalpotu tās vajadzībām. Abas ģimenes veidoja nelielu grupu vienā no savām dzīvojamām istabām, aicinot jaunus draugus no kaimiņu mājām. Šīs mazās augošās grupas locekļi nopietni lūdza, lai Dievs parāda, kā atdzīvināt viņu kopienu. Viņi sadarbojās ar kristīgās attīstības aģentūru un sāka iesaistīt brīvprātīgos, kas palīdzēja viņiem atjaunot nolaistās būdas.

Ja tu dotos apmeklēt šo kopienu tagad, tu redzētu jaunu, plaukstošu kopienu, kurai klājas daudz labāk nekā kādreiz. Tas kļuva par realitāti, jo mazā draudze bija nolikusi par mērķi parādīt Jēzus mīlestību praktiskā veidā, kas pārveidoja viņu vietējo sabiedrību. Tas, ko atklāj šis darbs, ir ļoti praktisks, spēcīgs veids, kā Kristus varēja darboties caur Saviem ļaudīm, lai aizsniegtu cilvēkus un kalpotu viņiem.

Lai gan Dievs uzrunāja Savus ļaudis kā vienotu veselumu, 8. pantā ir teikts “tu”. Dievs uzrunā katru personīgi. Cik labi tu personīgi atklāj to, ko Kungs šeit nosauc par “labu”? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Jer. 22:1-16, Ec. 16:49, Zah. 7:9, 10. Izlasi E. Vaitas komentāru "SDA Bible Commentary" 4. sēj. 1165., 1166. lpp. "Liecības draudzei" 6. sēj. nodaļu "Dieva nodoms ar mūsu sanatorijām" 227., 228. lpp.

"Viņš tev ir teicis, cilvēk, kas ir labs, ko Kungs no tevis prasa – spriest taisnu tiesu, mīlēt žēlastību, pazemībā staigāt ar Dievu." (Mih. 6:8) Vai Kungs varēja izteikties vēl skaidrāk, ko Viņš prasa no Saviem ļaudīm? Dievs ir parādījis mums, kas ir "labs", un šis "labs" ir tas pats vārds, kas ir izmantots vairākas reizes 1. Moz. 1. nodaļā, runājot par radīšanu pirms grēkā krišanas. Tādējādi mums netieši norādīts atpakaļ uz ideālu, uz to, ko Dievs sākotnēji bija mums paredzējis un ko Viņš galu galā atjaunos mūsos pēc Jēzus atgriešanās. Frāzi, kas tulkota kā "no tevis prasa", var arī tulkot (un varbūt tas ir vēl precīzāk) kā "tevi meklē". Tas ir, ko Dievs "meklē mūsos", kas esam Viņa atpestītie ļaudis, Kristus žēlastības aplāti? Atbilde ir atklāta tajā, kā mēs attiecamiem pret citiem un pret Dievu. Pirmkārt, mums ir jārikojas taisnīgi. Tas ir tik atbilstoši šī ceturkšņa tēmai attiecībā uz to, kā mēs varam palīdzēt tiem, kas bieži ir bezpalīdzīgi netaisnības upuri. Otrkārt, mums ir jāmīl žēlastība. Mēs dzīvojam pasaulē, kas reizēm var būt ļoti nežēlīga. Kādi spēcīgi liecinieki mēs varētu būt, ja mēs mīlētu žēlastību un parādītu šādu mīlestību, atklājot žēlastību savā dzīvē pret citiem. Treškārt, mums ir pazemībā jāstaigā ar Dievu. Ja Kungs Mih. 6:4 atgādina viņiem atbrīvošanu no Ēģiptes kā iemeslu, lai viņi būtu pazemīgi un uzticīgi Viņa priekšā, cik daudz vairāk tam vajadzētu attiekties uz mums, kas esam atpirkti Jēzus asinīs? Krusta realitātei un mūsu atpiršanas cenai vajadzētu vienmēr likt mums būt pazemīgiem Dieva priekšā.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādus vēl Vecās Derības pantus tu vari atrast, kas runā par mūsu pienākumu pret trūkumcietējiem?

2. Am. 5. nodaļā, īpaši 21.-24. pantā, mēs atrodam spēcīgus vārdus par reliģioziem cilvēkiem Amosa dienās, par Dievu, kas parāda lielāku interesi par to, kā cilvēki izturas pret citiem, nekā par reliģiskiem rituāliem, ko Viņš pats bija iecēlis. Ko tam vajadzētu atklāt mums par to, uz ko mums vajadzētu likt uzsvarus?

3. Kā mēs varam pasargāt sevi no briesmām tik ļoti aizrauties ar cilvēku materiālo vajadzību apmierināšanu, ka garīgās tiek atstātas novārtā? Kā mēs varam iegūt pareizo līdzsvaru savās ilgās kalpotiem, kam dzīvē ir mazāk paveicies un kas ir trūkmā?

JĒZUS KALPO SABIEDRĪBAI

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 4:16-19, 10:25-37, Mat. 5:13, Jes. 2:8, Jāņa 4:35-38, Mat. 13:3-9.

ATMIŅAS PANTS:

“Jēzus pārstaigāja visu Galileju, mācīdams viņu sinagogās un sludinādams Valstības evaņģēliju, un dziedinādams visus slimos un vārgos.” (Mat. 4:23)

Roberts Luiss Stīvensons, pazīstams kā piedzīvojumu stāsta “Bagātību sala” autors, bija slimīgs zēns, kas nevarēja regulāri apmeklēt skolu. Beidzot vecāki nolīga skolotāju, kas viņu mācīja, un aukli, lai palīdzētu tikt galā ar viņa personīgajām vajadzībām. Kādu nakti, kad aukle ienāca apraudzīt viņu pirms došanās gulēt, viņš atradās ārpus gultas, plaukostas un degunu piespiedis pie loga. Aukle stingri pavēlēja viņam doties atpakaļ gultā, lai nesaukstētos.

Roberts viņai atbildēja: “Atnāc pie loga un paskaties, ko es redzu.”

Aukle pienāca. Uz ielas varēja redzēt, kā vīrs iededzina ielu laternas. “Redzi,” Roberts teica, “vīrietis taisa caurumus tumsā!” (Margaret Davis, Fear Not! Is There Anything Too Hard for God? (Aspect Books), p. 332)

Mēs mazliet esam ielūkojušies tajā, ko Vecā Derība saka par palīdzēšanu trūkcumcietējiem. Tagad ielūkosimies, ko saka Jaunā Derība, un vai labākā vieta, kur sākt, nav Jēzus? Viena no Jēzus labi zināmajām mācībām ir tā, ka mums ir jābūt “pasaules gaismai” (Mat. 5:14). To darot, mēs atspoguļojam Jēzu, pasaules Patieso Gaismu (Jāņa 8:12). Jēzus mācības, kuras viņš atklāja Savā zemes kalpošanā, ir spēcīga pamācība tam, kā mēs ar Viņa starpniecību varam taisīt caurumus tumsā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 30. jūlijā.

Jēzus misija

Jēzus, jaunais skolotājs no Nācaretes, Galilejas reģionā bija kļuvis ļoti populārs (Lūk. 4:15). Kad Viņš runāja, "ļaudis brīnījās par Viņa mācību, jo Viņš tos mācīja kā tāds, kam vara, un ne kā viņu rakstu mācītāji" (Mat. 7:28, 29). Kādu sabatu, kad Jēzum iedeva Jesajas grāmatas rulli, Viņš izlasīja pirmos divus Jes. 61. nodaļas pantus, apstājoties teikuma vidū, tieši pirms frāzes "un mūsu Dieva atmaksas dienu" (Jes. 61:2).

Izlasi Lūk. 4:16-19. Kur iepriekš mēs esam dzirdējuši šos vārdus? (Sk. Jes. 61, 2). Ko Jēzus pasludināja, lasot šos pantus? _____

Kā mēs jau redzējām, frāze "Kunga laipnības gads" ir attiecināms uz gaviļu gadu (3. Moz. 25. nod.). Šajā Nācaretes apmeklējumā Jēzus citē pantus par Mesiju no Svētajiem Rakstiem un pārlicina Savus klausītājus, ka "šodien ir piepildījies šis raksts, ko jūs dzirdējāt" (Lūk. 4:21). Šajā svētrunā Viņš atklāj Sevi kā Svaidīto, kas sludina labo vēsti apspiestajiem, brīvību tiem, kas ir važās, redzi akļajiem un atjaunošanas svinības. Šis saraksts labi apraksta Viņa zemes kalpošanu, kas bija vērsta uz mācīšanu, dziedināšanu un kalpošanu, īpaši tiem, kam ir vajadzība.

Kāpēc Jēzus apstājās, nepabeidzis teikumu Jes. 61:2? _____

Varbūt Jēzus apstājās pirms frāzes "mūsu Dieva atmaksas diena" tāpēc, ka Viņš negribēja, lai Viņa kalpošana asociējas ar valdošo priekšstatu, ka Mesija nāks, lai vadītu armijas un uzvarētu Israēla apspiedējus, pakļaujot viņus Israēla varai. Tas bija nepareizs priekšstats, kas diemžēl neļāva daudziem Viņa tautiešiem ieraudzīt Viņu un Viņa kalpošanu tādu, kāda tā patiešām bija. Tā vietā Viņš pievērsās plāniem, ko Viņš darīs to labā, kam Viņš varēja palīdzēt tieši tajā brīdī, neskatoties uz tā laika politisko situāciju.

Ko Jēzus teiktais par Savu kalpošanu mums māca? Tas ir, ko mums vajadzētu paņemt sev, izceļot praktisko darbu, kas mums jādara? _____

Mīli savu tuvāko

“Mīli Kungu, savu Dievu, no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un ar visu savu spēku, un ar visu savu prātu un savu tuvāko kā sevi pašu.” (Lūk. 10:27)

Izlasi Lūk. 10:25-37. Kāda vēsts mums šeit ir dota attiecībā uz visu jautājumu par palīdzēšanu tiem, kam ir kāda vajadzība? _____

Likuma zinātājs saprata, ka visi baušļi ir saistīti ar šo – “mīlēt Dievu” ar visu, kas tev ir, un “mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu”. Jautājums, kas palicis neatbildēts, bija: “Kurš ir mans tuvākais?”

Ņemot vērā, ka valdošā doma Kristus laikā bija cienīt sevi pašu kā tuvāko un uzskatīt visus citus par nepiederošiem, šis likuma eksperts gribēja, lai Jēzus apskaidro šo jautājumu. Līdzība, ko Jēzus stāsta, atklāj pilnīgi citu skatījumu. Tuvākais ir ikviens, ko mēs sastopam un kas ir nonācis grūtībās. Būt par tuvāko nozīmē apmierināt tuvākā vajadzības. Priesteris un levīts bija vairāk nobažījušies par savu šķīstību un savu dievišķo pienākumu pasargāšanu no apgānīšanas. Kāds ērts veids, lai izmantotu savu reliģiju kā aizbildinājumu, lai nebūtu jāmirst savam es, palīdzot kādam, kas visticamāk nekad nevarēs atlīdzināt!

Turpretī samarietis uzskatīja šo ievainoto – “nepiederošo” un “ienaidnieku” – par savu tuvāko, žēlsirdīgi sniedzot viņam palīdzību, nevis domājot par sevi. Lieta tāda, ka tā vietā, lai jautātu: “Kurš ir mans tuvākais?”, mums ir jājautā: “Kurš būs tuvākais apspiestajam un nomāktajam?”. Nav svarīgi, kas ir šis cilvēks; ja viņš ir nonācis grūtībās, tad mums viņam ir jāpalīdz. Punkts.

“Šajā ziņā Dievs neatzīst nekādus cilvēku dalījumus tautībās, rasēs vai sabiedrības šķirās. Viņš ir visas cilvēces Radītājs. Tā kā visi cilvēki ir radīti, viņi pieder vienai ģimenei; arī pateicoties pestīšanai, visi ir viens. Kristus nāca, lai nojauktu katru starpsienu, atvērtu ieeju katrā tempļa nodalījumā, lai Dievs būtu brīvi pieejams katrai dvēselei. Viņa mīlestība ir tik plaša, tik dziļa un tik pilnīga, ka tā nonāk visur.” (E. Vaita “Kristus līdzības” 386. lpp.)

Kādi aizspriedumi traucē tev būt tādām tuvākajam, kādam vajadzētu būt?

Visa recepte

“Jūs esat zemes sāls.” (Mat. 5:13)

Šajā pantā Jēzus aicina Savus sekotājus būt “sālim”, kas ir pārveidojošs līdzeklis. Draudze ir “sālstrauks”, kas satur “zemes sāli”. Ar ko šim sālim jāsavajucas? Tikai ar mums pašiem vai ar sastāvdaļām, kas ir atšķirīgas no mums?

Atbildi uz šo jautājumu tu varēsi labāk saprast, ja piepildīsi vienu maizes šķīvi tikai ar sāli un otru – ar maizi, kuras sastāvā ir sāls. Pirmajā šķīvī visa recepte ir tikai sāls. Tas diez vai būs garšīgi, drīzāk neēdami. Otrajā šķīvī sāls ir daļa no receptes un ir sajaukts ar sastāvdaļām, kas ir atšķirīgas. Tas pārveido negaršīgu maizes klaipu par garšīgu. Sāls dara vairāk laba, ja tā ir sajaukusies ar atšķirīgiem elementiem. Tieši tāpat ir ar kristiešiem. Tas nenotiks, ja mēs paliekam ērtā draudzes “sālstraukā”.

Tādējādi šeit ir atklāta doma, ko mums nevajadzētu palaist garām. Mēs varam būt morāli tīri, nesmēķējot vai nelietojot alkoholu, nedzīrojot vai nespēlējot azartspēles, kā arī neiesaistoties noziegumos. Tas viss ir svarīgi. Bet jautājums nav tikai par to, ko mēs nedarām. Tas drīzāk ir: ko mēs darām? Tas ir, ko mēs darām, lai palīdzētu vietējai sabiedrībai un tiem, kas ir nonākuši grūtībās?

Izlasī vēlreiz Mat. 5:13, pievēršot uzmanību tam, kas tālāk teikts pantā. Kā sāls var zaudēt sāļumu? _____

“Bet, ja sāls ir zaudējis sāļumu; ja ir tikai dievbijības apliecība bez Kristus mīlestības, tad nav spēka uz labu. Dzīve nevar radīt glābjošu ietekmi uz pasauli.” (E. Vaita “Laikmeta ilgas” 439. lpp.)

Atgriezīsimies pie receptes simbola. Kā mēs redzējām, ja viss, kas mums ir, ir sāls, tad nav labi. Patiesībā pārāk daudz sāls uzturā var būt toksisks. Sālim ir jāsavajucas ar kaut ko, kas ir citādāks nekā pats sāls. Tāpēc, ja mēs būsim tādi paši kā pasaule vai pat pārāk daudz līdzīgi pasaulei, mēs neienesīsim tajā nekādas izmaiņas. Mums nebūs nekā, ko piedāvāt. Sāls kļūst nekam nederīga. Un ko Jēzus saka, kas ar to tad notiek?

Tomēr, uzņēmuši Kristus mīlestības garšu, mēs ilgosimies kļūt “piederošie” “nepiederošajiem”, sajaukties ar citiem, lai kļūtu par pārveidojošu līdzekli, lai būtu tas, kas ienes pozitīvu pārmaiņu viņu dzīvēs un izplatoties vadītu citus pie tā, kam dzīvē ir nozīme: pie glābšanas Jēzū.

Izlasī 5. Moz. 12:30, 31:20, Jes. 2:8. No kādām briesmām brīdina šie panti, un kā mēs varam būt uzmanīgi, lai neiekristu šajās lamatās? _____

Būt zemkopim

Izlasi Jāņa 4:35-38. Ko Jēzus mums šeit pasaka par atšķirīgajiem soļiem, kas vajadzīgi, lai aizsniegtu dvēseles? _____

Zemkopja darbs ir daudzšķautņains. Citiem lauksaimniecības darbiem ir jābūt padarītiem, lai raža būtu bagātīga (Mat. 9:35-38). Kunga pļaujas laukā ir vajadzīgi ne tikai plāvēji. Vai tu vari iedomāties, ka zemkopis ražas novākšanas laikā teiktu saviem strādniekiem: "Ir ražas laiks, tāpēc mums jāsāk sēt"? Ražas novākšana seko citiem zemkopības darbiem.

Zemkopība ietver augsnes sagatavošanu, jo ne visa augsne uzreiz ir laba. (Mat. 13:3-9) Ko tava draudze var darīt vietējā sabiedrībā, lai mīkstinātu "cietu zemi" un novāktu "akmeņus" un "ērķškus"? _____

Strādnieki ir darījuši smagos lauku darbus pirms ražas novākšanas, un citi strādnieki gūst labumu no viņu darba. Dažreiz evaņģēlizācijas stratēģija uzsver vairāk pļaušanu nekā pirms tam esošos darbus. Tam tā nevajadzētu būt. Augsnei vajadzētu tikt sagatavotai, pirms uzrodas evaņģēlists un sāk sludināt, cerot vākt bagātīgu ražu.

Mums vajadzētu raudzīties uz darbu pļaujas laukā kā uz procesu: augsnes pārbaudīšana, augsnes sagatavošana/apstrāde, sēšana, laistīšana, mēslošana, kaitēkļu apkarošana, gaidīšana, ražas vākšana un saglabāšana.

Ražas novākšana ir tikai viena procesa daļa. Draudzē "zemkopības" process varētu iekļaut augsnes pārbaudīšanas aktivitātes, piemēram, aptaujas par sabiedrības vajadzībām, demogrāfijas izpēti un intervijas ar vietējiem vadītājiem. Var būt arī augsnes sagatavošanas/apstrādes aktivitātes, piemēram, apmierinot kādu no sabiedrības vajadzībām, kas atklājās aptaujā; sēšanas un stādīšanas aktivitātes, piemēram, semināri, Bībeles izpēte un mazās grupas; kā arī lūgšanas pēc lietus – pēc Svētā Gara. Tikai nedaudzi tiek mantoti Kristus pēc pirmās saskarsmes. Mums ir jādarbomas pie viņiem ar daudzu saskarsmju procesu, palielinot iespējamību, ka viņi būs gatavi pļaujai. Ja mēs palaujamies tikai uz izkaisītiem notikumiem, tad, visticamāk, jaunie augi neizdzīvos līdz ražas novākšanai.

Kādai vajadzētu būt tavai lomai dvēseļu mantošanas procesā pretēji tam, kādu lomu tu ieņem tagad? _____

Draudžu veidošana

Izlasi Mat. 10:5-10. Kāpēc Jēzus izsūtīja Savus mācekļus uz apkārtējām pilsētām un ciemiem bez jebkādiem resursiem? _____

Šķiet dīvaini, ka Jēzus mācekļiem bija tiešas pavēles ieiet savā kalpošanas teritorijā ar pavisam maziem resursiem sevis uzturēšanai. Acīmredzot Jēzus nolika mācekļus šajā situācijā, lai mācītu viņiem atkarību no Dieva un novērtēt draudzīgas attiecības, kalpojot vietējiem iedzīvotājiem, kas tad pietiekami novērtēs viņu pakalpojumu un nodrošinās kalpošanai atbalstu.

Mācītāja Frenka vietējā savienība lūdza viņu izveidot draudzi kādā lielās pilsētas daļā, kurā nebija neviena adventista. Sākumā viņam nebija tam līdzekļu. Viņš paņēma karti un noteica pilsētas daļas robežas, kā arī izpētīja šīs daļas iedzīvotāju demogrāfiju. Tad viņš novietoja savu mašīnu apgabala rosīgākajā daļā un sāka iet no viena uzņēmuma pie nākamā, uzdodot jautājumus par dzīvi šajā rajonā. Viņš apmeklēja politisko partiju, uzņēmumu un sociālo aģentūru vadītājus, uzdodot jautājumu par vislielāko vajadzību šajā kopienā. Viņš iepazinās ar dažiem vietējiem iedzīvotājiem, kas uzaicināja viņu pievienoties vietējam pilsoņu klubam. Tur viņš iepazinās ar citiem vadītājiem, kas pavēra viņam iespēju nomāt vietējās presbiterāņu draudzes piebūvi. Pilsoņu kluba locekļi sagādāja nedaudz naudas, lai nopirktu krāsu un tīrīšanas līdzekļus piebūves remontam, lai pēc tam to izmantotu pakalpojumu sniegšanai. Intervijas ar kopienas vadītājiem norādīja, ka veselība ir viena no svarīgākajām sabiedrības vajadzībām. Tāpēc mācītājs Frenks sapulcināja brīvprātīgo komandu, kas veica dažādus veselības pārbaudes testus un piebūvē organizēja sanāksmes vietējiem iedzīvotājiem. Tie, kam patika veselības pārbaudes testi un programmas, palīdzēja segt izdevumus. Drīz tika iesākta sabatskola, ko daži sāka apmeklēt. Mācītājs Frenks drīz uzzināja, ka viens no vislabākajiem veidiem, kā izveidot draudzi, ir kalpot vietējās sabiedrības vajadzībām. Šī uz sabiedrību balstītā kalpošana palīdzēja rasties septītās dienas adventistu draudzei ar vairāk nekā 140 locekļiem.

Mācītāja Frenka stāsts ilustrē to, kas var notikt, ja mēs sekojam Jēzus mācībām, lai aizsniegtu sabiedrību. Kā Jēzus izdzīvoja šo mācību par kalpošanu Savā dzīvē? Nākamajā nedēļā mēs sāksim pētīt Kristus kalpošanas metodi, kas "dos patiesu veiksmi, aizsniedzot cilvēkus". (E. Vaita "Kristus dziedinošā kalpošana", 143. lpp.)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi citas Jēzus mācības, kas liecina par tavu un tavas draudzes lomu sabiedrībā: Mat. 7:12, 23:23, 25:31-46, Marka 4:1-34, 6:1-13, Lūk. 6:36, 11:42, 12:13-21, 14:16-24, 16:13, 18:18-27, 19:1-10, Jāņa 10:10, 12:8, 17:13-18. Izlasi E. Vaitas grāmatā "Laikmetu ilgas" nodaļu "Vismazākais no šiem maniem brāļiem" un izdevumā "Signs of the Times" nodaļu "The Missionary's Pattern" 1894. gada 19. martā.

"Ja draudze nav pasaules gaisma, tad tā ir tumsa." (E. Vaita "Signs of the Times" 1893. gada 11. sept.) Šī ir spēcīga doma. Tā atgādina mums Jēzus vārdus: "Kas nav ar mani, tas ir pret mani, un, kas ar mani nesavāc, tas izkaisa." (Mat. 12:30) Jēzus pasaka skaidri: lielajā cīņā nav neitrālas teritorijas. Mēs esam vai nu Kristus, vai velna pusē. Ja tev ir dota liela gaisma, bet tu neko nedari ar to, tad tas patiešām nozīmē, ka tu darbojies pret to. Mēs esam aicināti būt par gaismu pasaulē; ja mēs neesam gaisma, tad esam tumsa. Lai gan tiešais konteksts ir atšķirīgs, princips ir tāds pats: "Ja tava acs ir ļauna, tad visa tava miesa būs aptumšota. Ja nu gaisma, kas tevī, ir tumsa, cik liela tad ir pati tumsa!" (Mat. 6:23) Varbūt to visu var apkopot ar vārdiem: "Bet, kas nezinādams darījis to, par ko pelnījis sitienus, tas saņems maz. No ikviena, kam daudz dots, daudz prasīs un, kam daudz uzticēts, no tā vairāk atprasīs." (Lūk. 12:48)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārrunājiet, kā mums ir jāsajaucas ar pasauli, lai aizsniegtu citus. Kā šeit iegūt pareizo līdzsvaru; tas ir, kā sajaukties ar pasauli tā, lai mēs varam izdarīt citiem kaut ko labu, vienlaikus pārāk neaizraujoties ar to, lai risinājuma vietā paši neklūtu par problēmu?

2. Bieži vien, ja mēs esam iesaistīti vietējās sabiedrības dzīvē, rodas jautājums par politiku. Galu galā, daudzi jautājumi, kuros mēs gribam sniegt palīdzību, ir saistīti ar politiku, piemēram, palīdzība trūkcietējiem, izglītība, veselības aprūpe. Kā mēs varam būt uzmanīgi, lai neļautu nenovēršamajai politiķu polarizācijai sabojāt to, ko mēs gribam darīt? Neliela politiska iesaistīšanās, šķiet, ir neizbēgama. Kā mēs varam nostādīt sevi tā, lai pēc iespējas izvairītos no politiskajām cīņām?

3. No otras puses, vai ir tādas situācijas, kurās mums ir jābūt politiskajās aprindās, lai labāk kalpotu sabiedrībai? Ja jā, tad kādas tās ir un kā mēs varam rīkoties, lai neciestu mūsu uzdevums nest evaņģēliju?

JĒZUS STARP CILVĒKIEM

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 1:22, 23; Jāņa 1:14, Lūk. 15:3-24, Mat. 9:10-13; Ps. 51:17; 1. Jāņa 2:16; Fil. 2:13-15.

ATMIŅAS PANTS:

“Daudzi muitnieki un grēcinieki pulcējās ap viņu, lai viņu dzirdētu. Farizeji un rakstu mācītāji kurnēja: ‘Šis pieņem grēciniekus un kopā ar tiem ēd.’” (Lūk. 15:1, 2).

Rāds vietējās draudzes diakons ar automašīnu vadāja jauniešus uz veco ļaužu namu, lai tur katru mēnesi noturētu dievkalpojumu. Pirmajā nedēļā, kamēr jaunieši vadīja, kāds vecs vīrs ratiņkrēslā sagrāba diakona roku un turēja to dievkalpojuma laikā. Tas notika katru reizi. Kādu reizi, kad ieradās jauniešu grupa, vīra ratiņkrēslā tur nebija. Apkalpojošais personāls teica, ka viņš visdrīzāk līdz rītam nenodzīvos. Diakons devās uz viņa istabu, kur viņš gulēja bezsamaņā. Satvēris vecā vīra roku, diakons lūdza, lai Kungs viņam piešķir mūžīgo dzīvību. Šķietami bez apziņas esošais vīrs saspieda cieši diakona roku, un diakons zināja, ka viņa lūgšana ir uzklausīta. Ar asarām acīs viņš devās ārā no istabas, uzskriedams virsū sievietei, kas teica: “Es esmu viņa meita. Viņš jūs gaidīja. Mans tēvs teica: ‘Reizi mēnesī ierodas Jēzus un tur manu roku. Es negribu mirt, kamēr man nav bijusi iespēja vēl vienu reizi turēt Jēzus roku.’” (No “The Least of These” video, ko veidojusi kompānija “Old Fashion Pictures”, 2004. g.; izmantots ar atļauju.)

Būt kristietim nozīmē kļūt kādam par “Jēzu”. Dažās turpmākajās tēmās mēs runāsim par Jēzus kalpošanas metodes aspektiem un kā Viņa draudze var dzīvē īstenot Viņa kalpošanu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 6. augustā.

Tikai Kristus metode

Elena Vaita bieži citētā rindkopā apkopo, ko Jēzus darīja, lai aizsniegtu cilvēkus un dāvātu viņiem glābšanu (sk. arī Mat. 9:35, 36).

"Tikai Kristus metode dos īstu veiksmi cilvēku aizsniegšanā. Glābējs sajaucās ar cilvēkiem kā tāds, kas ilgojās, lai viņiem būtu labi. Viņš parādīja tiem līdzjūtību, kalpoja viņu vajadzībām un ieguva viņu uzticību. Tad Viņš tiem lūdza: 'Sekojiet Man!'" (E. Vaita "Kristus dziedinošā kalpošana" 143. lpp.)

Paanalizēsim mazliet šo citātu.

1. Jēzus sajaucās ar cilvēkiem kā tāds, kas ilgojās, lai viņiem būtu labi. (Viņš bija atvērts saskarsmei.)
2. Jēzus bija līdzjūtīgs pret cilvēkiem. (Viņš veidoja draudzības saites.)
3. Jēzus kalpoja viņu vajadzībām. (Arī tas veidoja draudzības saites.)
4. Savienojot pirmo, otro un trešo elementu, Viņš ieguva cilvēku uzticību.
5. "Tad Viņš tiem lūdza: 'Sekojiet Man!'" (Kļūstiet par mācekļiem!)

Tas, ko mēs šeit redzam, ir visaptverošs evaņģēlija paraugs. Šī kalpošanas metode vadīs mūs vēl pilnīgāk pasludināt evaņģēliju. Jēzus nenošķīra sociālos aspektus (1.-4.) no aicinājuma sekot Viņam (5.), un arī mums to nevajadzētu darīt. Visi soļi kopā dos "patiesu veiksmi". Šajā tēmā pievērsīsimies Jēzus metodes pirmajam solim. Turpmākās tēmas būs par citiem soļiem.

Ko šie panti saka par Dieva Dēlu, kas dzīvo mūsu vidū? Mat. 1:22, 23; Jāņa 1:14. _____

Grēks mūs ir dziļi skāris un ievainojis. Bet viss, kas pasaulē ir noģājis greizi grēka dēļ, ir atrisināts, pateicoties Dieva izlīgumam ar cilvēci caur Jēzus vispusīgo iemiesošanās kalpošanu. Viņš sajaucās ar cilvēkiem un ilgojās, lai katram un visai cilvēcei būtu labi, pat kalpojot tiem, kas tajā kultūrā bija nolemti "visjaunākajam".

Pārdomā šo pārsteidzošo patiesību, ka Jēzus, kas radīja visu radību (sk. Jāņa 1:3), pieņēma cilvēka miesu, sajaucās ar kritušo cilvēci un kalpoja viņiem. Kā šai pārsteidzošajai patiesībai, kas ir tik cerību pilna, vajadzētu ietekmēt veidu, kā mēs sajaucamies ar cilvēkiem un tiem kalpojam? _____

Pazudis un atrasts

Jēzus Lūk. 15. nodaļā stāsta trīs līdžības, tiešā veidā atbildot uz farizeju un likuma skolotāju apsūdzībām par to, ka Viņš "pieņem grēciniekus un kopā ar tiem ēd" (Lūk. 15:2).

Izlasi tālākos pantus un izraksti būtisko Jēzus atbildē šiem apsūdzētājiem!

Lūk. 15:3-7 _____

Lūk. 15:8-10 _____

Lūk. 15:11-24 _____

Katra līdžība sākas ar kaut ko, kas ir pazudis, un beidzas ar svinībām, kas izsaka Dieva mīlestību pret mums un Viņa dziļo ieinteresētību mūsu glābšanā.

Kāds mācītājs sekoja līdz cilvēku interesei par radio "Pravietojumu balss" (Voice of Prophecy) un atklāja, ka kāda ģimene bija ieinteresēta Bībeles izpētē, izņemot vienu tās locekli. Māte, tēvs un jaunākā meita pieņēma Kristu un ar prieku uzņēma mācītāju savās mājās. Vecākais dēls sacēlās pret kristietību un negribēja neko kopīgu ar to. Katru vakaru, kad mācītājs ieradās, jaunais vīrietis atstāja istabu un nepiedalījās izpētē. Pēc sešu nedēļu ilgām sirsnīgām un produktīvām Bībeles studijām jaunais mācītājs izteica aicinājumu trim ģimenes locekļiem pārdomāt kristību jautājumu. Katram atradās savs iemesls, lai dažus mēnešus nogaidītu. Pēkšņi ēdamistabā, kur notika studijas, ienāca jaunais vīrietis un paziņoja, ka viņš vēlas kristīties, tiklīdz mācītājs uzskatīs viņu par gatavu. Viņš bija sēdējis savā istabā un sekojis līdz savai Bībelē, ko viņš bija nopircis lietoto preču veikalā pēc pirmās nodarbības, un viņā bija izaugusi pārliecība, ka ticība jāapliecina publiski. Pēc divām nedēļām jaunais vīrietis tika kristīts, un vienu mēnesi vēlāk arī pārējie ģimenes locekļi spēra šo soli. Pārdomājot, ko mēs tikko lasījām līdžībās, mēs varam iedomāties, kāds prieks bija Debesīs par šiem lēmumiem!

Jēzus ar nolūku uzsāka sarunas ar tādiem cilvēkiem kā samariete pie akas, Romas centurions, "grēcīgā" sieviete, kas izlēja svaidāmās zāles gada algas vērtībā uz Viņa kājām, un neskaitāmi citi, par kuriem nav ziņots un kas bija "nevērtīgi" tiem, kas sevi uzskatīja par pārāk svētiem, lai atrastos viņu klātbūtnē.

Vai tu esi kādreiz vairījies liecināt cilvēkam, kas visdrīzāk neiederas tavā draudzē? Ko tev un tavai draudzei prasītu atrast pietiekami daudz līdzjūtības, lai apskautu šos "grēciniekus"? _____

Ēšana kopā ar grēciniekiem

Izlasi Mat. 9:10-13. Kādu svarīgu vēsti mums vajadzētu paņemt no Jēzus atbildes kritiķiem? Izlasi Hoz. 6:6. _____

Jēzus sēž pie pusdienu galda, kur Viņš draudzējas un ēd kopā ar tiem, ko šī sabiedrība uzskata par "nevēlamiem".

Kāda veida cilvēkus tava kultūra uzskata par "nevēlamiem"? _____

Farizeji pārtrauca Jēzu ar jautājumu par biedrošanos ar tādiem nicinātiem ļaudīm. Atbildot Jēzus aicina viņus mācīties žēlastības nozīmi salīdzinājumā ar upuri. "Bet jūs ejiet un mācieties saprast, ko nozīmē: es gribu žēlsirdību, ne upuri; jo es neesmu nācis aicināt taisnos, bet grēciniekus." (Mat. 9:13) Cik skumji, ka Jēzum bija jāsaņem reliģiskajiem vadītājiem, lai viņi mācās vienu no vissvarīgākajām patiesībām par savu ticību.

Šeit atkal mēs redzam to pašu problēmu, kas valdīja Vecās Derības laikos, kad reliģiskās formas un ceremonijas ļaužu prātos bija kļuvušas svarīgākas par to, kā viņi izturas pret citiem. Cik interesanti, ka Viņš šeit citē Veco Derību (Hoz. 6:6), lai izteiktu Savu domu.

"Tūkstoši izdara to pašu kļūdu, ko izdarīja farizeji, kurus Kristus norāja Mateja mielastā. Negribēdami atsācīties no kādas iemīļotas idejas vai arī atmetst kādu iedomu elku, daudzi noraida patiesību, kas nāk no Gaismas Tēva. Tie uzticas sev, paļaujas uz savu gudrību un neaptver savu garīgo nabadzību. [...] Gavēšana vai lūgšana paštaisības garā ir negantība Dieva acīs." (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 280. lpp.)

Ir viegli tiesāt citu cilvēku rīcību, izmantojot par standartu savu redzējumu. Mums ir jābūt pazemīgi nolikti sevi malā un jāaut Svētajam Garam pārvērst žēlastību pārliecībā.

Ko Ps. 51:17 pasaka mums visiem? Kā apziņai par mūsu pašu grēcīgumu vajadzētu palīdzēt mums labāk izprast šī panta nozīmi? _____

Gudra biedrošanās

Lektors lūdza klausītāju grupai pateikt, cik daudz viņiem ir "draugu neadventistu". Kāds vīrs zāles aizmugurē piecēlās un svinīgi paziņoja: "Esmu lepns teikt, ka neviens!" Šis vīrs varbūt bija domājis labi, bet viņa vārdi pateica daudz par to, kāda veida gaisma viņš ir pasaulei.

Kā mēs jau redzējām, Mat. 5:13 saka, ka mēs esam zemes sāls, bet šis sāls var zaudēt sāļumu. Kāds tirgotājs Sidonā bija noglabājis daudz sāls šķūņos bez grīdas, uz zemes. Šis sāls tika izmests un izmantots ielu bruģēšanai. Tādā pašā veidā mums ir jābūt uzmanīgiem, biedrojoties ar pasauli: Vai mēs ļaujam pasaulei nolaupīt mūsu unikālo sāļumu? Vai mūsu vērtības ir tādas pašas kā pasaulei?

Ko mēs varam mācīties no šiem stāstiem par to, kā nebiedroties ar pasauli?

1. Moz. 13:5-13, 19:12-26, 4. Moz. 25:1-3; sk. arī 1. Jāņa 2:16. _____

Šie Bībeles piemēri ilustrē to, cik piesardzīgiem jābūt, biedrojoties ar cilvēkiem, kas dzīvo pēc pasaulīgām vērtībām, kas uzskaitītas 1. Jāņa 2:16. Mēs muļķojam sevi, ja domājam, ka mums nav jābūt piesardzīgiem vai ka nepastāv briesmas iekrist pasaules principos. Vienlaikus vai mēs varam būt labi citiem, ja slēpjam sevi no citiem, lai viņi nevarētu mūs ietekmēt negatīvi?

Ievēro šo gudro un līdzsvaroto padomu: "Vai tiem, kas ir kristieši, vajadzētu atteikties biedroties ar neatgrieztajiem un necensties meklēt saskarsmi ar viņiem? Nē, tiem ir jābūt ar viņiem, pasaulē, bet ne no pasaules. Tiem nav jāpiedalās viņu gaitās, nav jātiek viņu ietekmētiem, viņu sirdīm nav jābūt atvērtām pieņemt viņu ieradumus un rīcību. Viņu sadraudzībai ir jābūt ar nolūku vilkt citus pie Kristus." (E. Vaita "Izmeklētas vēstis" 3. sēj. 231. lpp.)

Cik daudz draugu neadventistu ir tev? Kādas ir jūsu attiecības pēc savas būtības? Kurš kuru ietekmē vairāk – tu viņus vai viņi tevi? _____

Izkropļotas paaudzes vidū

Nav šaubu, pasaulei ir vajadzīgs tas, kas mums ir dots Kristū. Nekas tāds, kas ir mūsos, nepadara to, kas mums ir, pietiekami svarīgu. Drīzāk tas ir tikai labais, ko mēs esam saņēmuši no Kristus, kas mums ir devis pavēli aizsniegt citus. Un tieši tāpēc mums ir dots tik daudz, ka esam aicināti aizsniegt tos, kam tā nav. "Bez maksas jūs esat saņēmuši, bez maksas dodiet." (Mat. 10:8)

Izlasi Fil. 2:13-15. Kas mums šeit ir pateikts un kā tas saskan ar mūsu aicinājumu aizsniegt citus, pašiem paliekot pie ticības? _____

Mums ir jābūt uzmanīgiem, cenšoties tā sargāt sevi no pasaules, ka nekad nenonākam kontaktā ar cilvēkiem tajā. Ir ļoti viegli palikt savā personīgajā garīgajā un teoloģiskajā komforta zonā un būt garīgi introvertiem. Šāda neatvērtība var kļūt par reliģiju, kas vērsta uz sevi. Cik bieži vietējās draudzes, piemēram, izlieto vairāk enerģijas, cīnoties par dievkalpojumu stiliem vai doktrīnām, nevis aizsniedzot cilvēkus mirstošajā pasaulē?

Roberts Lintiks (Robert Linthicum) savā grāmatā "Empowering the Poor" (21.-30. lpp.) apraksta trīs veidu draudzes. (1) Draudze pilsētā (kopienā). Draudzei patiesībā nav kontakta ar sabiedrību. Draudzes uzsvars pamatā ir kalpot tās locekļu vajadzībām. (2) Draudze pilsētai (kopienai). Šī draudze zina, ka tai ir jābūt iesaistītai kalpošanā sabiedrībai. Tā min, kas vietējai sabiedrībai ir vajadzīgs, nekonsultējoties ar sabiedrību, kurai tā kalpo. Tad tā prezentē vietējai sabiedrībai programmas. Tās kalpošanai pastāv risks būt nevajadzīgai. (3) Draudze kopā ar pilsētu (kopienai). Šī draudze veic demogrāfisko analīzi, lai saprastu tos, kam tā kalpo. Locekļi sadarbojas ar kopienas vadītājiem un iedzīvotājiem, jautājot viņiem, kādas ir viņu patiesās vajadzības. Viņu kalpošana sabiedrībai visdrīzāk būs vajadzīga un tiks labi uzņemta, jo sabiedrība jau ir iesaistījies un uzticas procesam. Šāda draudze pievienojas kopienai tās cīņās izlemt, kāda veida sabiedrību viņi vēlas, un ir partneris šai kopienai, lai saprastu šo mērķi. Šāda draudze iesaistās sabiedrības organizācijās un var palīdzēt kopienai nodrošināt trūkstošos pakalpojumus, ja tas nepieciešams. Vērojama savstarpēja uzticība un ieguldījums šajā sadarbībā, lai apmierinātu patiesās vajadzības.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Kristus dziedinošā kalpošana" nodaļu "Mūsu paraugs" 17.-28. lpp., grāmatā "Laikmetu ilgās" nodaļu "Levijs Matejs" 272.-280. lpp.

Draudzei ir misija pasaulei, nevis tikai pašiem sev. Tā tika veidota, lai kalpotu citiem. Kādas konfesijas draudzei pie izejas durvīm ir zīme: "Kalpu izeja". Tas pasaka visu, vai ne?

"Mums nav aicinājums gulēt ziemas gulā tuksnesī, stāstot evaņģēliju zaķiem. Šeit ir bijību iedvesošs Kunga pravieša aicinājums līdzīgi Jēzum būt kopā ar tiem, ko nemīl, ar trūcīgajiem un pazudušajiem. Jēzus bija grēcinieku draugs. Viņš apmeklēja viņu pasākumus – satikās ar viņiem tur, kur viņi bija. Jēzus nekad nepakļāva Savu ticību kompromisiem, bet Viņam patika doties tur, kur bija grēcinieki. Jēzus klātbūtnē vislabāk jutās grēcinieki, bet visneērtāk – tā saucamie svētie. Bet Jēzus tam nepievērsa uzmanību, jo Viņam bija skaidras Viņa prioritātes. Viņš bija nācis glābt grēciniekus. Tā bija Viņa misija, un tai ir jābūt mūsu misijai, pat ja tas nepatīk kādam svētajam. [..]

Pārāk ilgi adventisti ir izolējuši sevi drošās ostās un vietās, it kā pārējā pasaule nepastāvētu. Šis laiks ir beidzies. Mēs nevaram, mēs nedrīkstam ilgāk dzīvot atkāpušies no principiem. Ir laiks ieiet sabiedrībā gan personīgi, gan kā draudzei." (Russell Burrill, *How to Grow an Adventist Church* (Fallbrook, Calif.: Hart Books, 2009), p. 50.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārrunājiet iepriekš izteikto domu, ka izolējoties mēs "atkāpjāmies no principiem". Kā tu domā, vai tas ir pārāk stingri teikts, vai arī tā tiešām ir? Kā tu pamatosi savu atbildi ar Bībeli?

2. Lai gan mums ir jābūt sabiedrībā, lai kalpotu, kāpēc draudzes ģimenes atbalsts un pakļautība tai ir svarīgs faktors, ko mēs nedrīkstam neņemt vērā? Kā mēs kā draudze varam kalpot pasaulei, netiekot tajā ierauti?

3. Pārrunājiet domu par to, ka draudzes vairāk enerģijas izlieto, kašķējoties par iekšējiem jautājumiem, nekā veltot laiku, lai aizsniegtu cilvēkus. Kā mēs varam izvairīties no šiem nāvējošajiem slazdiem?

JĒZUS ILGAS, LAI CILVĒKIEM BŪTU LABI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jāņa 3:4-4:6, Lūk. 19:38-42, Mat. 5:43-47, 1. Kor. 13, Marka 8:22-25, Fil. 2:3-5, Jēk. 2:14-17.

ATMIŅAS PANTS:

“Jeruzāleme, Jeruzāleme, tu, kas nonāvē praviešus un nomētā akmeņiem tos, kas pie tevis ir sūtīti! Cik bieži es gribēju sapulcināt vienkopus tavus bērņus, kā putns pulcina mazuļus zem saviem spārnieniem, bet jūs negribējāt.” (Mat. 23:37).

Sabata rītos sabatskolas un dievkalpojuma laikā gar vietējās septītās dienas adventistu draudzes nama galvenajām durvīm var bieži redzēt braucam skeitbordistus. Kāpēc? Jo šī draudze satiekas jauniešu centra telpās, tieši blakus skeitborda parkam. Un, ja tu domā, ka šie skeitbordisti ir nevēlams traucēklis, tad padomā vēlreiz.

Centieties mazināt jauniešu noziedzību, valdība pilsētā bija uzbūvējusi parku, lai jauniešiem būtu vieta veselīgai atpūtai. Kad jauniešu centrs un skeitborda parks bija pabeigti, valdība gribēja, lai kāda baznīca notur dievkalpojumus jauniešu centra telpās. Pilsētas vadībai likās, ka draudzes klātbūtnei varētu būt pozitīva ietekme uz parka jauniešu morāli. Viņi aicināja vairākas draudzes no dažādām kristīgajām konfesijām, bet tikai viena atsaucās. Tā bija draudze, kurā bija sabatskola un dievkalpojums sestdienas rītā.

Šie adventistu draudzes locekļi bija sajūsmā par pārceļšanos uz centru, jo skeitbordisti bija daļa no grupas, ko viņi gribēja aizsniegt.

Vietējo ticīgo “draudzes” definīcija ir: kopiena, kas neeksistē pati sev. Tādai vajadzētu būt arī visu mūsu draudžu definīcijai.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 13. augustā.

Jona Ninivē

Izlasi Jon. 3:4-4:6. Kāda nopietna attieksmes problēma bija šim pravietim?

Jon. 4. nodaļā pravietis Jona sēž lielās pilsētas Ninives austrumos. Viņš bija nodevis vēsti, ko Dievs viņam bija uzticējis. Viņš atceras savu ceļojumu, savu nepatiku doties uz Ninivi, savu bēgšanas taktiku, Dieva nepiekāpību, atgriežot Jonu atpakaļ, lai viņš izpildītu misiju, trīs dienu epizodi zivs vēderā un garo ceļojumu no piekrastes līdz iekšzemei. Un kāpēc? Lai Dievs varētu parādīt Savu žēlastību šiem nicināmajiem ļaudīm? Cilvēki nožēloja, bet Jona tagad jutās piekrāpts. Viņš jutās noniecināts un izmantots. Viņš bija cerējis, ka šīs 120 000 iedzīvotāju lielās pagānu pilsētas izpostīšana parādītu Dieva labvēlību pret Viņa izredzēto tautu un attaisnotu Jonas naidu pret niniviešiem.

Izlasi Lūk. 19:38-42. Kas šeit notiek un kāda ir Jēzus attieksme pret Jeruzālemi?

800 gadus pēc Jonas Jēzus uz ēzeļa jāļ pāri kalna korei, no kuras var redzēt Jeruzālemi. Dzirdami slavas saucieni "Ķēniņam, kas nāk Kunga vārdā" kopā ar cerības atbalsīm, kas apliecina: "Miers debesīs un gods augstībā!" (Lūk. 19:38) Tuvojoties pilsētai, Jēzus apstājas un raud, sakot: "Ak, kaut tu šodien būtu sapratusi, kas nes tev mieru." (Lūk. 19:42)

Ievēro kontrastu. Jona negribīgi paklausīja Dieva pavēlei, daudz nerūpējoties par Ninives iedzīvotāju labumu. Jēzus tuvojās Jeruzālemei ar vienu nastu Savā sirdī: lai viņi varētu saņemt glābšanu, ko Viņš piedāvā par tik augstu cenu.

Divas pilsētas: Ninive un Jeruzāleme. Divi vēstneši: Jona un Jēzus. Atšķirība ir acīmredzama. Jēzus ir paraugs nesavtīgai, gādīgai attieksmei, kas ilgojas, lai ļaudīm būtu labi. Kaut mēs Dieva žēlastībā varētu atklāt tādu pašu attieksmi, kāda bija Jēzum pret pazudušajiem!

Kā savtība var izmainīt attieksmi, padarot kristietī bezrūpīgu citu cilvēku glābšanas jautājumā?

“Neskatoties ne uz ko” princips

Kāds lepras slimnieks tuvojas Jēzum un lūdz pēc dziedināšanas. Tradicionālā gudrība saka, ka šim cilvēkam vajadzētu būt izolētam. Jēzus, Šķīstais, aizskar viņu un dziedina, neskatoties ne uz ko (Mat. 8:1-4). Pēteris noliedz Jēzu Viņa pārbaudījuma stundā trīs reizes (Jāņa 18. nod.). Dieva draudze Korintā nepieņem Pāvila autoritāti un ietekmi. Pāvils kalpo viņiem tik un tā (2. Kor. 12:14, 15).

Šis “tik un tā” vai “neskatoties ne uz ko” princips ir būtisks, atklājot Tā raksturu, kas ilgojas, lai viņiem būtu labi.

“Miljoniem cilvēku dvēseļu, kas atrodas tuvu pazušānai un ir saistīti nezināšanas un grēka važās, nav pat dzirdējuši par Kristus mīlestību pret tiem. Ja mums būtu ar viņiem jāmainās vietām, ko mēs vēlētos no tiem sagaidīt? Cik vien tas ir mūsu spēkos, mūsu vissvarīgākais pienākums ir to visu darīt viņu labā. Kristus dzīves vērtēšanas princips, saskaņā ar kuru ikvienam no mums būs jāpastāv vai jāzaudē pastarā tiesā, ir: “Tad nu visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat dariet arī jūs viņiem.” (Mat. 7:12).” (E. Vaita “Laikmetu ilgas” 640. lpp.)

Šis “zelta likums” ir pamatā tādai kalpošanai, kas vispirms domā par to, kas nāktu par labu tiem, kam mēs kalpojam, nevis mums pašiem.

Izlasi Mat. 5:43-47; Lūk. 6:27, 35; 23:34. Kādu svarīgu domu Jēzus mums šeit atklāj par attieksmi pret noteiktas šķiras jaudīm? _____

Jēzus aicina mūs parādīt mīlestību un būt laipniem pret cilvēkiem, neskatoties uz faktu, ka viņi mūs ienīst un ir mūsu ienaidnieki. Ievēro arī, ka Jēzus šos darbus un attieksmi saista ar paša Dieva raksturu. “Bet mīliet savus ienaidniekus un dariet labu, un aizdodiet neraizēdamies, tad jūsu alga būs liela un jūs būsiet Visuaugstā dēli, jo viņš ir laipnīgs pret nepateicīgajiem un ļaunajiem.” (Lūk. 6:35)

Kā mēs saprotam domu, ka Dievs ir “laipnīgs pret nepateicīgajiem un ļaunajiem”? (Kā tas atbild, piemēram, uz jautājumu, kāpēc ļaunie reizēm dzīvo pārticībā?) Ko par šo jautājumu pasaka Rom. 2:4? _____

Mīlestība nekad nepadodas

Saskaņā ar Jēzu divi lielākie baušļi ir mīlēt Dievu un mīlēt savu tuvāko (Lūk. 10:27, 28). Viņš arī parādīja mums, kas ir mūsu tuvākie (Lūk. 10:29-37). Nav šaubu, ka Jēzus dzīve no sākuma līdz galam bija izteiksme šķīstai mīlestībai uz Dievu, kas pats ir mīlestība (1. Jāņa 4:16). Tādējādi, ja mums ir jāatspoguļo Dieva raksturs, ja mums ir jāpalīdz citiem atklāt Dieva realitāti un kāds Viņš ir, tad mums ir jāmīl.

Padomā par to citādāk. Viens no vislielākajiem "attaisnojumiem", kādi ir cilvēkiem, lai atvestu Jēzu un kristietību kopumā, ir tie, kas sevi sauc par kristiešiem.

Kādi ir daži piemēri, ko mēs varam atrast vēsturē vai pat mūsdienās par to, kā "kristieši" vai vismaz cilvēki, kas nes Kristus vārdu, ir darījuši šausmu darbus, reizēm pat Dieva vārdā? Vai arī Daniēla grāmatā mēs neesam brīdināti par to (sk. Dan. 7:24, 25 vai Rom. 2:24)? _____

Nav brīnums, ka daudzi cilvēki visos laikmetos un pat mūsdienās ir novērsušies no kristietības kā tādas. Tādējādi pavēlei atklāt Kristu citiem caur mūsu pašu dzīvēm vajadzētu būt spēcīgākai nekā jebkad agrāk. Un nekas nevar to izdarīt spēcīgāk kā tas, ja mīlestība, kādu atklāja Jēzus, tiek atklāta arī mūsu dzīvēs.

Izlasī 1. Kor. 13. nodaļu. Ko Pāvils saka, kas ir mīlestība? Un kas viņaprāt nav mīlestība? Ko mīlestība dara? Ko tā nedara? Īsāk sakot, kā mīlestībai ir jāizpaužas mūsu kā kristiešu dzīvēs un kā mīlestība iederas tajā, kā mums ir jālieliecina sabiedrībai, kurā mēs dzīvojam? Vēl svarīgāk, kādas izmaiņas mums vajadzīgas, lai atklātu šāda veida mīlestību? _____

Otrais pieskāriens

Izlasi Marka 8:22-25. Kādu garīgu mācību mēs varam mācīties no fakta, ka Jēzus pirmais dziedinošais pieskāriens pilnībā nedziedināja aklo vīru? _____

Pēc tam, kad Jēzus bija "spļāvis" uz vīra acīm, Viņš aizskāra viņu un jautāja: "Vai tu ko redzi?" (Marka 8:32). Kāpēc Jēzus spļāva viņa acīs? Senā literatūra norāda, ka ārsti izmantoja siekalas. Šis brīnums atgādina kurlmēmā vīra dziedināšanu Dekapolē mazliet agrāk (Marka 7:31-37). Tomēr atšķirībā no citiem pierakstītajiem Viņa dziedināšanas brīnumiem aklais vīrs tika dziedināts divos piegājienos.

Pārlasi Marka 8:23, 24. Kā tu saproti vīra atbildi uz jautājumu: "Vai tu ko redzi?"? _____

"Es redzu cilvēkus, kokiem līdzīgus, staigājam." (Marka 8:24) Tas ir, viņš varēja atšķirt viņus no kokiem tikai tāpēc, ka viņi kustējās. Garīgā ziņā kā mēs šo gadījumu varam attiecināt uz mūsu katra dzīvi? Varbūt pēc tam, kad Jēzus atgriez mums garīgo redzi, mēs vēl neesam pilnībā atjaunoti. Mēs varam redzēt cilvēkus kā "kokus", kā objektus. Tas varētu nozīmēt, ka mēs vēl joprojām esam akli un neredzam viņus kā reālus cilvēkus ar reālām vajadzībām. Viņi ir atsevišķi priekšmeti, skaits, lietas, ko mēs gribam pievienot draudzei, varbūt lai palielinātos ar kristību skaitu vai arī lai izskatītos labi. Daudzi cilvēki visdrīzāk nepaliks tādā draudzē, kur sajūtīs kalpojošu attieksmi.

Pārlasi Marka 8:25. Kāpēc Jēzus šajā gadījumā ar nolūku dziedināja vīru divos posmos? _____

Šī stāsta konteksts ir tāds, ka tieši pirms dziedināšanas brīnuma Jēzum bija vēl kāds gadījums ar aklumu: Viņa mācekļi nesaprata apgalvojumu: "Sargieties no farizeju rauga un Hēroda rauga!" (Marka 8:15). Viņi domāja, ka tas bija tāpēc, ka viņiem izbraukumā ar laivu nebija pietiekami maizes. Jēzus nosauca viņus par akliem: "Jums ir acis, bet jūs neredzat?" (Marka 8:18).

Ne tikai cilvēkiem ārpus draudzes ir vajadzīgs Jēzus dziedinošais pieskāriens. Arī draudzes iekšienē ir aklums. Vājredzīgi draudzes locekļi, kas redz cilvēkus kā statistiku un kā priekšmetus, nerūpēsies un nepamanīs, ka daudzi jaundzimušie Kristū izslīd pa baznīcas sētas durvīm. Viņiem ir nepieciešams Jēzus otrais pieskāriens, lai viņi redzētu visu daudz skaidrāk un sāktu mīlēt citus tā, kā to darīja Jēzus.

Uz citiem vērsta draudze

"Neko nedariet sāncensības vai tukšas slavas dēļ, bet pazemībā vērtējiet cits citu augstāk par sevi, rūpēdamies katrs ne tikai par savu labumu, bet arī par cita labumu. Lai jūsos ir tādas pašas domas kā Kristū Jēzū." (Fil. 2:3-5)
Kādos veidos šeit izteiktajiem principiem vajadzētu valdīt mūsu katra dzīvē un ietekmēt to, kā mēs izturamies ne tikai pret draudzes locekļiem, bet arī pret sabiedrību, kurā dzīvojam? _____

Esot virs Zemes, Jēzus nedomāja par Sevi. Viņa darba kārtībā bija ilgas nest labo citiem. Liela daļa no Viņa kalpošanas sastāvēja no atbildēšanas tiem, kas viņu pārtrauca, piemēram, Jairs pārtrauca Viņu ar lūgumu steigties uz viņa māju un dziedināt viņa mirstošo metu. Šo pārtraukumu savukārt pārtrauca sieviete, kas asiņoja jau 12 gadus. (Izlasī Marka 5:21-43.)

Kristus draudze ir Viņa sirds un rokas virs zemes. Jēzus mīlēja cilvēkus vairāk nekā jebko citu, un draudze, kas patiešām būs Viņa draudze, darīs to pašu.

Draudzēm ir darba plāni un mērķi, un tas ir labi. Beznosacījumu mīlestība pret cilvēkiem reizēm var palīdzēt mums izkļūt no mūsu aizspriedumainajiem darba plāniem – īpaši tad, ja tie novērš mūs no Dieva mīlestības atklāšanas. Daudzām draudzēm darba plānos augstu vietu ieņem kristības. Kristības ir brīnišķīgi. Kristības piepilda Mat. 28:19. Bet kāda ir tavas draudzes kristību motivācija? Vai tā ir tāda, kas kalpo sev? Vai tās liek draudzei labi izskatīties un atnes slavu tās mācītājam? Vai arī tas ir tāpēc, ka tava draudze patiesi vēlas, lai cilvēki vietējā sabiedrībā baudītu dzīvības pārpilnību, kas atrodama, pieņemot Kristu (Jāņa 10:10), un pieņemtu visu, ko Viņš piedāvā, jo tu viņiem vēli visu to labāko?

Kāda draudze uzturēja tik ļoti nepieciešamo zupas virtuvi pilsētas bezdarbnieku rajonā. Bija dzirdēts, ka mācītājs saka: "Mums ir jāslēdz šī zupas virtuve, jo no tās mums nav bijušas nevienas kristības." Kāda cita draudze bija tikko uzbūvējusi jaunu draudzes ēku. Viņi ar to ļoti lepojās. Kad mācītājs ierosināja uzaicināt vietējos iedzīvotājus uz tādiem pasākumiem kā Bībeles skola vai veselības klubiņš, lai apkārtējie cilvēki iepazītos ar draudzi, pirmā reakcija bija bailes, ka jaunais paklājs varētu kļūt netīrs un novalkāts. Un jaunās tualešu telpas varētu tikt savārtītas. Salīdzini šīs divas draudzes ar to draudzi, ko mēs iepazīnām skeitparkā!

Pārlasi šodienas pantus. Cik labi tie atspoguļo mūsu attieksmi pret citiem? Kā mēs varam iemācīties piedzīvot sava ego nāvi, lai spētu atklāt šīs rakstura īpašības savā dzīvē? _____

TĀLĀKĪEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Kristus dziedinošā kalpošana" nodaļu "Mūsu piemērs" 17.-28. lpp., grāmatā "Laikmetu ilgas" nodaļu "Vienas lietas tev trūkst" 518.-523. lpp., grāmatā "My Life Today" nodaļu "A Social Life" 186.-188., 190.-192, 194.-196. lpp.

"Lai aizsniegtu visas Jaužu šķiras, mums tās ir jāsatiek tur, kur tās atrodas. Jo tās reti meklēs mūs pēc pašu iniciatīvas. Vīriešu un sieviešu sirdis tiek aizskartas ar dievišķo patiesību ne tikai no katedras. Kristus pamodināja viņu interesi, dzīvojot starp viņiem kā tāds, kas ilgojās, lai viņiem būtu labi. Viņš meklēja viņus viņu ikdienas gaitās un atklāja neliekuļotu interesi par viņu laicīgajām dzīves norisēm." (E. Vaita "My Life Today" 186. lpp.) Cik patiesi, ka daudzi cilvēki mūsdienās dažādu iemeslu dēļ "reti meklēs mūs pēc pašu iniciatīvas". Tieši tāpat kā Jēzus atnāca no Debesīm un satika mūs tur, kur mēs esam, mums tas pats ir jādara ar citiem. No vienas puses, tam nevajadzētu būt grūti. Ir tik daudz cilvēku ar tik daudz vajadzībām. Pasaule ir sāpju pilna un salauzta vieta ar salauztiem un sāpju pārņemtiem cilvēkiem, kas dažos gadījumos vienkārši alkst pēc kāda, kas uzklausītu, kas parunātos, kas parūpētos. Un, protams, mums kā draudzei vajadzētu būt spējīgai sniegt viņiem fizisku palīdzību. Mums vajadzētu būt uzmanīgiem, lai nebūtu vainojami tajā, no kā Jēkabs mūs brīdina: ticība ir, bet nav darbu, kas to atklāj. Cik interesanti arī, ka viņš izteica šo brīdinājumu nevis uztura vai apģērba kontekstā, bet gan runājot par palīdzēšanu trūcīgajiem. (Sk. Jēk. 2:14-17.) Ikviens var teikt, ka viņam ir ticība. Kā mēs izturamies pret saviem "tuvākajiem" – tā ir patiesā ticības mēraukla.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi Jēk. 2:14-17. Kā tu vari palīdzēt savai draudzei pārliecināties, ka jūs neesat vainīgi tajā, par ko Jēkabs šeit brīdina?

2. Padomā par tiem cilvēkiem Bībelē, kas parādīja nesavtīgu, gādīgu kalpošanu. Piemēram, "Jafā bija kāda mācekle, vārdā Tabita (tulkojumā – Stirna); visu mūžu viņa darīja labus darbus un apdāvināja nabagus" (Ap. d. 9:36). Ko jūs darāt savas draudzes "Jafā"?

3. Ir viegli darīt labas lietas, ja tevi par to cildina, slavē un min kā "labo darbu" piemēru vai tamlīdzīgi. Bet kā ir ar palīdzēšanu citiem, ja neviens to nepamana, neviens par to neuzzina un nevienam citam tas nerūp?

4. Kādam kristietim jautāja: "Kāda ir tavas dzīves jēga?" Viņš atbildēja: "Dot un neprasīt neko atpakaļ." Cik labi šī atbilde izsaka to, kādai vajadzētu būt mūsu kā kristiešu attieksmei?

JĒZUS PARĀDĪJA LĪDZJŪTĪBU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Ķēn. 13:23, 2. Moz. 2:23-25; Lūk. 7:11-16; 1. Jāņa 3:17; Jāņa 11:35; Rom. 12:15; 2. Kor. 1:3, 4.

ATMIŅAS PANTS:

“Izkāpis krastā, Jēzus ieraudzīja lielu ļaužu pūli un iežēlojās par tiem, un dziedināja viņu slimos.” (Mat. 14:14)

Bai var būt vēl traģiskāk? Kāda 17 gadus jauna meitene, cīnoties ar to pašu, ar ko cīnās lielākā daļa septiņpadsmitgadīgu meiteņu, atņēma sev dzīvību. Vai varam iedomāties, kā jutās vecāki?

Pie viņiem ieradās mācītājs. Viņš apsēdās viesistabā viņiem blakus un ilgu laiku neteica ne vārda. Viņš vienkārši iegrīma viņu bēdās. Tad mācītājs sāka elst. Viņš elsoja līdz asarām. Tad, neteicis ne vārda, viņš piecēlās un aizgāja.

Kādu laiku vēlāk tēvs mācītājam pastāstīja, cik ļoti novērtēja viņa vizīti. Viņam un viņa sievai tajā laikā nevajadzēja vārdus, nevajadzēja apsolījumus, nevajadzēja padomu. Viss, kas viņiem bija vajadzīgs, bija vienkārša līdzjūtība. “Es pat nespēju tev izteikt,” viņš teica mācītājam, “cik daudz tava līdzjūtība mums nozīmēja.”

Līdzjūtība nozīmē nozīmē būt *kopā* ar kādu – dziļi un pamatīgi. Parādot līdzjūtību citu ciešanās, jautājums par “sajaukšanos” ar citiem ieņem pavisam citu līmeni. Līdzjūtības parādīšana bija arī izšķirošais veids, kā Jēzus aizsniedza cilvēkus.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 20. augustā.

Dzirdot vaidus

Universs var likties šausmu pilna vieta: milzīgs, auksts un tik liels, ka mēs izjūtam paši savu niecību un bezjēdzību tā vidū. Šīs bailes kļūst vēl dominējošākas, parādoties modernajai zinātnei, kuras milzīgie teleskopi ir atklājuši kosmosu daudz plašāku un tukšāku, nekā mūsu iztēle spēj aptvert. Pievienojiet tam absurdos darvinisma apgalvojumus, kas vispopulārākajās versijās noraida domu par Radītāju, un cilvēki, saprotams, var sākt cīnīties ar bezcerības izjūtu milzīgajā radībā, kas, šķiet, par mums nemaz nerūpējas.

Protams, Bībele atklāj mums atšķirīgu redzējumu par mūsu vietu radībā.

Ko šādi panti māca par Dieva līdzjūtību pret Viņa kritušajiem un salauztajiem radījumiem šeit virs zemes?

Soģu 2:16-18 _____

2. Ķēn. 13:23 _____

Jes. 54:7, 8, 10 _____

Pretēji populārajam uzskatam par Vecās Derības Dievu kā bargu, jaunu, nepiedodošu un bez līdzjūtības, īpaši pretēju Jēzum un tam, kāds Viņš atklāts Jaunajā Derībā, šie panti ir tikai daži no daudziem Vecajā Derībā, kas atklāj Dieva līdzjūtību pret cilvēci.

Ko 2. Moz. 2:23-25 māca mums par to, kā Dievs izturas pret tiem, kas cieš?

Dievs dziļi rūpējas par cilvēkiem (sk. Jēk. 5:11). Šī tēma ir atklāta viscaur Bībelē.

“Mūsu bēdas un pat to izteikšana vienmēr skar Viņa mīlošo sirdi. [...] Nekas, kas saistās ar mūsu mieru, nav par mazu, lai Viņš to atstātu neievērotu. [...] Vismazākajam no Viņa bērniem nevar notikt nekāda nelaime, .. ko neievērotu mūsu Debesu Tēvs vai uz ko Viņš tūlīt neatsauktos.” (E. Vaita “Ceļš pie Kristus” 100. lpp.)

Kādi kolektīvi vaida paceļas uz Debesīm tavā pilsētā, un kā Dievs var tevi izmantot, lai parādītu līdzjūtību un palīdzētu tiem, kas cieš? _____

Mūsu līdzjūtīgais Glābējs

Kad Jēzus Savas zemes kalpošanas laikā sajaucās ar cilvēkiem, Viņš piedzīvoja situācijas, kas atklāja Viņa līdzjūtību un iejūtību pret viņiem. "Izkāpis krastā, Jēzus ieraudzīja lielu ļaužu pūli un iežēlojās par tiem, un dziedināja viņu slimos." (Mat. 14:14)

Izlasi Mat. 9:35, 36 un Lūk. 7:11-16. Ko tie mums māca par to, kā tiek atklāta patiesa līdzjūtība? _____

Vārds "līdzjūtība" atsauc atmiņā arī citus saistītus vārdus, tādus kā "empātija" un "žēlums". Saskaņā ar vārdnīcu "līdzjūtība" ir līdzcietība, žēlums, empātija. Žēlums ir līdzcietīgas skumjas par kāda ciešanām. Empātija ir spēja saprast vai dalīties cita cilvēka pārdzīvojumos.

Līdzjūtība un līdzcietība parāda, ka mēs ne tikai saprotam, ko citi pārcieš, bet ka mēs gribam palīdzēt atvieglot un remdēt ciešanas.

Kad tu dzirdi skumjas lietas, kas ir notikušas ar cilvēkiem tavā dzīvesvietā, piemēram, nodegusi māja vai miris ģimenes loceklis, kāda ir tava reakcija? Vai tu vienkārši kaut ko nomurmini, ka tas ir tik skumji un turpini savas gaitas? Vai arī tava līdzcietība ir pamodināta, kas liek tev praktiski parādīt līdzjūtību? Patiesa līdzjūtība vadīs tevi mierināt un aktīvi palīdzēt draugiem, kā arī svešiniekiem. Vai tas būtu nosūtīt kartīti vai vēl dziļākas līdzcietības parādīšana, apmeklējot un palīdzot neatliekamās vajadzībās, mīloša rīcība ir patiesas līdzcietības rezultāts.

Par laimi, daudzi cilvēki un palīdzības organizācijas parasti palīdz lielu katastrofu gadījumos. Tomēr dažreiz mēs varam nepievērst tik lielu uzmanību "mazākām" neveiksmēm un negadījumiem, kas dziļi skar kādu cilvēku.

Jēzus ne tikai parādīja līdzjūtību, bet pacēla to augstākā līmenī – līdzjūtīgā darbībā. Mēs, protams, esam aicināti darīt to pašu. Ikviens var izjust žēlumu un līdzcietību par kāda neveiksmi. Jautājums ir, ko šī līdzcietība mūs vada darīt?

Ēdot brokastis, kāds vīrs klausījās savā sievā, kas lasīja ziņas par traģēdijām citās valstīs, atstājot aiz sevis tūkstošiem mirušo. Parunājis kādu brīdi, cik tas ir šausmīgi, viņš nomainīja tēmu, jautādams, vai vietējā futbola komanda iepriekšējā vakarā ir uzvarējusi maču. Kādā veidā mēs visi esam kaut kur vainīgi līdzīgā attieksmē, un ko mēs varam darīt, lai tā nebūtu? _____

Iekāpt viņu kurpēs

Izlasi Kol. 3:12, 1. Pēt. 3:8 un 1. Jāņa 3:17. Ko šie panti mums pasaka, un kā mēs varam atklāt šādu līdzjūtību savā dzīvē? _____

Līdzjūtība (angļu val. "compassion" – tulk. piez.) nāk no latīņu vārda "compati", kas nozīmē "ciest kopā ar". Tā kā mēs paši esam cietuši, mēs varam arī saprast citu ciešanas; un nav šaubu – kā mēs bieži alkstam pēc līdzjūtības un līdzcietības savās ciešanās, tieši tāpat mums jābūt gataviem sniegt to citiem.

Iepriekš šajā tēmā mēs aplūkojām stāstu par labo samarieti. Izgaismojot samarieša piemēru, Jēzus saka: "Bet kāds samarietis, savu ceļu iedams, nonāca pie viņa, un, viņu redzot, sirds tam iežēlojās." (Lūk. 10:33) Šis žēlums vai līdzjūtība mudināja samariešu ceļotāju rīkoties ievainotā cilvēka labā. Priesteris un levīts visdrīzāk uzdeva sev jautājumu: "Ja es palīdzēšu šim cilvēkam, kas notiks ar mani?" Samarietis, iespējams, sev jautāja: "Ja es nepalīdzēšu šim cilvēkam, kas ar viņu notiks?" Šajā stāstā samarietis nesavtīgi domā par upura izredzēm un rīkojas. Viņš riskē ar savu drošību un līdzekļiem svešinieka labā. Citiem vārdiem, būt kristietim reizēm saistīts ar risku un var maksāt ļoti dārgi.

Aplūko no šīs perspektīvas arī stāstu par pazudušo dēlu (Lūk. 15:20-32). Ko dara tēvs, padarot sevi neaizsargātu pret kritiku un ģimenes strīdiem? Līdzjūtīgs apskāviens, piederības apgērbs, uzticības gredzens, brīvības kurpes un svinības atspoguļo nesavtīgo tēva prieku, esot gatavam atdot visu sava izšķērdīgā dēla atgriešanās dēļ. Izšķērdīgs nozīmē nesaimniecisks, neapdomīgs un nesavaldīgs. Šāda veida uzvedība noteikti apraksta, kāds bija dēls šajā stāstā. Bet apstājies uz brīdi un padomā. Atsaucoties uz izšķērdīgā dēla atgriešanos, varētu pareizi apgalvot, ka tēvs šajā stāstā noliek malā visu dievišķumu un netaupot apdāvina savu noplukušo dēlu. Vecākā brāļa acīs tēvs ir nesaimniecisks, neapdomīgs un nesavaldīgs. Tēvs kļūst izšķērdīgs, ieraugot savu nožēlojošo dēlu, un viņa līdzjūtīgā sirds liek atdot visus resursus, kas nepieciešami, lai viņu atjaunotu.

Šis līdzjūtības un līdzcietības līmenis ietver sevis nolikšanu malā. Tas var padarīt mūs neaizsargātus pret visu, kas nāk, kad izvēlamies ciest kopā ar kādu cilvēku, mēģinot viņu atjaunot. Īsāk sakot, patiesai līdzjūtībai un līdzcietībai var būt sava cena.

Jēzus raudāja

"Jēzus raudāja." (Jāņa 11:35) Ko šis pants mums pasaka ne tikai par Jēzus cilvēciskumu, bet arī kā šajā cilvēciskumā Viņš izturējās pret citu ciešanām? Sk. arī Rom. 12:15. _____

Jāņa 11:35 Jēzus parādīja līdzcietību, empātiju un žēlumu no visas sirds. Viņš gatavojās Lācaru uzmodināt no mirušajiem, tomēr bēdas ģimenē, ar ko Viņam bija ļoti tuva saikne, ietekmēja Viņu fiziski un emocionāli.

Tomēr Jēzus raudāja ne tikai par tuvu drauga nāvi. Viņš redzēja daudz plašāku ainu, visas cilvēces ciešanas grēka posta dēļ.

"Uz Viņu gūlās visu laikmetu sāpju smagums. Viņš skatīja Dieva likumu pārkāpšanas šausmīgās sekas. Viņš redzēja, ka, sākot ar Ābela nāvi, pasaules vēsturē starp labo un ļauno ir pastāvējusi nemitīga cīņa. Arī, raugoties nākotnē, Viņš redzēja, ka cilvēces liktenis ir saausts kopā ar ciešanām un mokām, asarām un nāvi. Visu laikmetu un visu zemju cilvēku cilts sāpes dūrās Viņa sirdī. Grēcīgās cilvēces posts smagi nospieda dvēseli, un asaras lija ilgās atņemt visas šīs mokas." (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 534. lpp.)

Padomā par viņas vārdiem: Jēzus skatīja "visu laikmetu un visu zemju cilvēku cilts sāpes" tādā veidā, kā neviens no mums nevar redzēt.

Mēs paši tikko varam izturēt, domājot par sāpēm, ko piedzīvo mums tuvi cilvēki vai kāds, ko mēs pazīstam. Tam pievienosim citu cilvēku sāpes, par kuriem mēs lasām ziņās. Un tomēr šeit mēs redzam Kungu, kas visu redz citādi nekā mēs, raudam par cilvēces likteni. Dievs vienīgais zina cilvēka bēdu un ciešanu pilno mēru. Cik pateicīgiem mums vajadzētu būt, ka mēs varam gūt tikai vāju ieskatu šajās ciešanās, un dažreiz pat tas mums liekas par daudz. Pamēģini iedomāties, cik satraukta tajā laikā bija Jēzus sirds.

Ģenerālis Viljams Būts (William Booth), Pestīšanas armijas dibinātājs, ir teicis: "Ja tu nespēj raudāt par pilsētu, mēs nevaram tevi izmantot." (Roger S. Greenway and Timothy M. Monsma, Cities: Missions' News Frontier (Grand Rapids, Mich.: Baker Pub. Group, 2000) p. 246) Ko šiem vārdiem vajadzētu likt mums katram padomāt? _____

Cita veida Mierinātājs

"Lai augsti teikts ir Dievs un mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvs, līdzjūtības Tēvs un iepriecinājuma Dievs, kas mūs iepriecina visās mūsu ciešanās, lai arī citus, kas nonākuši ciešanās, mēs varētu iepriecināt ar to iepriecinājumu, ar kādu Dievs mūs pašus ir iepriecinājis." (2. Kor. 1:3, 4) Ko Pāvils šeit mums pasaka par to, kā mūsu pašu ciešanas var palīdzēt mums būt efektīvākiem, parādot līdzjūtību un mierinājumu tiem, kas ir ap mums? Kā tu esi piedzīvojis (ja vispār esi) šo vārdu realitāti savā personīgajā dzīvē? _____

Vārds "mierinājums" (angļu val. "comfort" – tulk. piez.) cēlies no latīņu "com" (kopā, ar) un "fortis" (stiprs"). Kad Kristus stiprina mūs ciešanās, mēs varam nodot šo spēku citiem. Tā kā mēs esam mācījušies no savām pašu bēdām, mēs varam efektīvāk kalpot citiem viņu bēdās.

Draudzēs parasti ir locekļi, kas cieš, un locekļi, kas mierina. Abi kopā var pārveidot draudzi par "drošu vietu" – par "glābšanas pilsētu" (sk. 4. Moz. 35. nod.), kā arī par dziedinošu upi (sk. Ec. 47:1-12), kas iepļūst sabiedrībā.

Parādīt līdzcietību un sniegt mierinājumu ir māksla. Šeit ir daži ierosinājumi:

- **esi patiens.** Klausies vairāk nekā runā. Pārliecinies, ka tava ķermeņa valoda pastiprina tavu mēģinājumu parādīt līdzcietību un mierināt.

- **parādi līdzcietību** tā, kā tas atbilst tavai personībai. Daži cilvēki izsaka līdzjūtību, klusi raudot kopā ar bēdās nonākušo cilvēku. Citi neraud, bet parāda līdzcietību, organizējot kaut ko, kas ir mierinājums cietušajam.

- **klātbūtne** bieži ir vēl svarīgāka par runāšanu vai darišanu.

- **ļauj** cilvēkiem izpaust bēdas tā, kā viņi to vēlas.

- **iepasties** ar pakāpēm, kādas cilvēks bieži vien pārdzīvo, piedzīvojot traģiskus notikumus.

- **esi uzmanīgs**, sakot "es zinu, kā tu jūties". Pastāv iespēja, ka tu to nezini.

- **ir iespējams vērsties pie speciālista** pēc padoma.

- **nesaki "es lūgšu par tevi"**, ja tu patiešām neesi nolēmis to darīt. Ja iespējams, lūdz kopā ar cietušo, atvēli laiku nesteidzīgam apmeklējumam un līdzdali iedrošinošus Bībeles apsolījumus.

- **organizē atbalsta grupas** (ja iespējams) draudzē vai citā vietā.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi 5. Moz. 24:10-22, Jon. 3. nod., Mal. 3:17, Mat. 15:32-38, Marka 6:34-44, Gal. 6:2, Ebr. 10:32-34.

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Ceļš pie Kristus" nodaļu "Lūgšanas priekšrocība" 100. lpp., grāmatā "My Life Today" nodaļas "Be Sympathetic to All Men" 189. lpp. un "Thoughtful of Others" 193. lpp., kā arī grāmatā "Welfare Ministry" nodaļas "This is Pure Religion" un "The Parable of the Good Samaritan" 4. un 5. nodaļa.

Dažas ģimenes brīvdienās sapulcējās un kopā ar saviem mazajiem bērniem sagatavoja pārtikas un higiēnas preču paciņas, ko izdalīt daudziem bezpajumtniekiem viņu pilsētā. Pēc tam, kad viņi dažas stundas bija strādājuši, viņi iesēdās mašīnās, aizbrauca uz pilsētas centru un aptuveni pusstundas laikā paciņas izdalīja. Tad viņi devās uz muzeju, bet pēc tam – kopīgās pusdienās. Ejot atpakaļ uz mašīnu, kāds no viņiem teica: "Es priecājos, ka mēs tā izdarījām. Bet vai jūs saprotat, ka tagad lielākā daļa no tiem, ko mēs pabarojām, droši vien atkal ir izsalkuši?" Nav šaubu, ir tik daudz cilvēku, kam ir nepieciešams mierinājums, līdzietība un palīdzība, ka tas reizēm šķiet pārāk daudz un kāds varētu padomāt: "Kāda jēga vispār kaut ko darīt? Mēs varam izdarīt tikai tādu nieku!" Šim domāšanas veidam tomēr ir dažas problēmas. Pirmkārt, ja visi šādi domātu, neviens nevienam nepalīdzētu, un vajadzības, kaut arī tās ir milzīgas, kļūtu vēl lielākas. No otras puses, ja ikviens, kas var palīdzēt citiem, to arī darītu, tad vajadzības, lai arī tās ir milzīgas, nebūtu tik lielas. Otrkārt, Bībelē nav teikts, ka cilvēku sāpes, ciešanas un ļaunums tiks likvidēti šajā pasaulē. Rakstīts ir tieši pretējais. Pat Jēzus, dzīvojot virs zemes, nevarēja pārtraukt visas cilvēces ciešanas. Viņš darīja, ko varēja. Arī mums ir jādara tas pats: jānes mierinājums, līdzietība un palīdzība tiem, kam mēs varam.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā tava draudze var kļūt par drošu, dziedinošu vietu tiem, kam salauztas sirdis?

2. Grupā pārrunājiet šo citātu: "Daudzi domā, kāpēc Dievs nerīkojas. Dievs domā, kāpēc tik daudzi Viņa ļaudis nerūpējas." (Dvairs Nelsons, Pursuing the Passion of Jesus (Nampa, Idaho: Pacific Press Publishing Association, 2005)) Vai tu piekrīti šim apgalvojumam? Ja jā, ko mēs varam darīt, lai ienestu pārmaiņas?

3. Izlasi šo E. Vaitas citātu: "Laipni vārdi, izteikti vienkārši, mazas uzmanības, parādītas vienkārši, aizslaucīs kārdināšanu un šaubu mākoņus, kas saveltas pār dvēseli. Kristum līdzīgas līdzjūtības izpausmei, kas nāk no patiesas sirds vienkāršības, ir spēks atvērt sirds durvis, kurām ir vajadzīgs vienkāršs, smalkjūtīgs Kristus Gara pieskāriens." (E. Vaita "Liecības draudzei" 9. sēj. 30. lpp.) Ko tas mums stāsta par ārkārtīgi lielo spēku uz labu, kāds piemīt laipnībai un līdzietībai, aizsniedzot tos, kas cieš, un palīdzot viņiem?

JĒZUS KALPOJA VIŅU VAJADZĪBĀM

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Marka 5:22-43, 10:46-52, Jāņa 5:1-9, Ps. 139:1-13, Marka 2:1-12, Ap.d. 9:36-42.

ATMIŅAS PANTS:

“Jēzus gāja pa visām pilsētām un ciemiem, mācīdams viņu sinagogās un sludinādams Valstības evaņģēliju, un dziedinādams visus slimos un vārgos.”
(Mat. 9:35)

Rāda pensionēta septītās dienas adventiste Āfrikā negribēja pārtraukt kalpošanu. Viņas pilsētai bija nepieciešama dziedināšana, jo plosījās HIV/AIDS. Visneatliekamākā vajadzība bija piemērots uzturs AIDS bāreņiem. 2002. gadā viņa un viņas draudze sāka barot bērnus ar kārtīgu maltīti sešas dienas nedēļā. Viņi sāka ar 50 bērniem un līdz 2012. gadam kalpoja 300 bērniem dienā. Tas mudināja viņus atvērt pirmsskolu, un tagad to apmeklē 45 bērni. Viņi arī dala apģērbu no ADRAs, dārzenus un kukurūzu, ko izaudzē savā dārzā, un rūpējas par slimajiem. Uzsākta arī sieviešu apmācības programma. Sievietes māca cita citai dažādus rokdarbus, kas palīdz tām nopelnīt iztiku. Šī Jēzus mīlestības atklāsme radīja jaunu draudzi. Sākumā tajā bija 5 locekļi, bet 2012. gadā to apmeklēja 160. Šajā gadā Dievs sagādāja līdzekļus, lai uzceltu bāreņu namu un jaunu draudzes ēku.

Kāds spēcīgs un praktisks piemērs tam, cik svarīgi ir kristiešiem apmierināt apkārtējo iedzīvotāju vajadzības!

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 27. augustā.

Iztraucēta kalpošana

Jēzus izkāpj no laivas netālu no Kapernaumas. (Sk. Marka 5. nod.) Viņa mācekļi vēl joprojām ir apreibuši no mokošās sastapšanās ar dēmonu apsēsto cilvēku Dekapolē. Kā parasti Viņu sagaida pūlis. Cenšoties iegūt Viņa uzmanību, cilvēki grūstās, lai nonāktu Jēzum tuvāk. Viņam nekavējoties tiek lūgta palīdzība. Šajā gadījumā tas ir sinagogas priekšnieks.

Izlasi Marka 5:22-43. Kas iztraucēja Jēzu, esot ceļā, lai kalpotu šī sinagogas priekšnieka vajadzībām, un kā Viņš reaģēja uz šo traucējumu? Vēl svarīgāk, kādas mācības mums vajadzētu paņemt no šī stāsta sev, un kā mēs reaģējam, kad tiekam iztraucēti kalpojam?

Būsīm godīgi, nevienam no mums nepatīk traucējumi, vai ne? Mēs esam aizņemti, mums ir daudz ko darīt, vietas, uz kurām jādodas, darbi, kas jāp dara. Mēs nospraūžam sev mērķus un gribam tos piepildīt, dažreiz tam pat ir nolikts laiks. Taču ceļā var stāties traucējumi.

Tieši tāpēc, ja kāds nāk ar lūgumu pēc palīdzības, tas var būt kaitinoši, ja nav īstais laiks. Dažreiz tu vienkārši nevari pamest to, ko dari. Tomēr cik bieži mēs varam pārtraukt to, ko darām, un palīdzēt, bet to nedarām, jo vienkārši negribam?

Tomēr bieži vislielākās iespējas kalpot cilvēku vajadzībām sagādā traucējumi. Lielākā daļa no mums cenšamies izvairīties no tiem un kļūstam neapmierināti, ja mūsu plāni neizdodas. Raugoties uz Jēzus kalpošanu, mēs ievērojam, ka dažas vajadzības, par kurām Viņš parūpējās, nāca kā traucējums, uz ko Viņš mīloši atsaucās. Daudzas iespējas kalpot nāk traucējumu veidā. Mēs jau aplūkojam stāstu par žēlsirdīgo samarieti. Kas zina, uz kuriem viņš devās un ko viņš gribēja izdarīt, kad gāja garām notikuma vietai? Bet viņš tik un tā apstājās, lai kalpotu.

Līdzdaliel savas domas par traucējumiem kalpošanā!

Kad bija pēdējā reize, kad kāds tevi pārtrauca ar vajadzību un lūgumu palīdzēt? Kā tu reaģēji?

Kā es varu tev palīdzēt?

Izlasi Marka 10:46-52 un Jāņa 5:1-9. Abos gadījumos Jēzus uzdeva jautājumus. Kāpēc Viņš to darīja? _____

Ievēro, ka abos gadījumos Jēzus jautāja, ko viņi vēlas, lai gan tas bija acīmredzams. Un, pat ja tas tā nebūtu, Jēzum vajadzēja tik un tā zināt, kādas ir šīs vajadzības.

Tomēr, uzdodot jautājumus, Jēzus parādīja cieņu šiem cilvēkiem. Viņš parādīja, ka Viņš tajos ieklausās, līdz ar to Viņam rūp tas, ar ko viņi cīnās. Cik daudzos gadījumos cilvēki varbūt vairāk nekā jebko citu vienkārši vēlas kādu, ar ko parunāt, kādu, kas viņos ieklausīsies, jo reizēm iespēja izrunāt savas problēmas var palīdzēt justies labāk?

Brīdi padomā, kā tu justos, ja iieiet ārsta kabinetā, un ārsts, uzmetis tev ātru skatienu, izrakstītu zāles un sūtītu tevi prom. Tu noteikti šaubītos, vai šī persona patiešām zina, kas tev ir vajadzīgs. Tu varbūt teiktu: "Ārsts nepajautāja man, kā es jūtos, arī nepārbaudīja manu sirdsdarbību, neizmērīja asinsspiedienu utt." Viens no galvenajiem likumiem medicīnas praksē ir – "pirms ārstē, nosaki diagnozi".

Tas pats attiecas uz veselības kalpošanas darbu, kas ir vērsts uz cilvēku labklājību un uz viņu visaptverošo vajadzību apmierināšanu. Pārāk daudzas baznīcas domā, ka tās jau zina vai arī tās mēģina uzminēt, kas ir jādara, lai kalpotu cilvēkiem vietējā sabiedrībā. Kad mēs pieliekam pūles, lai runātu ar cilvēkiem par viņu vajadzībām vai par sabiedrības vajadzībām, viņi uzzina, ka mēs rūpējamies par viņiem, un tas mūs informē, kā mēs varam kalpot tādā veidā, kas tiks novērtēts. Mēs arī iegūsim jaunus draugus.

"Atceries, ka tu vari salauzt vissmagāko pretestību, parādot personīgu interesi par cilvēkiem, ko tu satiec. Kristus, dzīvojot virs zemes, parādīja personīgu interesi par cilvēkiem. Visur, kur Viņš gāja, Viņš bija veselības misionārs. Mums tieši tāpat jādzīvo, darot labu. Mums ir dota pamācība pabarot izsalkušos, apģērbt kailos un mierināt tos, kas cieš." (E. Vaita "Welfare Ministry" 162. lpp.)

Daudziem no mums nav problēmu izteikt savu viedokli. Kā mēs varam mācīties būt labāki klausītāji? _____

Dziļākās vajadzības

Jēzus kā Kungs zināja par cilvēkiem vairāk nekā viņi paši. Evaņģēlijos ir daudzi ziņojumi, kur Jēzus parādīja, ka Viņš ne tikai zina, ko cilvēks tajā brīdī domā (sk. Marka 2:8), – Viņš arī pārzināja viņu pagātņi (Jāņa 4:18).

Izlasi Ps. 139:1-13. Ko Dieva Vārds mums šeit pasaka? _____

Kā mēs vakar redzējām, Jēzus zināja ļaužu vajadzības, un tieši šīm vajadzībām Viņš kalpoja. Viņš zināja pat tās vajadzības, kas nebija ārēji redzamas. Tas ir redzams stāstā par paralizēto vīru. Lai gan ārēji bija redzams, ka viņam ir nepieciešama fiziska dziedināšana, bija kaut kas dziļāks, kā dēļ Viņš vispirms neteica, lai vīrs ņem savu gultu un staigā, bet gan: "Dēls, tavi grēki tevi ir piedoti." (Marka 2:5)

Izlasi Marka 2:1-12. Kas notika šī cilvēka sirdī? Kādos veidos šī dziļākā vajadzība var būt problēma visiem, kam mēs cenšamies kalpot? _____

Jēzus zināja, ka šeit bija iesaistīts kaut kas vairāk par fiziskām vajadzībām. "Tomēr viņš neilgojās tik ļoti pēc fiziskas atjaunošanas kā pēc atbrīvošanas no grēka nastas. Ja viņš varētu redzēt Jēzu un iegūt pārliecību par piedošanu un mieru ar Debesīm, viņš būtu labprātīgs dzīvot vai mirt saskaņā ar Dieva prātu." (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 267. lpp.)

Protams, mēs nespējam saskatīt dziļākās vajadzības, kā to prata Jēzus. Tomēr mēs varam būt pārliecināti, ka ikviens, kam mēs kalpojam, ir grēka ievainots radījums. Tas ir, lai arī kādas būtu ārēji redzamās vajadzības, viņiem ir arī vajadzība pēc žēlastības, pēc pārliecības, pēc atziņas, ka ir Dievs, kas viņus mīl, kas ir nomiris par viņiem un kas viņiem novēl tikai vislabāko.

Padomā, cik ļoti tu ilgojies pēc pārliecības par glābšanu un pēc atziņas, ka Dievs tevi mīl. Kā tu vari palīdzēt citiem piedzīvot šo pašu pārliecību un mīlestību? _____

Tabita Jafā

Izlasi Ap. d. 9:36-42. Ko Tabita darīja Jafā, kad viņa ieraudzīja apkārt esošās vajadzības? Ko izsaka frāze Ap.d. 9:41 – "svētos un atraitnes"? _____

Tabita bija mācekle, kas rīkojās. "Jafā bija kāda mācekle, vārdā Tabita." (Ap.d. 9:36) Vai var teikt, ka "[tavas pilsētas nosaukums] ir mācekļi, vārdā [tavas draudzes nosaukums]", kas dara labus darbus un apdāvina nabagus (Ap.d. 9:36)?

"Svētie" ir kristiešu draudzes locekļi. "Atraitnes" var būt gan draudzes locekļi, gan tie, kas nav draudzes locekļi. Tabita, iespējams, kalpoja abiem. Tavai "Jafai" ir jābūt gan draudzes ārpusē, gan iekšpusē. Pastāvīgas rūpes par tiem, kas ir draudzē, arī ir spēcīga evaņģelizācijas stratēģija (sk. Ap.d. 2:42-47). Tad cilvēki ārpusē var teikt: "Skatieties, kā šie septītās dienas adventisti rūpējas cits par citu!"

Izlasi Jāņa 13:34, 35 un Jāņa 15:12. Kāda vienāda vēsts ir izteikta visos trīs pantos, un kāpēc mums kā draudzei ir svarīgi tai sekot? Kāpēc tas reizēm tomēr var būt grūti? _____

Plānojot kalpot cilvēkiem ārpus draudzes, vajadzētu pārdomāt, kādu stilu vai metodi jūs izmantosiet.

Emija Šermane (Amy Sherman) apraksta trīs stilus, ko draudze var izmantot, kalpojot vietējai sabiedrībai: (1) "Pārceļotāja" stils koncentrējas uz draudzes apkārtne esošās sabiedrības vajadzību apmierināšanu. Sieviete, kas kalpoja HIV/AIDS slimniekiem, izvēlējās par savu Jafu tuvāko sabiedrību. (2) "Dārznieka" stils nozīmē attīstīt kalpošanas saites ar kaimiņiem ārpus draudzes tiešajam apgabalam, kā dārznieks uzskatot savu dārzu par mājas paplašināšanu. Reizēm vairākas draudzes sadarbojas, lai vadītu kalpošanas centrus ārpus viņu kopienām. Kādā pilsētā vairākām draudzēm pieder veselīgas pārtikas veikals – no tā ir izveidojusies jauna draudze. (3) "Gana" stils kalpo vienai iedzīvotāju mērķgrupai, nevis kādai specifiskai ģeogrāfiskai kopienai. (Adaptēts no Ronald J. Sider et al., Churches That Make a Difference: Reaching Your Community with Good News and Good Works (Grand Rapids, Mich.: Baker Books, 2002), p. 146.)

Draudze darbībā

“Uzvel Kungam savus darbus, tad piepildīsies tavi nodomi!” (Sak.v. 16:3)

Ja tavai draudzei ir skaidra vīzija par to, kā tā var kalpot sabiedrībai, tad ir svarīgi attīstīt plānu, pēc kura visas draudzes kalpošanas nodaļas var strādāt kopā, lai padarītu šo vīziju par realitāti. Pat ja arī tu varbūt neuzskati sevi par “līderi” savā draudzē, tu vari dot savu ieguldījumu. Ir arī labi, ja visi draudzes locekļi saprot šo procesu, jo tā ir jūsu draudzes misija jūsu vietējai sabiedrībai.

Ideālā variantā draudzes stratēģiskajam plānam vajadzētu būt balstītam uz vismaz trim avotiem: (1) Bībeles un Praviešu Gara principi; (2) sabiedrības vajadzību izpēte un (3) draudzes ieguldījums. Dažas draudzes ir devušas savu ieguldījumu, rīkojot prāta vētras, kuru laikā visi draudzes locekļi ir aicināti līdzdalīt savas idejas un vīzijas misijas darbam un draudzes izaugsmei šajā darbā.

Izlasī Lūk. 14:25-35. Kas kopīgs šiem pantiem ar nodošanos un plānošanu, kas nepieciešama, lai piepildītu draudzes misiju? _____

Domājot par procesu, kas nepieciešams, lai veiksmīgi apmierinātu jūsu vietējās sabiedrības vajadzības, tu varbūt domā: tas prasa pārāk daudz nodošanās un laika. Mums labāk patiktu īsāki ceļi. Divas līdzības brīdina mūs neuztvert misijas un mācekļības atbildību pārāk vieglprātīgi. Tās atgādina mums, ka mūsu misijas analīze un plānošana ir būtiskas. Tas ir labas namturības jautājums. Sāls garša Lūk. 14:34 aino nodošanos. Bez tās mūsu kalpošana, mūsu mācekļība ir nederīga un bezjēdzīga. Mums ir vajadzīga dedzīga un uzticīga nodošanās mūsu Kungam, un, ja mums tā ir, tad sekos dedzīga un uzticīga nodošanās kalpošanai.

Ko tu vari darīt, lai vairāk strādātu kopā ar savas draudzes locekļiem, jau iepriekš organizējot un plānojot, kā aizsniegt sabiedrību? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi 5. Moz. 15:11, Īj. 29:11-17, Sak.v. 14:31, 19:17, Ap.d. 3:6, Jēk. 1:27-2:5. E. Vaitas grāmatā "Welfare Ministry" nodaļu "Pioneering in Australia" 327.-338. lpp.

Pāvils, līdzīgi Jēzum, bija iesaistīts ļaužu izsacīto vajadzību apmierināšanā. Mēs to varam redzēt, piemēram, slavenajā stāstā par Pāvilu Atēnās. Ap.d. 17:23 Pāvils, pilsētā redzētās elkdievības izprovocēts, iesaistījās dzīvās sarunās ar vietējo inteligenci un ikvienu tirgus laukumā, kas bija labprātīgs ar viņu runāt. Redzot viņu vajadzības un problēmas, viņš atklāja, ka tiem dzīvē ir vieta nezināmam Dievam un ka ir vajadzība iepazīt patieso Dievu un pārtraukt pielūgt nederīgus elkus. Tad viņš sāka sludināt sinagogā, kur bija gan jūdi, gan "dievbijīgie grieķi" (Ap.d. 17:17). Citiem vārdiem, viņš izmantoja iespēju, kas viņam bija, un aizsniedza ļaudis ar evaņģēliju. Pāvils centās viņus satikt tur, kur viņi bija; mēs to varam saskatīt veidā, kā viņš runāja ar cilvēkiem, esot ārpus sinagogas un uz ielas. Ļaužu masas ticēja kaut kāda veida dievībai, jo viņi bija uzbūvējuši altāri "nezināmam Dievam" (Ap.d. 17:23). Izmantojot šo priekšrocību, Pāvils centās norādīt viņiem uz Dievu, "ko jūs nepazīdami pielūdzat" (Ap.d. 17:23). Viņš vēlāk pat citē vienu no viņu dzejniekiem, kas bija uzrakstījis kaut ko patiesu: "Mēs arī esam Viņa dzimums." (Ap.d. 17:28) Sākot no turienes, kur ļaudis bija, viņš gribēja vadīt tos prom no elkiem pie dzīvā Dieva un Jēzus, kas bija uzmodināts no mirušajiem. Īsāk sakot, novērtējot to cilvēku vajadzības, ko viņš gribēja aizsniegt, Pāvils centās palīdzēt šīs vajadzības apmierināt.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. "Tas, kurš mācīja ļaudīm, kā nodrošināt mieru un laimi, bija tikpat norūpējies par viņu laicīgajām vajadzībām, kā par viņu garīgajām vajadzībām." (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 365. lpp.) Kāda svarīga vēsts mums šeit ir dota attiecībā uz to, kāpēc mums vajadzētu kalpot citu cilvēku vajadzībām?

2. Kāpēc, domājot par misiju, mums vajadzētu būt piesardzīgiem, lai neaizmirstu, kāds ir mūsu galējais mērķis? Kāds ir šis mērķis? Pamato savu atbildi.

3. Kā mēs varam iemācīties neuzskatīt pārrāvumus darbā kā kaut ko kaitinošu, bet gan kā svētu iespēju kalpošanai? Kā Gal. 2:20 palīdz mums šajā ziņā?

JĒZUS IEMANTOJA VIŅU UZTICĪBU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 15:6, 4. Moz. 14:11, 1. Kor. 3:1-9, Dan. 6:1-3, Neh. 2:1-9, 5. Moz. 4:1-9, Ap.d. 2:42-47.

ATMIŅAS PANTS:

“Runas par viņu izplatījās arvien vairāk, un liels ļaužu pūlis sapulcējās, lai dzirdētu viņu un tiktu dziedināti no savām slimībām.” (Lūk. 5:15)

Bairākus gadus kāda septītās dienas adventistu draudze vietējai pamatskolai piecas dienas nedēļā nodrošināja brokastis. Lai gan sabiedrība pati par sevi bija ļoti laicīga, tā izdeva likumu, kas nodrošināja naudu, lai katrā pašvaldības skolā būtu kapelāns, un skola un vietējā sabiedrība gribēja, lai to nodrošina septītās dienas adventistu draudze (tas ir retums, ka to lūdz darīt tikai vienai baznīcai). Kapelāna loma ir palīdzēt rūpēties par studentu un pat plašāka skolas personāla fiziskajām, emocionālajām un garīgajām vajadzībām. Iespējas ir pārsteidzošas.

“Es priecājos par unikālajām un īpašajām attiecībām, kādas mūsu skolai ir ar jūsu draudzi,” skolas direktors bija teicis draudzes mācītājam kāda skolas apmeklējuma laikā. “Mēs vēlētos, kaut citas baznīcas arī varētu būt iesaistītas tieši tādā pašā veidā kā jūs.” Kad mācītājs devās prom, skolas sabiedrisko attiecību speciāliste pateicās viņam par to, ko draudze dara, un jautāja, vai viņa varētu atnākt kādu sabatu uz draudzi.

Šajā nedēļā mēs pētīsim jautājumu par to ļaužu uzticības mantošanu, kuriem mēs gribam kalpot un kurus gribam mantot Kristum.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 3. septembrī.

Mantojot uzticību

Ilgojoties pēc viņu labuma, parādot līdzjūtību un kalpojot viņu vajadzībām, Jēzus "mantoja viņu uzticību". Latīņu vārds "confides" sastāv no "con", kas nozīmē "ar", un "fides", kas nozīmē "ticība". Viscaur Bībelē izmantoti vairāki vārdi, lai izteiktu, kāda nozīme ir vārdam "ticība".

Ebreju valodā galvenā vārda "ticība" sakne ir "amn", no kā mēs iegūstam vārdu "āmen". Pamatdoma ir pastāvība, nepārtrauktība un uzticamība. Tas norāda uz kaut ko nopamatotu, stipru, kam mēs varam uzticēties un ticēt. To bieži tulko kā "ticība" Dieva glābjošās ticības kontekstā, bet citā formā tas nozīmē "patiesība". Runājot par Kristus paraugu Jaužu uzticības mantošanā, tā nozīme varētu būt tāda veida uzticības pamodināšana, kas nāk no saskarsmes ar nešaubīgu un pārliecinošu nodošanos, kas Jēzus gadījumā tika piedzīvota, Viņam esot kopā ar ļaudīm, parādot viņiem līdzjūtību un kalpojot tiem.

Izlasi uzskaitītos pantus, kas visi ir balstīti uz sakni "amn" (1. Moz. 15:6, 4. Moz. 14:11, Jes. 7:9, Hab. 2:4). Kā tas ir izmantots pantā, un kā tas izsaka domu par paļāvību un uzticību? _____

Jaunās Derības grieķu valodā sakne, kas ir izmantota, lai izteiktu ebreju "amn" (ticība, uzticība), ir "pistis". Šis grieķu vārds ietver ticību, uzticību, absolūtu noteiktību, uzticamību un drošību. Runājot par Kristus paraugu Jaužu uzticības mantošanā, tā nozīme būtu absolūtas skaidrības, drošības, uzticības un ticības pamodināšana, atsaucoties uz Viņa nesavtīgo nodošanos būt kopā, just līdzīgi un kalpot.

Svarīgi atzīmēt – kad Rakstos šī uzticība piedēvēta cilvēkam, tai bieži var būt negatīva blakusnozīme, piemēram, pašpaļāvība vai pašlaušanās uz cilvēku (sk. Mih. 7:5 un Ps. 118:9). Bet šī īpašība ir pozitīva, ja tā attiecināta uz Dievu. Tas aicina būt piesardzīgiem. Kā Jēzus sekotāji mēs esam aicināti īstenot dzīvē Viņa piemēru, esot kopā ar cilvēkiem, parādot līdzjūtību un kalpojot viņu vajadzībām. Tomēr, kad tie, kam mēs kalpojam, sāk pajauties uz mums, mums jānorāda uz Jēzu un uz to, ko Viņš paveicis viņu labā.

Ja kāds tev jautātu: "Kāda izskatās patiesa ticība Dievam?", ko tu atbildētu un kāpēc? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā! _____

Piesardzīgs līdzsvars

Kādā Āfrikas valstī septītās dienas adventistu draudze strauji aug. Kāds ir noslēpums? Draudzes vadītāji ir apliecinājuši, ka pastāv cieša saistība starp šo augšanu un draudzes locekļu nesavtīgu beznosacījumu kalpošanu vietējai sabiedrībai visā valstī. Plaši izplatītā uzticība septītās dienas adventistu draudzei nonāca valsts prezidenta uzmanības lokā. Viņš ieradās kādā plašā adventistu kalpošanas sanāksmē un personīgi pateicās septītās dienas adventistu draudzes locekļiem par viņu kalpošanu.

Vienlaikus kā Kristus pārstāvjiem mums jāparāda skaidrs virziens. Mums tāpat kā Jēzum jāiegūst Jaužu uzticība. Bet viņu uzticībai mums jābūt vērstai uz Jēzu. Mēs esam tikai kanāli. Viņi mūsos saskata kaut ko no Kristus – vai tā būtu nesavtība, mīlestība, rūpes, pašaieliedzība – un tiek vilkti pie mums. Kā tas parasti notiek, ja viņi rūpīgāk ieskatīsies mūsos, viņiem var kaut kas nepatikt, jo mēs visi esam grēcinieki. Tāpēc mums vienmēr jānorāda viņiem uz Jēzu, kam vienīgajam viņi var pilnībā uzticēties. Cilvēki agri vai vēlu var sagādāt vilšanos.

Izlasi 1. Kor. 3:1-9, 5:1. Ko Pāvils risina draudzē? Kādu liecību tas nestu, ja šie cilvēki būtu uzaicinājuši uz savu baznīcu citus un apmeklētāji ieraudzītu, par ko Pāvils runā? _____

Protams, mums nav jābūt perfektiem un mūsu draudzei nav jābūt pilnīgai, pirms mēs sākam kalpot citu vajadzībām. Vienlaikus mums jācenšas būt tādējiem, uz ko citi zināmā mērā var paļauties. Un mēs to varam darīt tikai tik lielā mērā, cik mēs uzticīgi un čakli rūpējamies par cilvēkiem, kā to darīja Jēzus. Patiešām, nav šaubu, ka daudzi strīdi un savstarpējās cīņas draudzes iekšienē ātri izzustu, ja locekļi pievērstos tikai kalpošanai sabiedrības vajadzībām un atklātu viņiem Kristus mīlestību.

Ja kāds apmeklētājs sāktu apmeklēt regulāri apmeklēt tavu draudzi, ko viņi redzētu un kādu liecību tas viņiem nodotu? _____

Sociālais kapitāls

"Izvēlies labu slavu, nevis lielu bagātību – ne sudrabu un zeltu, bet ļaužu cieņu!" (Sak.v. 22:1) Kā šeit izteiktā doma ir saistīta ar mūsu iecienāšanu sabiedrībai un misiju? _____

Kas ir "sociālais kapitāls"? Kad tu ieguldi bankas kontā, tā vērtība aug. Sociālais kapitāls sastāv no pozitīvām, produktīvām attiecībām, kas ir tikpat vērtīgas kā nauda bankā. Ja tu uzturi labas attiecības ar vietējiem vadītājiem, jautājot viņiem, kādas ir vietējās sabiedrības vajadzības, meklējot viņu padomu šo vajadzību apmierināšanā un tad rīkojoties, tu veido attiecības ar viņiem. Šis ir sociālais kapitāls. Katra pozitīva pieredze ar viņiem ir kā ieguldījums jūsu attiecībās. Tavs sociālais kapitāls turpina augt, un tev viņu acīs vērtība pieaug.

"Draudzes rokasgrāmata" mums atgādina, ka septītās dienas adventistiem "vajadzētu būt izciliem pilsoņiem .. darbojoties visas sabiedrības labā". Mums "ar savu kalpošanu un līdzekļiem, cik vien tālu iespējams un ir saskaņā ar mūsu ticību, vajadzētu atbalstīt pūles ieviest sociālu kārtību un labklājību," "saglabājot nemainīgu nostāju par taisnību un tiesu civilos jautājumos". ("Kristīgas dzīves standarti", 137., 138. lpp.)

Papildus Jēzus zemes kalpošanai, Raksti dod citus piemērus tam, kas var notikt, ja Dieva ļaudis iegūs "sociālo kapitālu". Izlasi šos pantus un apraksti pozitīvās attiecības, kādas šie Bībeles varoņi piedzīvoja ar "atstumtajiem", un kas notika pēc tam?

Ap.d. 7:9, 10; 1. Moz. 41:38-45 _____

Dan. 2:46-49, 6:1-3 _____

Protams, mums var nebūt tādi dramatiski glābšanas piedzīvojumi un stāsti, kādus mēs šeit redzam. Bet tas nav svarīgākais. Šie vīri parādīja rakstura spēku, kas ietekmēja apkārtējos. Grāmatās "Sentēvi un pravieši" (217., 218., 221. lpp.) un "Pravieši un ķēniņi" (628. lpp.) E. Vaita apliecina, ka pagānu uzticību un cieņu ieguva rakstura īpašības, kas piemita šiem dievbijīgajiem vīriem: lēnprātība, uzticamība, gudrība, veselīgs spriedums, spējas, cēlums un nelokāms godīgums.

Sociālā kapitāla vērtība

Draudzes lielā mērā ir plašas brīvprātīgo grupas, kas darbojas ar ierobežotiem līdzekļiem. Sociālais kapitāls ir galvenā vērtība, kas uzlabo iespējas, lai tava draudze varētu sasniegt nozīmīgus mērķus, ko tā nevarētu izdarīt pati saviem spēkiem. Sena tradīcija dažās valstīs, kad zemnieki palīdz cits citam novākt ražu, ir sociālā kapitāla paraugs. Tas ir, lai gan mums katra situācija jāskata atsevišķi, savu mērķu sasniegšanā, kad vien tas iespējams, mēs varam sadarboties ar citiem.

Izlasi Neh. 2:1-9. Kāds bija rezultāts Debesu dotajai uzticībai, kas ķēniņam Artakserksam bija pret Nehemiju? _____

“Trūkstošos līdzekļus viņš centās dabūt no tiem, kam tie bija. Vēl joprojām Kungs ir labprātīgs aizkustināt to sirdis, kam pieder Viņa īpašumi, lai tie ziedotu patiesības labā. Lai Viņa darbinieki izlieto to cilvēku līdzekļus, kurus Kungs pamudinājis dot Viņa darbam. [...] Devēji var neticēt Kristum, tie var nebūt pazīstami ar Viņa vārdu, bet no viņu dāvanām tāpēc vien nav jāatsakās.” (E. Vaita “Pravieši un ķēniņi” 634. lpp.)

Cik pārsteidzoši, ka šajā gadījumā Dievs pamudināja pagānu sirdis palīdzēt Viņa darba virzīšanai uz priekšu. Tam vajadzētu mācīt mums svarīgu mācību. Cik vien lielā mērā tas iespējams, mums vajadzētu būt labprātīgiem strādāt kopā ar citiem, pat ar tiem, kas nav no mūsu ticības vai pat vispār nav ticīgi, ja vien tas virza uz priekšu Kristus lietu. Mums, protams, vienmēr ir jābūt piesardzīgiem un jālūdz, strādājot kopā ar citiem. Bieži valdības vai pat privātie uzņēmumu vadītāji, mūsu humānā darba ietekmēti, piedāvās savu atbalstu. Šo atbalstu nevajadzētu automātiski pieņemt vai noraidīt, bet gan katru gadījumu atsevišķi izvērtēt ar lūgšanām un prasot padomu pirms lēmuma pieņemšanas.

Kādā veidā tu vari izveidot “sociālo kapitālu” savā pilsētā, kas vēlāk varētu nest pozitīvu labumu nevis tev, bet citiem? _____

Labvēlība pret visiem cilvēkiem

Nav šaubu, ka mēs kā tauta esam svētīti ar lielu gaismu no Kunga. Šī gaisma nav tikai teoloģija, kā, piemēram, izpratne par lielo cīņu, krustu, svētnīcu, mirušo stāvokli, sabatu – tās ir lielas svētības pašas par sevi. Kad mēs domājam par gaismu, kas mums ir dota attiecībā uz veselību un dziedināšanu, mums noteikti ir daudz ko piedāvāt apkārtējiem.

Veselības vēsts var būt spēcīgs saskarsmes punkts, kas var palīdzēt mums aizsniegt vietējo sabiedrību. Galu galā, pat tie, kam varbūt (vismaz sākumā) nav nekādas intereses par mūsu ticību, rūpējas par savu veselību. Kāda iespēja mums līdzdalīt to, kas mums ir dots! Kā mēs jau redzējām, Jēzus teica: "Bet, kas nezinādamas darījis to, par ko pelnījis sitienus, tas saņems maz. No ikvienu, kam daudz dots, daudz prasīs un, kam daudz uzticēts, no tā vairāk atprasīs." (Lūk. 12:48) Nav šaubu – mums ir dots daudz.

Izlasi 5. Moz. 4:1-9. Ko Kungs saka Saviem ļaudīm tajā laikā, un kādā veidā šeit izteiktie principi attiecas uz mums, ieskaitot Kunga teikto, ka viņiem ir jāpaklausa visam, ko Viņš tiem ir pavēlējis? _____

Pirms dažiem gadiem kāda septītās dienas adventistu draudze domāja par šādu jautājumu: vai mūsu pilsētai pietrūktu mūsu draudzes, ja mēs pēkšņi kādā naktī pazustu? Atbilde bija vienkārša. Nē, viņi neizjustu mūsu trūkumu. Viņu pilsēta neuzticējās adventistiem.

Tā kā viņiem šī atbilde nepatika, viņi nolēma sienu vietā sākt celt tiltus. Piesardzīgi, lai nepakļautu kompromisam to, ko viņi atzina kā patiesību, viņi darbojās kopā ar organizācijām, kas jau darīja Dieva darbu. Viņi iesaistījās kopā ar šīm organizācijām pastāvīgā darbā, ne tikai vienreizējos projektos, bet uzturēja pastāvīgu programmu, kas lielā mērā nesa labumu viņu pilsētai. Nav šaubu: attieksme pret draudzi drīz mainījās.

Izlasi Ap.d. 2:42-47. Kāda saistība agrīnajā draudzē bija starp "baudīdami labvēlību draudzē" (Ap.d. 2:47) un draudzes augšanu? Salīdzini vērtības, kas minētas šajos pantos, ar savas draudzes vērtībām! _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Marka 5:18-20, Lūk. 8:38, 39; Ap.d. 5:12-16. Izlasi E. Vaitas grāmatā "Kristus dziedinošā kalpošana" nodaļu "Mūsu paraugs" 17.-28. lpp., grāmatā "Izmeklētas vēstis" 3. sēj. nodaļu "Laiņības pievilcība" 236.-240. lpp. (īpaši 238., 239. lpp.), grāmatā "Laikmetu ilgas" nodaļu "Bērnu svētišana" 511.-517. lpp., grāmatā "My Life Today" nodaļu "Relieve the Oppressed" 242. lpp.

Bez šaubām, ir neskaitāmi veidi, kā tu un tava draudze var sadarboties ar citām draudzēm un organizācijām, lai dotu sabiedrībai kādu labumu. Tavai vietējai draudzei ir svarīgi zināt, kādas ir sabiedrības vajadzības, un tad, cik lielā mērā iespējams, strādāt saskaņā ar citiem, lai apmierinātu šīs vajadzības. Vai var būt labāks veids, lai mantotu uzticību sabiedrībā un pat citās draudzēs? Kad izveidosies savstarpēja uzticība starp jūsu draudzi un mērķgrupu, būs ielikts pamats tam, lai viņi sāktu sekot Jēzum, jo "šis darbs nebūs, tas nevar būt bez augļiem". (E. Vaita "Kristus dziedinošā kalpošana" 144. lpp.) Tikai Dievs zina, cik daudzi cilvēki ir mantoti vai tiks mantoti, pateicoties vienkāršiem darbiem, cenšoties darīt labu citiem, kam ir kāda vajadzība.

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Kā mēs varam saskaņot šo domu par labu saišu veidošanu un laba vārda mantošanu sabiedrībā ar Jēzus brīdinājumu Mat. 10:22: "Visi jūs nicinās mana vārda dēļ, bet, kas pastāvēs līdz galam, tas tiks izglābts"? Kā mēs tiekam galā ar šīm acīmredzami spēcīgajām pretrunām?

2. Grupā pārrunājiet savu atbildi uz jautājumu: kāda izskatās patiesa ticība? Tas ir, ja mums patiešām ir glābjoša ticība Jēzū, kas mūsos būs atšķirīgs no tiem, kam tās nav?

3. Jautājums par dāvanām no citiem, kas nav no mūsu ticības, ir tāds, ko vajadzētu rūpīgi pārdomāt. Kā mēs redzējām trešdienas pētījumā, E. Vaita runāja par labu dāvanu saņemšanu no tiem, kas pat netic Jēzum. Grāmatā "Kristus dziedinošā kalpošana" (340. lpp.) viņa tomēr ļoti asi runā pret draudzēm, kas ir saņēmušas naudu no alkohola biznesa (pat no draudzes locekļiem ar labu reputāciju). Viņa teica, ka nauda no šādiem cilvēkiem "ir apraipīta ar asinīm. Lāsts ir pār to". Kā mēs varam atšķirt pareizo no nepareizā jautājumā par to, no kā mēs ņemam dāvanas vai ar ko sadarbojamies?

JĒZUS LŪDZA TIEM: “SEKOJIET MAN!”

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jāņa 10:1-5, 16; Lūk. 9:2; Atkl. 14:6, 7; Lūk. 19:1-10, Ap.d. 26:11-27; Atkl. 3:20.

ATMIŅAS PANTS:

“Svešniekam tās nesekos, bet bēgs no viņa, jo svešnieka balsi tās nepazīst.” (Jāņa 10:5)

3 62. gadā imperators Juliāns uzsāka pagānisma atdzimšanas kampaņu. Kristietība pārņēma Romas impēriju, un viņš un pagānu vadītāji bija satraukušies. Juliāna padoms kādam redzamam pagānu priesterim izsaka viņa bažas un norāda, kāpēc kristietība izplatījās tik ātri: “Es domāju, ka tad, kad pagānu priesteri atstāja neievērotus nabagos, necienīgie galilejieši [kristieši] to ievēroja un nodevās labdarībai [...] Viņi atbalstīja ne tikai savus trūcīgos, bet arī mūsējos; ikviens var redzēt, ka mūsu ļaudīm trūkst palīdzība no mums.” (Citēts Rodney Stark, *Cities of God* (San Francisco: HarperCollins Publishers, 2006), p. 31)

Romieši bija cerējuši, ka kristietība izzudīs līdz ar viņu vadītāja Jēzus Kristus nāvi. Tā vietā rekordliels skaits Romas pilsoņu sāka sekot Jēzum. Kā viņi skaidroja šo “problēmu”? Jēzus sekotāji parādīja Viņa mīlestību, apmierinot apkārtesošo cilvēku pamatvajadzības. Tas ir, viņi darīja to, ko darīja Jēzus, būdams šeit, un tas pats jādara arī Viņa sekotājiem.

Nav brīnums, ka, saņemot piedāvājumu sekot Jēzum, tik daudzi atsaucās.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 10. septembrī.

Tās pazīst Viņa balsi

Izlasi Jāņa 10:1-5, 16. Kā šie panti ilustrē to, kāpēc ir svarīgi, lai mēs kā Jēzus pārstāvji izveidotu pozitīvas un mīlošas attiecības ar vietējās sabiedrības cilvēkiem, cenšoties viņus vest pie Jēzus? Kā mēs varam palīdzēt viņiem iemācīties sadzirdēt Viņa balsi? _____

Drauga čuksti daudz spēcīgāk velk pie Jēzus nekā svešinieka kļiedzieni. Kad mēs iegūstam draugus, kas mums uzticas, Labais Gans (Jāņa 10:11, 14) var darboties caur mums, lai palīdzētu šiem cilvēkiem dzirdēt, pazīt Viņa balsi un sekot tai.

Protams, ir svarīgi, ka mēs pazīstam Jēzus balsi paši, pirms mēs varam palīdzēt to iepazīt arī citiem. Mums ir nepieciešamas dievišķi dotas izšķiršanas spējas, lai atšķirtu viltīgo sātana balsi no Jēzus balss. Patiešām, mums nekad nevajadzētu aizmirst lielās cīņas realitāti un to, ka mums ir ienaidnieks, kas darbojas lielā slepenībā, lai atturētu cilvēkus no nākšanas pie glābjošām attiecībām ar Jēzu.

Neskatoties uz to, mēs varam būt spēcīgi kanāli, kas palīdz cilvēkiem iepazīt Jēzus balsi. Viņš runā caur dabu (pat neskatoties uz grēkā krišanas radītajiem postījumiem), aizgādības apstākļiem, Svētā Gara ietekmi, dievbijīgiem ļaudīm un Viņa Vārdu. (Sk. E. Vaita "Ceļš pie Kristus" 85.-91. lpp.) Kad mēs paši nākam, lai iepazītu šo balsi un tai paklausītu, mēs varam kļūt arī citiem par vadītājiem. Pēdējais, ko mēs vēlētos, ir, kā Jēzus reiz brīdināja, būt akli aklo vadītāji (sk. Mat. 15:14).

Kāpēc Jēzum bija tāds pakļaujošs spēks, kas vilka ļaudis pie Viņa? Jo Viņa nesavtīgās Sevis ziedošanas paraugam ir grūti pretoties. Kad mēs, Viņa miesa, noliekam malā savtību un uzņemamies kalpa dabu, ļaujot Viņam mūsos izdzīvot Savu dzīvi, citi tiks vilkti pie Kristus, pateicoties Viņa aicinājumam mūsos.

Kā Labā Gana pārstāvjiem, aicinot ļaudis sekot Viņam, mums ir jāatspoguļo Viņa kalpošanas raksturīgās iezīmes. Autentiskums vārdos, kā arī patiesa kalpošana, kas atspoguļo Jēzus uzpurīgo mīlestību, atver to cilvēku ausis, kam mēs kalpojam, un salauž barjeras starp draudzi un sabiedrību.

Kādos konkrētos veidos tu vari palīdzēt citiem sadzirdēt Gana balsi? _____

Mums jāmeklē

Izlasi Lūk. 19:10, Marka 1:17, Lūk. 9:2 un Atkl. 14:6, 7. Kāda svarīga doma ir kopīga visi šiem pantiem? Tas ir, ko tie saka, kas mums būtu jādara?_____

Gadiem ilgi kāda septītās dienas adventistu draudze lūdza: "Kungs, lūdzu, velc Jaudis no mūsu pilsētas pie Sevis un pie mūsu draudzes." It kā mūsu draudze būtu milzīgs magnēts, kas maģiskā veidā vilktu iekšā cilvēkus. Jā, dažreiz cilvēki ienāk mūsu draudzē, meklējami Dievu, kas notiek bez acīmredzamām pūlēm no mūsu puses.

Bet kas tavai draudzei ir jādara, ja paiet gadi un neviens no tavas pilsētas neienāk pa draudzes durvīm? Ja jūs tikai pievērsīsieties lūgšanām par to, lai cilvēki nāk, jūs nesekosiet Jēzus metodei dvēseļu mantošanā. Viņš bija kopā ar cilvēkiem, socializējās un centās glābt cilvēkus. "Mums nav jāgaida, kad cilvēki nāks pie mums. Mums viņi ir jāmeklē tur, kur viņi atrodas. [...] Ir daudz cilvēku, ko nekad neaizsniegs evaņģēlijs, ja vien tas netiks pie viņiem aiznests." (E. Vaita "Kristus līdzības" 229. lpp.)

Vairākas metaforas ilustrē meklēšanas ideju:

1. Gans atstāj 99 aitas, kas ir ganāmpulkā, lai meklētu vienu, kas ir nomaldījusies (sk. Mat. 18:10-14). Jēzus līdzdala šo stāstu Savu pamācību kontekstā par "mazo" izauklēšanu un pasargāšanu no grēka. "Mazie" var būt bērni burtiskā ziņā vai arī nenobrieduši kristieši. Ja viņi aiziet atpakaļ pasaulē, mums viņi ir jāmeklē un mīloši jāved atpakaļ pie Viņa.

Šeit izteiktā doma, tāpat kā augstākminētajos pantos, ir līdzīga: mums ir jābūt aktīviem, meklējot pazudušos. Mums ir jāpieliek pūles, lai viņus aizsniegtu. Lai gan reizēm var notikt tā, ka kāds iziet uz ielas un saka: "Māciet man par Dievu, par glābšanu, par patiesību", tas, vispārīgi ņemot, nav normāla parādība, vai ne?

2. "Kristus metode" pazudušo aizsniegšanā "nebūs, nevar būt bez augļiem" (E. Vaita "Kristus dziedinošā kalpošana" 144. lpp.). Vai mēs tomēr nepievēršamies tikai zemu esošajiem augļiem – cilvēkiem, kas jau ir ar kristīgu pasaules redzējumu, piemēram, kristieši no citām konfesijām? Ko mēs darām, lai aizsniegtu "grūti aizsniedzamos augļus" – laicīgus cilvēkus, ateistus, musulmaņus, jūdus, hinduistus, budistus...? Cilvēki ar kristīgu pasaules redzējumu vēsturiski uzskatījuši adventismu kā sev derīgu, bet mums ir jādara daudz plašāks darbs, nesot vēsti par Jēzu ticības grupām, kurām ir citādi pasaules uzskati.

Tilts

Draudzei ir kalpošanas programmas veselības, ģimenes, finanšu pārvaldes, konfliktu risināšanas jomās, tāpēc var rasties jautājums: kas būs tilts, lai aizvestu viņus uz "sekojiet Man" līmeni? Drīzāk mums vajadzētu jautāt: kurš būs tilts? Atbilde: tu! "Spēcīgākais arguments par labu evaņģēlijam ir mīlošs un mīlams kristietis." (E. Vaita "Kristus dziedinošā kalpošana" 470. lpp.) Draudzes, kas ir veiksmīgas jautājošu apmeklētāju noturēšanā un iesaistās pasākumā pēc pasākuma un programmā pēc programmas, ir svētītas ar locekļiem, kas patiesi mīl Dievu un ir dedzīgi veidot ilgstošas attiecības.

No otras puses, draudzes locekļiem, kas ir bezrūpīgi vai pat letarģiski savā attieksmē pret apmeklētājiem, var būt ļoti negatīva ietekme uz jūsu draudzes misiju. "Kungs tagad nestrādā, lai vestu daudzas dvēseles pie patiesības to draudzes locekļu dēļ, kas nekad nav bijuši atgriezušies vai kas ir bijuši atgriezušies, bet tagad ir atkrituši. Kāda ietekme šiem neatgrieztajiem locekļiem būs uz jaunatgrieztajiem? Vai viņi nepadarīs neefektīvu Dieva doto vēsti, kas ir jānes Viņa ļaudīm?" (E. Vaita "Liecības draudzei" 6. sēj., 371. lpp.)

Izlasi Lūk. 19:1-10. Kāpēc Zakhajs uzskatīja par nepieciešamu rāpties kokā, lai redzētu Jēzu? Kādu garīgu mācību mēs varam gūt no šī stāsta?_____

Iedomājies, kas varētu notikt, ja tie, kas bloķēja pieeju Jēzum Jērikas pilsētā, būtu pievērsuši uzmanību Zakhaja dedzīgajai interesei nokļūt tuvāk Jēzum un būtu mīloši uzaicinājuši šo "grēcinieku" pie Glābēja kājām.

Mums, kas esam daļa no "pūļa" apkārt Jēzum, ir jābūt tā "inficētiem" ar Viņa mīlestību pret cīņā esošo, grēcīgo cilvēci, ka mēs kļūstam par "inficētiem" kristiešiem. Ja mēs dziļi apzināsimies Dieva mīlestību un žēlastību pret tādiem grēciniekiem kā mēs, tad dedzīgi meklēsim tos, kas ir ārpus pūļa, kas ir pārāk īsi garīgajā augumā, un uzmanīgi vadīsim viņus pie Kristus.

Kā tu izturies pret jaunām sejām tavā draudzē? Vai tu pieliec apzinātas pūles, lai parunātos ar viņiem? Vai arī tu ignorē šos cilvēkus, domājot, ka kāds cits var viņiem kalpot? Ko tava atbilde stāsta par tevi, un ko vajadzētu mainīt?

Aicināšana

Jēzus un Viņa mācekļi dziedināja cilvēkus un tad pievērsa viņu prātus mūžīgām tēmām. (Sk. E. Vaita "Kristus dziedinošā kalpošana" 20. lpp.) Marks Finlejs mums atgādina, ka cilvēku neiepazīstināšana ar Dievu ir garīga ļaunprātība. Jēzus evaņģelizācijas metode bija pieskarties cilvēkiem viņu vislielāko vajadzību vietās. Tas ir veselības kalpošanas darbs. Kristus nesamierinājās tikai ar fizisku dziedināšanu, nedarot vairs neko citu. Mērķis ir mūžīgā dzīve Jēzū. Veselības evaņģelizācijas darbs var nesākties ar cilvēku aicināšanu sekot Jēzum, taču tam uz turieni ir jāved. Mīlot cilvēkus, mēs ilgosimies piedāvāt viņiem visu, ko piedāvā Jēzus.

Bet tu varbūt saki: "Es parūpēšos par Jēzus metodes pirmo daļu, taču nedarīšu "sekojiet Man" daļu. Tā nav mana dāvana." Ja tu dari pirmo daļu, tu vari pārsteigt sevi ar to, ka automātiski sāksi stāstīt par Jēzu – un tas būs tik dabiski, tik daudz vieglāk, jo būs izdarīts pamatdarbs pie cilvēku sirds augsnes.

Labāk iepazīstoties ar cilvēkiem, kam tu kalpo, esi modrs izmantot iespējas runāt par ticību un to, ko tev nozīmē Kungs. Meklē iespējas runāt par garīgām tēmām. Jautā saviem jaunajiem draugiem par viņu ģimenēm, nodarbošanos un par viņu reliģiju, un tas pavērs ceļu tev pašam izteikt personīgu liecību.

Personīga liecība var būt visspēcīgākais liecināšanas veids, jo tas var būt arī visneuzbāzīgākais. Tu nesludini atklāti, tu vienkārši pastāsti par sevi, un mums katram ir jābūt savam personīgajam stāstam par to, ko Jēzus ir mūsu dzīvē paveicis.

Izlasi Ap.d. 26:11-27, kur apustulis Pāvils stāsta savu personīgo liecību ķēniņam Agripam. Ko mēs no tā varam mācīties, mēģinot citiem liecināt par Jēzu?

Ievēro dažādās pakāpes. Pāvils atklāja, kāds viņš bija, pirms iepazīna Kungu. Tad viņš stāstīja savu patieso atgriešanās piedzīvojumu. Un tad Pāvils līdzdalīja, ko Dievs ir darījis viņa dzīvē kopš tā laika. Pēc tam viņš izteica aicinājumu.

Lai gan mūsu stāsti var nebūt tik dramatiski kā Pāvila piedzīvojumi, kāds ir tavs personīgais stāsts par Jēzu un kā tu vari mācīties to īstajā brīdī līdzdalīt citiem?

Meklējiet, un jūs atradīsiet

Izlasi Atkl. 3:20, Mat. 7:7, 8 un Jāņa 1:12. Kādos veidos ir saistīti visi šie trīs panti, un ko tie mums stāsta par to, ko nozīmē meklēt un atrast Kungu?

Šie panti kopā parāda, ka cilvēkiem ir jālūdz, jāmeklē un jābūt atvērtiem uzņemt Jēzu. Vienlaikus Atkl. 3:20 aino Jēzu stāvam pie durvīm un klausīnām, lai cilvēks atvērtu durvis un Viņu ielaistu.

Šīs domas nav pretrunīgas. Ar Svētā Gara spēku Kungs darbojas pie cilvēku sirdīm, velkot tos pie Viņa, pat ja ļaudis ne vienmēr to apzinās. Viņi bieži meklē kaut ko tādu, ko dzīve pati viņiem nepiedāvā. Kāda privilēģija būt klāt, lai norādītu viņiem pareizajā virzienā un palīdzētu viņiem labāk saprast, kas ir tas, ko viņi meklē.

Fakts ir tāds, ka caur tevi Jēzus var klauvēt pie cilvēku "durvīm", un ikviens, kas labprāt "durvis atver" un uzņem Viņu, saņems svētības, kas nāks kopā ar Viņu (Atkl. 3:20, Jāņa 1:12). Viņš arī aicina Savus sekotājus lūgt, meklēt un klauvēt pie Viņa durvīm un saņemt "labas Viņa valstības dāvanas" (Mat. 7:7, 8, 11).

Kad Svētais Gars pārlicina tevi, ka kāds ir gatavs "atvērt durvis" Kristum, tad jautā viņam: "Vai tu gribētu lūgt kopā ar mani, lai uzņemtu Jēzu Kristu un kļūtu par Viņa ģimenes locekli?" Šis ir lūgšanas paraugs, ko viņš/viņa var lūgt:

"Dārgais Kungs Jēzu, es zinu, ka es esmu grēcinieks un man ir vajadzīga Tava piedošana. Es ticu, ka tu nomiri par maniem grēkiem. Es gribu atstāt savus grēkus. Tagad es lūdzu Tevi ienākt manā sirdī un dzīvē. Es gribu Tev uzticēties un sekot kā savam Kungam un Glābējam. Jēzus vārdā. Āmen."

Mums ir vajadzīgas garīgas izšķiršanas spējas, lai zinātu, kad ir īstais laiks izteikt aicinājumu. Lai gan vienmēr pastāv briesmas būt pārāk enerģiskam, vienmēr pastāv arī briesmas nebūt pietiekami enerģiskam. Reizēm cilvēkiem ir nepieciešams stingrs un mīlošs pagrūdiens, lai izvēlētos Kungu. Kas zina, kurš svārstās starp abām izvēlēm: mūžīgo dzīvību Kristū un mūžīgo zaudējumu?

Mums noteikti ir svēta atbildība.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Ps. 77:20, Hoz. 11:4, 2. Kor. 5:11-21. Izlasi E. Vaitas grāmatā "Kristus dziedinošā kalpošana" nodaļu "Mācīšana un dziedināšana" 139.-146. lpp. un "Palīdzība ikdienā" 469., 470. lpp. un grāmatā "Kristus līdzības" nodaļu "Šis uzņem grēciniekus" 185.-197. lpp. un "Ejiet uz lielceļiem un sētmalēm" 228.-237. lpp.

Kāds jauns vīrietis mīlēja Kungu un gribēja par Jēzu pastāstīt citiem. Būdams atraktīvs un pievilcīgs, viņš bija spēcīgs liecinieks. Ļaudis mīlēja viņā klausīties. Tomēr bija kāda problēma: viņš vienmēr baidījās jautāt, vai cilvēki vēlas nodot dzīvi Jēzum. Tas pārsteidza citus draudzes locekļus, jo citādi viņš izskatījās tik drosmīgs, tik labprātīgs runāt atklāti par savu ticību. Kad beidzot viņam pajautāja par to, viņš atbildēja: trešdienas pētījumā viņš esot izlasījis, ka tā nav viņa dāvana. Viņam patika sēt sēklas. Viņš gribēja atstāt citiem vākt ražu. Pēc kāda brīža viņš tomēr atzina, ka vairāk par visu citu viņš baidās tikt atstumts. Viņš vienmēr bija juties nedaudz nederīgs būt Kunga liecinieks (kas ir laba lieta), un tādējādi baidījās, ka cilvēki nenodos savu dzīvi Jēzum pēc tam, kad viņš uz to būs aicinājis. Pārējie draudzes locekļi viņam paskaidroja, ka mēs neliecinām par sevi, bet par Jēzu. Mēs vienmēr būsīm nepilnīgi liecinieki. Lai gan mēs varam ar lūgšanām un mīlestībā viņiem norādīt uz Jēzu, mēs nevaram spēlēt Svētā Gara lomu, kas vienīgais var dot pārliecību un atgriešanos. Tajā pašā laikā mēs esam cilvēcīgie kanāli, pa kuriem Kristus mīlestība var plūst uz citiem.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko tu teiktu kādam, kas atzītu, ka viņš vai viņa baidās aicināt citus nodot dzīvi Jēzum?

2. Jāņa 1:9 teikts: "Viņš bija patiesā gaisma, kas nāca pasaulē un spīd visiem cilvēkiem." Kā šis pants palīdz mums saprast, ka Kungs grib izglābt katru cilvēku?

3. Cik draudzīga tava draudze ir pret apmeklētājiem? Ko tu varētu darīt labāk attiecībā uz to, kā tu izturies pret svešiniekiem, kas ienāk pa baznīcas durvīm?

4. Kad bija pēdējā reize, kad kāds no ielas vienkārši ienāca jūsu baznīcā? Kā draudze uz to reaģēja?

5. Grupā pārrunājiet savus atgriešanās stāstus. Kā jūs tos esat izmantojuši vai kā jūs varētu tos izmantot, lai liecinātu citiem?

KALPOŠANA PILSĒTĀS GALA LAIKĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ap.d. 18:1-28; 2. Moz. 2:23-25; Mat. 13:3-9, 18-23; Jāņa 15:12, 13; 2. Pēt. 3:9.

ATMIŅAS PANTS:

“Rūpējieties par tās pilsētas labumu, uz kuriem es jūs aizvedu trimdā, un lūdziet Kungu par to, jo tās labums būs jūsu labums!” (Jer. 29:7).

Sriju eņģeļu vēsts aicina sludināt evaņģēliju “ikvienai tautai, ciltij, valodai un ļaudīm” (Atkl. 14:6). Tāpēc vēsts ir jāaiznes cilvēkiem, lai arī kur viņi dzīvotu. Un tāpēc, ka daudzi mūsdienās dzīvo pilsētās, mums ir jādodas uz pilsētām.

Patiesībā lielā vajadzība strādāt pilsētās pastiprinājās 2007. gadā, kad Savienotajās Valstīs statistikas eksperti paziņoja, ka pirmo reizi vēsturē lielākā daļa pasaules iedzīvotāju dzīvo metropoļu zonās. Šodien kalpošana pilsētām ir kļuvusi par centrālo jautājumu septītās dienas adventistu misijas stratēģijā.

Daudzās tautās adventistu misijas programmas ir paveikušas vairāk mazās pilsētiņās un lauku apgabalos ārpus metropoļu reģioniem. Aptaujas liecina, ka dažos lielos pilsētu apgabalos lielākā daļa iedzīvotāju nekad nav dzirdējusi par septītās dienas adventistu draudzi un tāpēc arī nezina neko par “triju eņģeļu vēstīm”.

Lai aizsniegtu pasauli, mums ir jāaizsniedz pilsētas.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 17. septembrī.

Pilsētu būtība

Pilsētas apvieno daudzas un dažādas kultūras, etniskās grupas, valodas un reliģijas. Tradicionāli katrai grupai bija savs "kvartāls" jeb noteikta teritorija. Tagad arvien lielāks skaits dažādu cilvēku lielpilsētu reģionos dzīvo cits citam blakus. Šī multikulturālā realitāte rada riskus un sarežģītas situācijas, bet arī nodrošina lielas iespējas evaņģēlija sludināšanai. Ir lielāka iecietība pret jaunām idejām, lielāka labprātība ieklausīties jaunās reliģijās, nekā tas bieži ir tradicionālākās vidēs, kādas ir ārpus pilsētām. Pilsēta nodrošina piekļuvi daudziem cilvēkiem, kuri citādi nekad nenonāktu saskarē ar septītais dienas adventistu vēsti.

Izlasi Ap.d. 18:1-28, lai iepazītos ar kādu gadījumu, kad Pāvils nodevās draudžu veidošanai pilsētās. Ko mēs varam mācīties no tā, ko viņš šeit darīja?

Šajos lielpilsētu centros valdīja daudzu valodu, kultūru un etnisko grupu mozaīka, tieši tāpat kā mūsdienų metropolēs. Pāvils atrada specifiskus cilvēku tipus, ar kuriem viņš savienojās. Viņš atrada cilvēkus, kuri arī bija no jūdu ticības, kas bija Romas pilsoņi un nodarbojās ar telšu taisīšanu, ko arī viņš bija apguvis. Viņš izmantoja šīs prasmes, lai sevi nodrošinātu. Viņš dzīvoja kāda pāra mājās, kas paši bija kļuvuši ticīgie un evaņģēlisti. Viņš mācīja sinagogā, kamēr tika no tās izslēgts, un tad izveidoja mājas draudzi kāda ticīgā mājās. Viņš apmācīja un sagatavoja daudz jaunu ticīgo un, dodoties tālāk, varēja iecelt grupu vadītājus.

Ir skaidrs, ka Pāvils izprata pilsētas dažādo kultūru un ticību kontekstu, un viņam patika tajā strādāt (sk. arī 1. Kor. 9:20-23). Viņš zināja, kā pielāgot vidi, kurā viņš atradās, un viņš zināja, kā atklāt patiesību, lai vislabāk apmierinātu to cilvēku vajadzības, kurus viņš centās aizsniegt.

Kā mēs katrs atsevišķi un mūsu draudzes kopumā varam būt labāk sagatavoti atrasties sabiedrībā, lai to aizsniegtu? _____

Dzirdot vaidus

Kristum dodoties cauri Jeruzālemei, Kapernaumai un citām tā laika pilsētām, ap Viņu, Lielo Ārstu, pulcējās slimie, nespējīgie un trūcīgie. Viņa sirds bija pilna ciešanu pārņemtās cilvēces dēļ.

Pilsētā visa kā ir vairāk – vairāk cilvēku, vairāk ēku, vairāk satiksmes un vairāk problēmu. Tas raksturo patiesos draudzes izaicinājumus. Tie, kas līdzdala evaņģēliju, nevar vienkārši ignorēt smago ap viņiem esošās cilvēces vajadzību nastu un koncentrēties tikai uz vēsti, jo, to darot, viņi ceļ neslavu vēstij. Ja mūsu rīcība neparāda līdzjūtību, žēlastību un cerību, par ko mēs runājam, tad tas, ko mēs runājam, būs bezspēcīgs. Tas tiks uzskatīts par tikai vēl vienu no daudzām balsīm, kas cīnās par ļaužu masu ausīm.

Izlasi 2. Moz. 2:23-25, 6:5, Ps. 12:5, Rom. 8:22 un Īj. 24:12. Kāda vēsts ir atrodamā šajos pantos? _____

Mūsu pasaule ir sāpju pilna vieta. Tā vaid zem grēka un ciešanu smaguma. Neviena no mums, lai arī kas mēs esam, nevar izbēgt no šīs realitātes.

Sāpes un ciešanas rada mums arī iespējas liecināt. Bet mums ir jābūt uzmanīgiem. Ja runa ir par to, kā draudzi uztver tie, kas nav draudzes locekļi, bet atrodas tai blakus, ir svarīgi saprast atšķirību starp pasākumiem sabiedrībai un dievkalpojumiem, kas apmierina vajadzības. Sabiedrības uztverē ir atšķirība starp draudzi, kas piegādā pārtiku ģimenēm vienu reizi gadā brīvdienās, un kādu īpašu adventistu draudzi lielā pilsētā.

Ko šī draudze dara? Tā satiekas kāda rajona centrā, kas darbojas katru dienu. Cilvēki var iet uz turieni katru rītu un paēst siltas brokastis! Un šī pat nav liela draudze. Tajā ir tikai septiņdesmit pieci locekļi, bet viņi ir pilnībā nodevušies tam, lai apmierinātu savu tuvāko vajadzības. Šis ir liels darbs, kas prasa ziedošanos un pienākuma apziņu palīdzēt tiem, kas ir grūtībās.

Iedomājies, kāda būtu ietekme uz mūsu sabiedrību, ja visa mūsu draudze darītu kaut ko, lai palīdzētu cietējiem – ietekme noteikti pieaugtu!

Sēšana un pļaušana pilsētās

Izlasi Mat. 13:3-9, 18-23. Lai gan šis ir pazīstams stāsts, kā mēs varam paņemt to, ko tas māca, lai labāk saprastu, kā kalpot un liecināt sabiedrībā, tai skaitā pilsētās? _____

Lai gan līdzībā ir lauku vide, tā patiesībā ir svarīgāka kalpošanai pilsētās, nevis mazās pilsētās un lauku rajonos, jo pilsētās ir lielāka "augšņu" dažādība. Tas izskaidro, kāpēc ir daudz lielāks izaicinājums vadīt evaņģelizācijas kampaņas pilsētās nekā laukos.

Dažādie augšņu stāvokļi rada dažādu veidu rezultātus, radot vajadzību iepazīt augsnes stāvokli pirms evaņģelizācijas aktivitāšu veidošanas. Ja pēc sabiedrības "augšņu" izpētes tava draudze atklāj, ka ir maz "labas augsnes" tās teritorijā, jums ir jāplāno, kā uzlabot šo augsni, padarot mīkstākas cietās takas, atbrīvojot no akmeņiem un izrauļot ērkšķus. Tas ir, lai evaņģelizācija būtu veiksmīga, draudzei ir jāstrādā pie augsnes sagatavošanas. Tas var lielā mērā ietekmēt evaņģelizācijas kampaņas efektivitāti.

Rakstos 1. Kor. 12, Rom. 12 un Ef. 4 ir mācīts par garīgajām dāvanām. Tur teikts, ka ir daudz dažādu dāvanu, bet tikai viena misija. Līdzība par augsnes stāvokli un sēklas sēšanu skaidri parāda vajadzību pēc daudzām un dažādām dāvanām, kas ir jāiesaista, aizsniedzot pilsētas. Elena Vaita rakstīja: "Ir jāieved pilsētās cilvēki ar dažādām dāvanām. Ir jāatrod jaunas metodes. Dieva ļaudīm ir jāatmostas tā laika vajadzībām, kurā viņi dzīvo." ("Evaņģelizācija" 70. lpp.) Pateicoties dievišķā redzējuma dāvanai, viņa saskatīja, kas ir vajadzīgs, lai kalpošana pilsētās būtu efektīva. Mūsdienās pat ir vēl svarīgāk, lai būtu plaša metožu un dāvanu dažādība, īstenojot plašu, daudzšķautņainu stratēģiju. Viena atsevišķa kampaņa vai viens liels projekts ilgtermiņā daudz nedos. Pilsētas masīvie apmēri un sarežģītā struktūra vienkārši apriņķā šādas programmas, un dažu nedēļu laikā no cerētas ietekmes vairs nekas nav palicis pāri. Daudz vairāk jāpaveic jau iepriekš.

Padomā par tiem, kam tu esi centies liecināt. Kāda veida augsne viņi bija? Ko tu vari darīt, lai palīdzētu labāk sagatavot augsni? _____

Padari to personīgu

Izlasi Jāņa 15:12, 13, Jēk. 1:27 un Gal. 6:2. Ko šie panti kopā pasaka mums tādu, kas ir ļoti nozīmīgs katram svarīgam misijas darbam? _____

Lielā pilsētu iedzīvotāju skaita dēļ ir viegli pazaudēt skatu no fakta, ka ticība ir personīga. Mērķis pilsētu vai jebkuru citu vietu aizsniegšanā ir tas, ka cilvēki atrod personīgas attiecības ar Kristu. Pētījumi ir parādījuši, ka daudzi cilvēki, kas ir pievienojušies septītās dienas adventistu draudzei, saka, ka viņi ir pievienojušies tāpēc, ka viņiem ir bijuši paziņas adventisti. Un bieži draudzības, īpaši misijas gadījumā, ir saistītas ar sava ego nomiršanu un labprātību strādāt citu labumam.

Zemes aršana, sēklas sēšana, augu kopšana līdz pļaujai un ražas uzglabāšana – tas viss strādā labāk, ja ir saistīts ar spēcīgām attiecībām. Mums ir jāmācās, kā draudzēties ar cilvēkiem, mums ir jāmācās, kā viņus uzklausīt, mums ir jāmācās, kā viņus mīlēt. Ja šie ir būtiski elementi misijā, cik daudz vairāk tad kalpošanā pilsētām, kurās cilvēki reizēm var justies pazuduši un nemīlēti milzu pūļa vidū?

Svarīgs mazo grupu kalpošanas elements pilsētās var būt "mājas draudzes", kā tas bija Jaunajā Derībā (Ap.d. 2:46), vai arī tās var būt vienkārši mazās grupas lielākā draudzē. Kur vien ir kāda piepilsēta vai pilsētas daļa, kurā nav savas draudzes, bet kur ir trīs vai vairāk septītās dienas adventistu, ir jāorganizē sava veida mazā grupa, un tai jāsāk darboties šajā kopienā. (Sk. E. Vaita "Liecības draudzei" 7. sēj., 21., 22. lpp.)

Šī pieeja ir būtiska kalpošanai pilsētās vairāku iemeslu dēļ. Viens no tiem ir sarežģītā kultūras, etniskā, valodu un sociāli ekonomisko grupu mozaīka, kas ir jāaizsniedz simtiem kopienās un subkultūrās pat vidēji lielās pilsētās. Ja nebūs mazo grupu, kuru mērķis ir aizsniegt kādu no šiem segmentiem, Kristus misija netiks pabeigta.

Mazo grupu kalpošana ir nepieciešama arī tāpēc, ka pilsētā ticīgajiem ir grūti sekot Jēzum. Tur ir daudz ietekmju, kārdinājumu un kontaktu ar citām ticībām un ideoloģijām. Daži ticīgie vienkārši padodas spiedienam un aiziet no draudzes, kamēr citi attīsta cietu čaulu, lai aizsargātu savas jūtas un kļūtu nejutīgi pret cilvēkiem, kas ir ap viņiem un kam ir vajadzīga mīloša Jēzus atklāsmes.

Aizsniedzot pilsētas

Neviens nav teicis, ka cilvēku aizsniegšana un kalpošana ir viegla. Tā nav. Cilvēki ir krituši, sabojāti un pēc būtības nav garīgi. Kā Pāvils par sevi teica: "Mēs zinām, ka bauslība ir garīga, bet es esmu miesīgs, pārdots grēka verdzībā." (Rom. 7:14) Ja to saka Pāvils, kā ir ar tiem, kas nepazīst Kungu vai kam nav dzīvi pārveidojošu piedzīvojumu ar Jēzu?

Un, ja mūsu dabiskās kritušās dabas nav pietiekami sliktas, pilsētas ir vienmēr bijušas bēdīgi slavenas ar savu slikto ietekmi uz cilvēkiem. Ļaudis saskaras ar tik daudziem kārdinājumiem, ko dvēseļu ienaidnieks izmanto, lai viņus ievilinātu slazdā un saistītu ar grēku un pasauli. Tādējādi nav brīnums, ka pilsētu aizsniegšana nav vienkāršs uzdevums; tomēr tas ir jāveic, lai mēs būtu uzticīgi savam aicinājumam.

Ko šie panti mums atklāj par cilvēku aizsniegšanu?

2. Pēt. 3:9 _____

1. Tim. 2:4 _____

Saskaņā ar Dieva Vārdu Kristus nāve bija universāla: tā ietver visu cilvēci, sākot no Ādama un Ievas un beidzot ar mums. Tas, protams, ietver neskaitāmās masas, kas dzīvo pasaules lielajās pilsētās. Arī viņiem ir jādzird lieliskās patiesības, kas mums ir tik mīļas un dārgas.

"Vēsts, ko Dievs ir sūtījis pagātnē, nav mainījusies. Darbs pilsētās ir svarīgs šajā laikā. Kad pilsētas tiks aizsniegtas tā, kā Dievs to gribētu, rezultātā tiks iedarbināta tāda varena kustība, kādu mēs vēl neesam redzējuši." (E. Vaita "Medical Ministry" 304. lpp.)

Aicinājums aizsniegt pilsētas ir personīgs. Tas ir aicinājums uz dziļākiem piedzīvojumiem ar Kristu mūsu pašu dzīvē un aicinājums uz nopietnu aizlūgšanu, kā arī visaptverošu plānošanu un šo plānu ieviešanu dzīvē. Tas viss pilnībā balstās uz atmodu un reformāciju, jo to var paveikt tikai Svētā Gara spēkā.

Izlasi Rom. 10:14, 15. Kas šeit ir pateikts, kas principā attiecas uz mums visiem, kas saucam sevi par Kristus sekotājiem? Kā mēs visi varam būt vēl aktīvāki misijā un kalpošanā, neskatoties uz to, kur mēs dzīvojam? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi grāmatu "Ministry to the Cities" (Hagerstown, Md.: Review and Herald® Publishing Association, 2012). Tajā Elenas Vaitas mantojuma centrs apkopojis lielāko daļu E. Vaitas materiālu par kalpošanu pilsētās.

Kāds septītās dienas adventistu eksperts par kalpošanu pilsētās izpētīja periodikā E. Vaitas teikto par došanos ārā no pilsētām un par došanos uz pilsētām. 24 rakstos no 107 bija dota pamācība iziet no pilsētām vai veidot iestādes ārpus pilsētām. Bet 75 rakstos bija dotas īpašas pamācības pārcelties uz pilsētām, lai tās aizsniegtu. Pārējie 8 raksti bija neitrāli. Kāds draudzes vēsturnieks apkopojis E. Vaitas padomus par darbu pilsētās, parādot, ka attiecībā uz iestādēm viņa aizstāvēja darbu no misijas centriem ārpus pilsētām, bet, runājot par vietējās draudzes darbu, viņa bija par strādāšanu pilsētas iekšienē.

Kādi ir tavas draudzes plāni pilsētu aizsniegšanā? Cik tālu tava draudze atrodas no tuvākās lielās pilsētas? Nevienai draudzei nevajadzētu domāt, ka tā nevar aizsniegt pilsētas. Katrai adventistu draudzei ir kaut kas jā dara šī vissvarīgākā misijas mērķa īstenošanā. Ignorēt pilsētas un pievērsties tikai to reģionu aizsniegšanai, kas ir ārpus lielpilsētām, nav uzticība misijai, ko Jēzus mums ir devis.

"Kāpēc ģimenēm, kas zina šī laika patiesību, nepārcelties uz šīm pilsētām? [...] Būs draudzes locekļi, kas pārcelsies uz .. pilsētām .., ļaujot gaismai, ko Dievs viņiem ir devis, atspīdēt uz citiem." (E. Vaita "Advent Review and Sabbath Herald, 1891. gada 29. septembris)

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Padomā par brīnišķīgo vēsti, kas mums ir dota. Padomā par cerību, kas mums ir, par labākas dzīves apsolījumu tagad un par lielo cerību uz mūžību. Kas ir tavi mīļākie panti, kas īpaši atklāj cerību, kas mums ir Jēzū? Kāpēc tie tev ir tik nozīmīgi? Līdzdali tos Bībeles izpētes grupā!

2. Mēģini iedomāties, kā ir tad, kad nav nekādas cerības, kad cilvēks domā, ka šī dzīve ar visām tās cīņām, grūtībām un sāpēm ir viss, pēc tās tu mirsti un vienkārši sapūsti kapā. Tas ir tas, kam daudzi tic, īpaši ļaužu masas pilsētās. Kā tad mēs varam iemācīties iegūt lielu mīlestību pret dvēselēm un labprātību aizsniegt tās, lai arī kur tās dzīvotu?

KĀ MUMS GAIDĪT?

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 24:35-25:46, 2. Pēt. 3. nod., Jēk. 2:14-26, Jāņa 4:35-38, 1. Kor. 3:6-8, Atkl. 21:1-4.

ATMIŅAS PANTS:

“Gara dedzībā un kalpošanā Kungam nemitējieties būt uzcītīgi, priecādamies cerībā, izturēdami ciešanās, pastāvēdami lūgšanās. Esiet izpalīdzīgi svētajiem viņu vajadzībās, tiecieties būt viesmīlīgi!”

Bairākus gadus pirms Sanfrancisko zemestrīces 1906. gadā septītās dienas adventistu draudzes Sanfrancisko un Oklendā, Kalifornijā, bija ļoti aizņemtas. Draudzes locekļi bija iesaistīti slimo un trūkumcietēju apmeklēšanā. Viņi atrada mājas bāreņiem un darbu bezdarbniekiem. Viņi aprūpēja slimos un mācīja Bībeli no mājas uz māju. Viņi izplatīja kristīgo literatūru un mācīja veselīgu dzīvesveidu. Draudzes arī vadīja skolu bērniem draudzes nama pagrabstāvā. Tika uzturētas strādnieku mājas un medicīnas misija. Viņiem bija veselīgas pārtikas veikals kopā ar veģetāro kafejnīcu. Draudzes locekļi sāka misijas darbu uz kuģiem vietējā ostā, un viņu mācītāji vadīja sanāksmes lielās zālēs pilsētā.

E. Vaita nosauca šīs draudzes par diviem “bišu stropiem”, un viņu savīlņoja to darbs (Advent Review and Sabbath Herald, July 5, 1900). Kāds spēcīgs piemērs tam, ko mums vajadzētu darīt un ko mēs varētu darīt jau tagad, gaidot Kristus otro nākšanu! Mūsu Kungs atgriezīsies, mēs to zinām. Izšķirošais jautājums mums ir: ko mēs darām gaidot?

No šīs atbildes atkarīgs dvēseļu liktenis.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 24. septembrī.

Gaidot Jēzu

Mācekļi tikko bija apbrīnojuši godības pilno ainu, saules stariem apmirdzot templi. Jēzus, gribēdams pievērst viņu uzmanību notikumiem, ar kuriem kristīgā draudze sastapsies tuvākajā nākotnē un gala laikā, atklāja viņiem daļu no tā, sakot: "Vai jūs visu šo redzat? Patiesi es jums saku: te akmens uz akmens netiks atstāts, kas netiktu nopostīts." (Mat. 24:2) Pārsteigti par Viņa teikto mācekļi jautāja: "Saki mums, kad tas notiks, un kāda būs tavas atnākšanas un laika piepildījuma zīme?" (Mat. 24:3) Mat. 24:4-31 Jēzus viņiem atklāj lietas, ko gaidīt notiekam pasaulē pirms Viņa atgriešanās.

Atklājot zīmes, Jēzus brīdina: "Bet tas vēl nav gals" (Mat. 24:6) un ka "tas viss būs tikai dzemdību sāpju sākums" (Mat. 24:8). Tieša atbilde uz mācekļu jautājumu izskan 14. pantā: "Un šis Valstības evaņģēlijs tiks pasludināts visā pasaulē par liecību visām tautām, un tad nāks gals." (Mat. 24:14)

Šajā sarunā pirmie 35 panti Mateja evaņģēlijā motivē mūs uztvert šīs zīmes nopietni, bet Jēzus arī pastāsta mums, kā mums gaidīt "laika piepildījumu" (Mat. 24:3). Citiem vārdiem, mēs nesēžam vienkārši un negaidām Viņa nākšanu tā, kā sēž autobusa pieturā un gaida autobusu. Nē, mums ir daudz darāmā, gaidot Kunga otro nākšanu.

Izlasi Mat. 24:36–25:46. Katrā no šīm līdzybām ir runāts par to, ko Dieva ļaudīm vajadzētu darīt, gaidot Jēzus otro nākšanu. Apkopo būtiskāko, ko Kungs mums šeit pasaka. Tad jautāsim sev gan katrs personīgi, gan kā draudze: Cik labi mēs sekojam Kunga norādījumiem katrā no šīm līdzybām? _____

Jēzus šeit sāk skaidrot Saviem mācekļiem, kā Viņa patiesie sekotāji gaidīs Viņa atgriešanos. Šajā laikā Jēzus mācekļi būs vienmēr gatavi. Viņi parādīs mīlestību, rūpes un cieņu cits pret citu gaidot. Viņi būs modri, sagatavoti uz priekšu un atbildīgi par savu garīgo stāvokli. Viņi vairos resursus, ko Dievs ir ielicis viņu rokās, ieguldīs talantus un naudu Dieva lietā, cienīs sava mīlošā Dieva patieso raksturu un rūpēsies par "šiem vismazākajiem".

Atmoda un reformācija gaidīšanas laikā

Izlasi 2. Pēt. 3. nodaļu. Apkopo šajā nodaļā sniegtās mācības par atmodu un reformāciju. Kā šie panti iederas tēmā, ko mēs esam pētījuši visu ceturksni?

Dieva ilgas ir, lai "visi grēku nožēlā atgriežas" (2. Pēt. 3:9). Lai gan mēs nevaram izdarīt Svētā Gara darbu, vedot ļaudis pie nožēlas, mēs esam aicināti aizsniegt viņus ar glābšanas vēsti, kas, ja tā tiks pieņemta, vadīs pie nožēlas.

Arī mums kā draudzes locekļiem ir jābūt ar nožēlas attieksmi. Nožēla ir daļa no atmodas un reformācijas procesa. Atmoda nozīmē atgriezties pie dzīvības, būt atjaunotam. Reformācija nozīmē tikt pārveidotam – būt jaunam radījumam (2. Kor. 5:17). "Patiesas dievbijības atmoda mūsu vidū ir vislielākā un visspie-došākā no visām mūsu vajadzībām. Meklēt to vajadzētu būt mūsu pirmajam darbam." (E. Vaita "Izmeklētas vēstis" 1. sēj., 121. lpp.)

Vakardienas tēmā teiktais par to, kā mums vajadzētu gaidīt, ilustrē atmodas un reformācijas nosacījumus un iznākumu. Piemēram, visām 10 jaunavām bija jāatmostas no miega (Mat. 25:1-13). Nesaprātīgajām jaunavām bija nepieciešams vairāk Svētā Gara viņu dzīvē. Kad mēs pazemojamies Dieva priekšā, mirdinām savu veco dabu, nesavtīgi lūdzam, pētām Dieva Vārdu un mīloši dalāmies ar citiem mīlestības vārdos un darbos, mēs varam uzņemt vairāk Svētā Gara vēlā lietus spēkā. Tomēr ir iespējams stundām ilgi pētīt Biblii un vienalga būt savtīgam cilvēkam. Mēs varam lūgt pēc atmodas un vēlā lietus, bet savtīgi gribēt to tikai sev. Atmoda vienmēr vada pie nesavtīgām rūpēm par citiem. Kad mēs būsim piepildīti ar Svēto Garu, mēs tiksim pārveidoti par dedzīgiem mācekļiem, vērstiem uz misiju un kalpošanu.

Mums ir nepieciešama atmoda un reformācija lūgšanās, Bībeles izpētē un savās lūgšanās pēc Svētā Gara izliesanos vēlā lietus pārpilnībā. Bet mums kā draudzei ir vajadzīga atmoda un reformācija attieksmē un metodēs. Mums ir vajadzīga atmoda un reformācija attieksmē un rīcībā pret "šiem vismazākajiem". Par to mēs esam runājuši visu šī ceturkšņa tēmu.

Kā mēs varam pasargāt sevi no pašapmierinātības attiecībā uz Jēzus otro nākšanu? Tas ir, gadiem ejot, kā mēs savā priekšā varam vienmēr turēt dzīvu drīzas Kunga atgriešanās realitāti? _____

Draudzes misija gaidīšanas laikā

Izlasi Jēk. 2:14-26. Kādos veidos šie panti apkopo, kas mēs esam un kāpēc mēs esam šeit? _____

Svētdienas pētījumā mācekļi uzsāk sarunu, norādot uz tempļa celtņu skaistumu. Jēzus pievērs viņu uzmanību draudzes stāvoklim un tās misijai bojā ejošajā pasaulē. Fakts ir tāds, ka draudze pastāv tāpēc, ka ir misija, nevis otrādi.

Septītās dienas adventistu draudzes misija, kā tā izteikta Ģenerālkonferences "Darba kursā" ("Working Policy") (A 05) ir: "Darīt par mācekļiem visas tautas, nododot mūžīgo evaņģēliju [valstības evaņģēliju (Mat. 24:14)] Atkl. 14:6-12 triju eņģeļu vēsts kontekstā, vadot viņus pieņemt Jēzu kā personīgo Glābēju un pievienoties Viņa atlikuma draudzei, pamācot viņus kalpot Viņam kā Kungam un sagatavojot Viņa drīzajai nākšanai." Sludināšana, mācīšana un dziedināšana ir ierosinātās metodes šīs misijas īstenošanai. Zem "dziedināšanas" "Darba kursā" teikts: "Apstiprinot Bībeles principus cilvēka labklājībai, mēs padarām veselības saglabāšanu un slimu dziedināšanu par prioritāti un, kalpojot trūcīgajiem un apspiestajiem, sadarbojamies ar Radītāju Viņa līdzjūtības pilnajā atjaunošanas darbā."

Šis ceturksnis sākās ar domu, ka Jēzus grib atjaunot Savu līdzību cilvēcē un piešķirt spēku mums kā Viņa sekotājiem būt instrumentiem mūsu sabiedrības vispārējā atjaunošanā. "Pasaulei šodien ir vajadzīgs tas pats, kas pirms 1900 gadiem – Kristus atklāsme. Ir vajadzīgs lielais reformas darbs, un tikai Kristus žēlastībā fiziskās un garīgās atjaunošanas darbs var tikt paveikts." (E. Vaita "Kristus dziedinošā kalpošana" 143. lpp.)

Pēc kāda semināra noklausīšanās par Jēzus kalpošanu Viņa gala laika draudzei kāds draudzes loceklis izteica šādu apgalvojumu: "Mūsu pasaules daļā mēs neesam ļoti atvērti jaunām idejām un jaunām metodēm, kā kaut ko darīt. Tas, ko mēs dzirdējām šajā nedēļā par sekošanu Jēzus kalpošanas metodei, patiesībā nav nekas jauns. Tā ir veca doma. Mēs tikai to esam aizmirsuši."

"Ticība bez darbiem ir mirusi." Kā tu esi atklājis realitāti par to, cik cieši ir saistīta ticība ar darbiem? Kādos veidos darbi vairo tavu ticību? _____

Sagatavošanās pēdējai pļaujai gaidīšanas laikā

Savā mācībā par valstību Jēzus izmantoja lauksaimniecības terminoloģiju, kā tas bija norādīts 5. tēmā. Kā mēs redzējam, zemkopība nav tikai viens notikums. Tas ir pacietīgs process! Tas ir cikls, kas regulāri atkārtojas dažādās pakāpēs ar dažādiem pienākumiem dažādiem cilvēkiem dažādos laikos. Mums ir jābūt atvērtiem Svētā Gara vadībai un Dieva aizgādībai attiecībā uz to, kā Kungs var mūs izmantot augsnes sagatavošanas, sēklu sēšanas un ražas novākšanas procesā.

Izlasi Jāņa 4:35-38. Kādi salīdzinājumi šeit ir izmantoti, un kāda šeit ir vēsts mums attiecībā uz to, kā mums vajadzētu strādāt citu labā? _____

Fakts ir tāds, ka mēs nepazīstam cilvēku sirdis. Mēs nezinām, kā Svētais Gars ir strādājis viņu dzīvēs. Mēs varam raudzīties uz dažādiem cilvēkiem un domāt, ka viņiem ir jānoiet tāls ceļš, lai būtu gatavi pļaujai, lai gan patiesībā viss, kas viņiem ir nepieciešams, ir nodoties Jēzum. Par katra cilvēka prātu un sirdi notiek cīņa, un Dievs aicina mūs palīdzēt cilvēkiem izvēlēties Viņu.

Izlasi 1. Kor. 3:6-8. Kāda ir šeit dotā vēsts mums cilvēku aizsniegšanas kontekstā? _____

Savā ziņā Pāvils šeit pasaka to, ko Jēzus pateica iepriekšējā piemērā. Cilvēku aizsniegšanas darbs ir līdzīgs zemkopja darbam. Mēs varbūt nedarām visi vienus un tos pašus darbus, bet šis darbs tik un tā ir svarīga daļa cilvēku aizsniegšanas un dvēseļu mantošanas procesā. Lai gan Dievam ir jāizmanto mūs dažādos apmēros, galu galā tikai Dievs ir tas, kas var atgriezt dvēseli.

Kā mēs varam mācīties būt pateicīgi un pazemīgi, lai arī kādu lomu Dievs mums ir iedevis šajā kalpošanas procesā? Kāpēc tā patiešām ir priekštiesība?

Gaidīšana beigusies

Pirms daudziem gadiem Čārlzs Dikenss uzrakstīja grāmatu ar nosaukumu "Stāsts par divām pilsētām". Šīs divas pilsētas bija Londona un Parīze. Vienā ziņā var teikt, ka arī Bībele ir stāsts par divām pilsētām. Šajā gadījumā pilsētas ir Bābele un Jeruzāleme.

Atkl. 14:8 un Atkl. 18. nodaļā apustulis Pāvils apraksta Bābeli. Tā ir bijusi dēmonu un Jauno garu mitekļis. Tā ir pavinājusi visas tautas uz garīgu netiklību. Tās liktenis ir nolemts, un tā ir pasludināta par "kritušu". Šī pilsēta, kas ir Jaunuma, atkrišanas un sacelšanās simbols, kādu dienu tiks sakauta un iznīcināta.

Izlasi Atkl. 21:1-4. Kā jaunā Jeruzāleme atšķiras no Bābeles? _____

Otrā pilsēta ir svētā pilsēta, jaunā Jeruzāleme, kas aprakstīta Atkl. 21. un 22. nodaļā. Šajā pilsētā dzīvo tie, kas ir izvēlējušies Līgavaini un atmetuši sātana un viņa sekotāju savtību un garīgo netiklību. Dieva žēlastībā atpestītie ir paklausījuši Viņa baušļiem un atspoguļojuši Jēzus ticību (Atkl. 14:12). Viņu pacietīgā izturība un viņu dedzība pieņemt Jēzus kalpošanu ļauj piedzīvot Debesu valstību jau uz šīs zemes. Viņi ir glābti ticībā Jēzum; tikai Viņa taisnība ir padarījusi viņus Debesu cienīgus. Viņu rūpes par "šiem vismazākajiem" (Mat. 25:40) ir bijusi ārēja šīs glābjošās ticības atklāsmē.

Jēra asinīs (Atkl. 5. nod.) draudzes loma līdzjūtības pilnā atjaunošanā ir mainījies uz priecīgām svinībām (sk. Atkl. 5:13, 14). Šajā priecīgajā un svētajā pilsētā "Dievs noslaucīs visas asaras no viņu acīm, un nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaimanu, nedz sāpju vairs nebūs, jo viss bijušais ir pagājis" (Atkl. 21:4). Ir atjaunots patiess miers. Ir notikusi pilnīga atjaunošana Dieva līdzībā – gan garīgi, gan fiziski. Lielā cīņā ir galā un no "vismazākā atoma līdz vislielākajai pasaulei, visas lietas – gan dzīvās, gan nedzīvās, savā neaizēnotajā skaistumā un pilnīgajā priekā pasludina, ka Dievs ir mīlestība." (E. Vaits "Lielā cīņā" 678. lpp.)

Izlasi Atkl. 22:21. Kādos veidos šis pēdējais Bībeles pants izsaka būtību visam, kam mēs ticam? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Mat. 5:16, Kol. 3:17; Ebr. 13:15, 16; izlasi E. Vaitas grāmatā "Laikmetu ilgas" nodaļu "Uz Eļļas kalna" 627.-636. lpp. un pārlasi "Vismazākajiem no šiem brāļiem" 637.-641. lpp.

Jēzus mums stāsta, kādas būs gala laika zīmes pirms Viņa atgriešanās, un tās nav patīkamas. Kari, karu daudzinašana, sērgas, un tā tālāk. Ja ļaudis bieži izmanto attaisnojumus ļaunumam, lai atmestu Dievu, viņiem noteikti tagad ir daudz aizbaidinājumu, un viņiem būs vēl vairāk aizbaidinājumu, tuvojoties laika galam. Tādējādi tas kļūst pat vēl izšķirošāks Dieva ļaudīm, kas sauc sevi par Viņa sekotājiem, kas atspoguļo Viņa raksturu pasaulei un palīdz cilvēkiem iegūt labāku priekšstatu par to, kāds ir Dievs. "Ja mēs pazemosim sevi Dieva priekšā un būsīm laipni, pieklājīgi, patīkami un žēlsirdīgi, tad mēs piedzīvosim simts pie patiesības atgriezušos cilvēkus tur, kur tagad ir tikai viens." (E. Vaita "Liecības draudzei" 9. sēj. 189. lpp.) Kāds vienkāršs, tomēr spēcīgs apgalvojums par misiju un kalpošanu citiem! Gaidot Jēzus otro nākšanu, Viņš gaida, kad Viņa draudzes locekļi sludinās un izdzīvos visu evaņģēliju, ieguldīs sevi un savus resursus Viņa darbā, mīlēs cilvēkus, cienīs viņus un rūpēsies par tiem, un atvērs savas dzīves Svētajam Garam Viņa pilnībā. Tā ir liecība, ko nevar iznīcināt visi pasaules argumenti.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet, kā būtu dzīvot "Bābelē" un kā – "Jeruzālemē". Kāda būtu galvenā atšķirība starp šīm divām pilsētām? Tas ir, kur ir galvenā atšķirība – vai tajā, kā šīs pilsētas izskatās, vai kas tajās dzīvo?

2. Lielais kristiešu jautājums ir nav, vai darbiem ir kāda nozīme kristīgajā ticībā. Protams, ka ir. Taču galvenais jautājums ir: "Ja darbi nevar mūs glābt, tad kāda ir to loma kristīgajā ticībā?" Kā mēs atbildam uz šo jautājumu, īpaši cilvēku aizsniegšanas kontekstā un veidā, kā mēs kalpojam citu vajadzībām?

3. Kā mēs gaidām Jēzus atgriešanos? Tas ir, ko mēs darām savā dzīvē, kas padara reālu mūsu ticību Viņa otrajai nākšanai? Kāpēc mums ir jādzīvo citādi nekā tiem, kas netic otrajai nākšanai?

SATURS

l p p .

Visu lietu atjaunošana _____	5
Atjaunojot pārvaldību _____	12
Taisnība un žēlastība Vecajā Derībā: 1. daļa _____	19
Taisnība un žēlastība Vecajā Derībā: 2. daļa _____	26
Jēzus kalpo sabiedrībai _____	33
Jēzus starp cilvēkiem _____	40
Jēzus ilgas, lai cilvēkiem būtu labi _____	47
Jēzus parādīja līdzjūtību _____	54
Jēzus kalpoja viņu vajadzībām _____	61
Jēzus iemantoja viņu uzticību _____	68
Jēzus lūdza tiem: "Sekojiet Man!" _____	75
Kalpošana pilsētās gala laikā _____	82
Kā mums gaidīt? _____	89